

Chuck Smith

Miért változtat meg mindent a kegyelem

CHUCK SMITH

MIÉRT VÁLTOZTAT MEG MINDENT A KEGYELEM?

INBAR Kft. (Golgota Kiadó)
Budapest, 2011

A FORDÍTÁS ALAPJÁUL SZOLGÁLÓ MŰ
Chuck Smith: Why Grace Changes Everything
ISBN 1-56507-227-8
© 1994 Harvest House Publishers
Eugene, Oregon 97402
All rights reserved

FORDÍTOTTA: Vass Tímea

LEKTORÁLTA: Belucz Edit

SZAKLEKTOR: Szalai András

BORÍTÓ, TÖRDELÉS: Vass Tímea

FELELŐS KIADÓ: INBAR Kft. (Golgota Kiadó)

Harmadik, javított kiadás

© Chuck Smith, 1996
© Golgota Keresztény Gyülekezet, 2001, 2007
© INBAR Kft. (Golgota Kiadó), 2011
Hungarian translation © Vass Tímea, 2007

ISBN 963 00 6594 0

A műben szereplő bibliai idézetek alapjául, a jelzett kivételektől eltekintve, a Magyar Bibliatanács által 1990-ben kiadott új fordítású Biblia szolgált.

Drága feleségemnek, Kaynek,
aki hűségével és szeretetével
évtizedek óta inspirál...

TARTALOM

bevezetés	SZERETETKAPCSOLAT ISTENNEL	9. oldal
1. fejezet	MEGBOCSÁTOTTAM NEKED!	17. oldal
2. fejezet	AZ AJTÓ MINDIG NYITVA ÁLL	29. oldal
3. fejezet	ISTEN ORSZÁGÁBAN NINCSENEK KEDVENCEK	39. oldal
4. fejezet	A KEGYELEM PORTRÉJA	53. oldal
5. fejezet	EGYSZERRE CSAK EGY LÉPÉS	65. oldal
6. fejezet	NEM GYÁR, HANEM KERT	77. oldal
7. fejezet	HINNI AZ ÁLDÁSOKBAN	89. oldal
8. fejezet	KEZDŐDIK A HARC	99. oldal
9. fejezet	VALÓDI SZABADSÁG	113. oldal
10. fejezet	ÉS NEM VADULNAK MEG?	123. oldal
11. fejezet	REJTETT CSAPDÁK, ÁLCÁZOTT AKNÁK	135. oldal
12. fejezet	MINDENT VAGY SEMMIT	147. oldal
13. fejezet	A KIRÁLYI CSALÁD TAGJAI	159. oldal
14. fejezet	EGYETLEN FELADATUNK	169. oldal

bevezetés

SZERETETKAPCSOLAT ISTENNEL

Elgondolkodtál már valaha az alábbi egyszerű állítás jelentőségén: „Isten szeret téged”? A legfontosabb igazságot ragadja meg, amelyet ember valaha is felfoghat: Isten szeretetteljes kapcsolatra hív bennünket önmagával. A mi feladatunk mindössze az, hogy bízunk és higgyünk Isten csodálatos gondoskodásában és gazdagon kiáradó könyörületében.

Milyen csodálatos az Istennel való szeretetkapcsolat szabadsága és öröme! Mégis szomorú, hogy oly sokan továbbra is szabályok által akarnak Istenhez közeledni. Igazságuk¹ azon alapul, amit ők tesznek az Úrért, nem pedig azon, amit Isten tett értük. Hosszú listákat készítenek arról, mit tehetnek, és mit nem, ahhoz, hogy közösségben maradhassanak Istennel.

Számomra sem ismeretlen az efféle lehangoló, negatív igazság fogalma. Gyermekkoromban a legistenfélőbb fiúnak tartottam magam a környéken, mert sok mindent nem tettem meg, amit mások igen. Nem cigarettáztam, nem jártam táncolni, nem jártam moziba. Ugyanis azt

---

¹ Az *igazság* kifejezés a könyvben – a bibliafordításokhoz hasonlóan – nemcsak „a hazugság ellentéte” értelemben szerepel, hanem a Krisztusban hívő ember *igaz voltára* is utal – a ford.

tanították nekem, hogy az efféle dolgok felettébb bűnösök. Ezért nemcsak kerültem az ilyen, hanem azt is elhittem, hogy sokkal igazabb vagyok gyenge társaimnál, akik ilyen bűnös dolgokat cselekszenek. Azt hittem, sokkal szentebb vagyok a lelkipásztor gyerekénél, aki mindig összeszedegette a cigarettacsikkeket, és titokban elszívta őket. Büszke voltam magamra, mert én nem tettem ilyesmit, és biztos voltam abban, hogy ezt Isten is észrevette.

Mégis volt egy nagy gondom. Bár nem jártam moziba, nagyon szerettem volna megnézni a Hófehérkét, amiért lelkiismeret-furdalás gyötört. Minden vasárnap este újból megtértem, és megígértem Istennek, hogy a következő hét más lesz. Persze jó volt, ha fogadalmam túlélte a hétfő reggelt.

Mivel igazságom akaraterőmön és elszántságomon múlt, Istennel való kapcsolatom csupa erőlködéssé vált. Minden nyáron részt vettem gyülekezetünk ifjúsági táborában. Az utolsó este óriási tábortűzet rakunk, összegyűltünk körülötte, és olyan dicsőítő dalokat énekeltünk, mint az „Igazságban, szellemben” vagy az „Én követlek”. E felfokozott érzelmi hangulatban megkértek bennünket, hogy írjuk le azt, ami- ben szeretnénk, ha Isten megváltoztatna bennünket, vagy amit szeretnénk odaszálni neki. Mindnyájan egy-egy fenyőtobozba gyúrtuk papírunkat, majd beledobtuk a tűzbe. Ahogy az égő tobozt néztem, könnycseppek gördültek végig az arcomon. Elmondtam Istennek, hogy szeretném, ha emésztő szeretetével betöltené az életemet, és hogy szeretném magam teljesen odaszálni az ő szolgálatára.

A tábortűz után a táborvezetők kis kártyákat osztottak szét közöttünk, amelyeken ez állt: „Isten kegyelméből megígérem, hogy a következő évben nem megyek moziba, nem cigarettázom, nem iszom alkoholt, nem beszélek csúnyán, és nem megyek táncolni.” A kártyákat aláírtuk, és egész évben a levéltárcánkban hordoztuk.

Rendkívül ügyeltem arra, hogy minden fogadalmat megtartsak, közben azonban Istennel való kapcsolatom szárazzá és törvényeskedővé vált. Nagyon kevés örömet találtam benne, mert csak egy szerződés

kötött az Úrhoz. Nem szeghettem meg, hiszen aláírtam, és mindenho-
va magammal vittem a farzsebemben; még a dátum is rajta állt. Nem
bonthattam fel, mert megfogadtam, hogy megtartom, és makacsul
hittem, hogy Isten igyekezetemért cserébe jutalommal tartozik ne-
kem. Úgy gondoltam, megérdemlem, hogy Isten jól bánjon velem...,
vagy legalábbis jobban, mint másokkal, akik nem tartották meg fogad-
almaikat.

Képzeltetik, milyen megrázkódtatás ért, amikor a barátaim –
akik közel sem voltak olyan *igazak* mint én – nyerték meg azt a ver-
senyt, ahol ki kellett találnunk, hány zselés cukorka lapul egy üveg-
ben! Haragosan meg is kérdeztem Istentől: „Miért nem engem áldottál
meg? Tudod, hogy én jobban megérdemeltem volna a győzelmet, mint
ők!” Minél többet gondoltam erre, annál inkább összezavarodtam. Bár
én megtartottam az alku rám eső részét, úgy tűnt, mintha Isten erről
egyáltalán nem venne tudomást. Mintha Isten egyfolytában rászédne
engem.

Időnként persze engem is elfogott az őszinteség, és beláttam, hogy
egyáltalán nem voltam olyan igaz, mint amilyennek látni szerettem
volna magam. Tisztában voltam vele, hogy hozzáállásom gyakran nem
olyan, amilyennek lennie kellene. Olykor-olykor belém hasított a fel-
ismerés, hogy egyáltalán nem Isten akarata szerint élek. Emlékszem,
amikor a középiskolában titokban elmentem moziba. Hat hónapig ret-
tenetesen kárhoztattam magam, mert megszegtem a fogadalmamat.
Gyakran úgy éreztem, nekem ez nem megy, és Isten sosem talál majd
méltónak az ő áldásaira. Sok mindenért szerettem volna imádkozni,
de ugyan mi jogom lett volna bármit is kérni tőle, amikor olyan sok
csalódást okoztam már neki?

A cselekedetek általi megigazulás nehéz terhét még szolgálatom első
éveiben az arizonai Tucsonban is cipeltem. Hamarosan azonban rá kel-
lett döbennem, hogy a szolgálatnak és az Istennel való kapcsolatnak
többről kell szólnia, mint amit addig megtapasztaltam. Problémámat
csak tetézte, hogy láttam, amint a kor ismert evangélistái beutazzák az

országot, és a zsúfolásig telt sátrakban rengeteg ember tér meg általuk, miközben mások csodálatos gyógyulásokat tapasztalnak meg.

Arra vágytam, hogy az én életemet és szolgálatomat is ilyen erő jellemesse. Ezért kivonultam a tucsoni sivatagba, hogy böjtölve és imádkozva őszintén keresni kezdjem Istent. Útnak indultam egy kulacs víz, egy biblia és egy jegyzetfüzet társaságában, hogy keressem az Urat, és áldásért, erőért, kenetért könyörögjek. Az ilyen lelki gyakorlatok végzetével mindig izgalom töltött el, mert hittem, hogy Isten a böjtölésem és az imáim miatt meg fogja áldani a gyülekezetet. Alig vártam a következő istentiszteletet, hogy láthassam, mit fog tenni az Úr.

A böjtöléstől azonban annyira legyengültem, hogy vasárnap alig bírtam kiállni a szószékre. Gondolataim olyannyira elkalandoztak, hogy alig tudtam összefüggően beszélni. Az emberek közben elaludtak, én pedig teljesen elkeseredtem. Bár Isten hatalmas munkájára számítottam – csak egy horkoló gyülekezetet láttam. Csalódottság és harag lett úrrá rajtam: „Istenem, hát nem láttad, mennyit böjtöltem és imádkoztam? Muszáj megáldanod ezt a gyülekezetet – és engem is!”

Akkor még nem értettem, hogy a böjt és az imádkozás számomra csak arra szolgált, hogy Istent rávegyem, sőt rákényszerítsem arra, amit én akarok. Azt gondoltam, hogy ha az emberek olyan csodákat látnának, mint amilyenekről Az apostolok cselekedeteiben olvashatunk, egyből hinnének Jézus Krisztus valóságában.

Csak később jöttem rá, hogy a világ számára leghatékonyabb bizonyágtételünk épp az egymás iránti szeretetünk, amely egyenesen Isten szívéből fakad. A szabályokhoz és törvényekhez való igazodás egyszerűen nem eredményezhet efféle szeretetkapcsolatot. Megpróbálhatjuk ugyan a törvény előírásait rákényszeríteni kapcsolatainkra, de csak Isten szeretete által kaphatjuk meg azt a biztonságot, amire vágyunk. A Bibliában az áll, hogy a szeretet a törvény betöltése. Amikor megkérdezték Jézust, hogy melyik a legfontosabb parancsolat, ezt válaszolta: „Szeresd a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből, és szeresd a te felebarátodat, mint

önmagadat.” Az Istennel és másokkal való kapcsolatunk kulcsa tehát a szeretet, nem pedig a törvény megtartása.

Isten szeretné, ha megtapasztalnánk annak szépségét, hogy ő sokkal erősebb kötélekkel von bennünket magához, mint a köteleességek és a törvényből fakadó büntudat. Ha csak szabályok és törvények alapján kötődnénk Istenhez, rövid időn belül azon kapnánk magunkat, hogy bosszúsan szembeszegülünk a törvény megszorításaival. Teljesen más az, amikor a szeretet öröme köt bennünket Istenhez, mint amikor kötelesség- és büntudat láncol oda hozzá.

Isten sohasem akarta, hogy népe a véget nem érő külső előírások rabjává váljon. Istennek nem kellemes a mi sopánkodásunkat és panaszkodásunkat hallgatni: „Micsoda nyűg! Már megint a gyülekezetbe kell mennem, pedig millió dolgom lenne, amit szívesebben csinálnék. De ha nem megyek, Isten nem fog többé szeretni, a lekipásztor pedig haragos tekintettel néz majd rám, mert lemaradtam a prédikációjáról.”

Ha azt tapasztaljuk, hogy ilyen a hozzáállásunk, biztosak lehetünk abban, hogy Istennel való kapcsolatunk mozgatórugója nem a szeretet, hanem a törvényeskedés. Isten a hiábavaló, szeretet nélküli életnél sokkal jobbat tartogat számodra!

Isten sohasem állított össze egy jó hosszú szerződést, amelyben ez áll: „Ha a feltételeim szerint élsz, szeretni foglak, és megáldalak. De ha a legkisebb szabályt is megszeged, a szerződés érvényét veszti, és kiutasítalak királyságomból!” A keresztények nem egy rideg szerződés alapján kötődnek Istenhez. Pál is azt mondta, hogy egyetlen dolog szorongatta őt: Jézus Krisztus szeretete (2Kor 5,14).

Isten éveken át türelmesen munkálkodott bennem, amíg megszabadultam az önigazultság rabságából. Évekig hallottam, hogy a Rómaiakhoz írt levél mennyire megáld másokat. Mivel mindig áldásra vágytam, végre elhatároztam, hogy magam is belemélyedek. De akár mennyire próbáltam, nem tudtam megérteni. Mégis úgy döntöttem, hogy kitartok, hátha én is felfedezem azt, amit mások olyan ellenállhatatlannak és lenyűgözőnek tartottak benne.

Egy nap, miközben ezt a nagyszerű levelet tanulmányoztam, Isten teljesen új alapra helyezte a velem való kapcsolatomat. Megvilágosította a *kegyelemnek*, ennek az egyszerű, gyakran használt, mégis ritkán értett szónak a jelentését. Ettől a pillanattól kezdve olyan szabad és szeretetteljes közösségekben találtam magam Istennel, hogy már egyáltalán nem érdekelt, megtapasztalok-e valaha valamilyen látványos csodát a szolgálatomban, vagy sem. Felfedeztem, hogy bár továbbra is képes voltam vétkezni és elbukni, hibáim mégsem tartottak távol tőle. Istennel való kapcsolatomban többé nem hullámvasúthoz hasonlított, annak mélységeivel és magaslataival, hanem nyugodt utazássá vált az ő csodálatos szeretetében.

Képzeltetik, hogyan éreztem magam, amikor felfedeztem ezt a nagyszerű igazságot: „Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?” (Róm 8,31). Évekig abban a tévhitben éltem, hogy Isten ellenem van. Úgy képzeltem el őt, mint aki csak arra vár, mikor hibázom, hogy végre dühödten lesújthasson rám. Végre megértettem: Isten azt akarja, hogy élvezzem a feltétlen szeretetében rejlő békességet, és többé ne a törvényeskedéssel járó félelem uralja az életemet. E felismerésnek köszönhetően teljesen új módon kezdtem viszonyulni Istenhez.

Megtanultam, hogy a törvény célja az volt, hogy védelmet és iránymutatást adjon Isten népének. Korlátozásai olyanok, mint a szülők féltő tanácsai, amelyek a gyermek javát szolgálják. Ha egyszer felfedezzük, milyen csodálatos Isten kegyelme, nincs szükségünk többé arra, hogy a törvény kötöttségeiben éljünk. Szabadságban élhetünk, mert szeretjük Istent, és nem akarunk semmi olyat tenni, ami a velem való szeretetkapcsolatnak ártana. Ha egyszer már megízleltük az Istennel való közösség örömét, többé nem szeretnénk, hogy bármi is éket verjen közénk. Sőt, minél többet tapasztalunk meg Isten szeretetéből, annál inkább ő lesz életünk középpontja. A törvény korlátozásai feleslegessé válnak. Azon kapjuk magunkat, hogy azért szeretnénk Isten tetszésére élni, mert szeretjük őt.

A legnagyobb öröm az életben: megtapasztalni az Istennel való szeretetteljes kapcsolatot. Az a tudat, hogy velünk van, és szeretet ben-

nünket, a lehető legnagyobb biztonságot nyújtja az ember számára. Isten dicsőséges kegyelmének felfedezése volt hívő életem egyik legjelentősebb eseménye. Megtanultam Istenhez teljesen új módon közeledni: nem a cselekedeteim vagy saját igazságom alapján, hanem Isten szeretetére alapozva, Jézus Krisztus által.

Ez a kegyelem. Ez ad értelmet az életünknek. Sőt, ez az, ami egyáltalán lehetővé teszi az életet – *az igazi, bővülködő, teljes és megelégedett* életet. Amikor megértjük, hogy Istennel való kapcsolatunk nem a mi igyekezetünktől függ, hanem az ő soha nem változó, szerető jellemétől, a végtelen lehetőségekkel teli élet csodálatos színeiben táruul fel előttünk.

A kegyelem zöld legelőkké változtatja a sivár, kihalt és pusztá fennsíkokat. A fogcsikorgatva végzett feladatok szeretetteljes, önként vállalt, izglamas szolgálatokká válnak. Sikertelen próbálkozásaink könnyeit és büntudatát a kegyelem örömmé és nevetéssé varázsolja, amely soha nem szűnik meg Isten jelenlétében. *A kegyelem mindent megváltoztat!*

Felfedezted már az Isten kegyelmében élt élet mélységes örömét? Jólesik újra hallani, hogy Istennel való kapcsolatunk nem a mi szármalmas erőfeszítéseinktől függ, hanem attól, amit már az ő mindenható karjai megtettek értünk? Bárhol is tartsz hívő életedben, kérlek, szánj néhány percet arra, hogy elgondolkozzol velem Isten csodálatos kegyelmén, amelyet kiárasztott ránk!

Tudod, a kegyelem mindent megváltoztat!

1. fejezet

MEGBOCSÁTOTTAM NEKED!

Egyik este a volt amerikai külügyminiszter, Dr. Henry Kissinger beszédét hallgattam. Azt mondta az egybegyűlteknél, hogy első hibájáról önéletrajzában 1159. oldalán olvashatunk. Majd hozzátette, hogy ez volt egyben az utolsó hibája is.

Ha én írnék önéletrajzot, az első hibám minden bizonnyal a könyv bevezetőjében vagy már a tartalomjegyzékben említésre kerülne! Soha nem próbálnék saját jóságom alapján odaállni Isten elé! Nem arról van szó, hogy egy nyomorult, romlott erkölcsű ember lennék, hanem arról, hogy nem közelítem meg azt a jóságot, amely a tökéletesen szent Isten előtt elfogadható lenne.

AZ ÖNIGAZULTSÁG ZSÁKUTCÁJA

Az önigazulttá válás egyik gyakori módja, hogy az ember maga határozza meg, mit jelent igaznak lenni, aztán pedig megpróbál eszerint élni. Csakhogy van ezzel egy probléma: még soha senkinek nem sikerült megütnie a saját mércéjét. Így aztán megannyi kifogással állunk elő, hogy bukásainkat igazoljuk. A egyik leggyakoribb közülük az, hogy

nem a mi hibánkból történt a dolog. Ha leejtek egy poharat, és eltörik, akkor az nem azért történt, mert ügyetlen voltam, hanem mert valaki éppen akkor szólt hozzám, amikor nem kellett volna, vagy a többiek túl nagy zajt csaptak a másik szobában, ezért a hibám tulajdonképpen az ő hibájuk: „Most nézd meg, mit csináltam miattad! Te vagy a hibás, nem én!” Egyikünk sem szereti vállalni a hibáját.

Ez a hozzáállás Ádámtól ered. Évát hibáztatta saját bukása miatt: „Az asszony, akit nekem adtál – mondta Istennek –, az ő hibája, hogy olyan vagyok, amilyen!” (lásd 1Móz 3,12). A Példabeszédekben azt olvassuk: „Micsoda népség az, amely tisztának tartja magát, pedig ki sem mosták szennyéből!” (Péld 30,12).

Ha azt gondolod, tiszta vagy, pedig még ki sem mostak a szennyedből, távol állsz az igazságtól. A Bibliában ez áll: „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság... Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt, és nincs meg bennünk az ő igéje” (1Jn 1,8.10). Az Ige világosan rámutat a problémánkra: „Az egész világot Isten ítéli meg... mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének” (Róm 3,19c.23).

Amikor különböző szabályok betartásával próbáljuk megalapozni az Isten előtti igazságunkat, előbb-utóbb kénytelenek leszünk beismerni, hogy ide-oda tologatjuk a mércénket. Magamat mindig jobbnak fogom gondolni nálad, és mindig rosszabbnak gondollak majd, mint amilyennek te látod magad. Ha megvizsgálám az életed, rengeteg hibát találnék benne, ha azonban a sajátomat nézném, az a pár, amit észrevennék, nem is tűnne olyan nagyinak.

A cselekedetek által elérhető igazság csak látszatigazság. A Biblia így fogalmaz: „Mindnyájan olyanok lettünk, mint a tisztátalanok, minden igazságunk olyan, mint a szennyes ruha” (Ézs 64,5).

HA ISTENNEL VALÓ
KAPCSOLATUNK A MI
JÓSÁGUNKON ÉS IGAZSÁGUNKON
MÚLNA, SOHASEM JÖNNÉ LÉTRE
EZ A KAPCSOLAT.

Szinte komikus, ahogy egyesek saját *szennyes ruhájukban* tetszelegnek. Gőgösen járkálnak fel s alá, felöltve a „mindenkinél szentebb vagyok” ábrázatot, miközben a szuperlelkiség léggömb lengi körül őket. Halkabban beszélnek, mert azt hiszik, hogy az szentebb és igazabb. Ráadásul régimódi szavakat használnak, hiszen az nyilvánvalóan sokkal szentebbnek hangzik, mint a hétköznapi beszéd. Büszkék, kevélyek, feltűnősködnék, felvágznak. Isten azonban minderre csak csóválja fejét, és ennyit mond: „szennyes ruha”.

Ha Istennel való kapcsolatomban azon múlna, hogy igaz és jó vagyok, soha nem jöhetne létre ez a kapcsolat, hiszen kudarcot vallottam, és híján vagyok Isten dicsőségének. Amikor a legjobb formámat hozom, jó napom van, megfelelő a bioritmusom, minden flottul megy, és csodás az élet, végre úgy érzem: vagyok valaki. Eközben Isten rám tekint, és még a legjobb napjaimon is csak ennyit mond: „szennyes ruha”. Legnagyobb igyekezetem sem elég jó neki.

Saját ítéletemet írom alá, ha megpróbálom betartani a törvényt, hiszen az igaz törvény a belső hozzáállásomat vizsgálja. Régen, amikor az önigazultság mércéje szerint éltem, bizonyos dolgokat zokon vettem másoktól. Megkeseredtem. Észrevettem, hogy egyesek iránt gyűlöletet érzek, hogy féltékeny vagyok rájuk, és irigylem tőlük azt, amijük van. Rá kellett ébrednem, hogy saját szabályaim megszegésével ellehetlenítettem az Istennel való kapcsolatomat. Nem maradt más hátra, mint előlről kezdeni az egészet.

Amikor már épp kezdtem úgy érezni, hogy sikerült helyreállítanom a kapcsolatomat Istennel, szerencsétlenségemre mindig történt vala-

mi. Felfuvalkodtam, és újra összedőlt a kártyavár. Megint kezdek fölfelé mászni a jó cselekedetek létráján, amíg újból eljutottam arra a fokra, ahol úgy gondoltam, már Isten elé járulhatok. De alig, hogy felértem, valaki elém vágott az autópályán, én pedig ordibálni kezdtem: „Hol szerezted a jogosítványod, te szerencsétlen barom?!” És kezdek megint mindent elölről.

MI A MEGFELELŐ SZINT?

Akik azt hiszik, hogy Jézus nélkül is elég jók Isten szemében, azoknak meg kell válaszolniuk néhány fontos kérdést. Ha a jóság egy bizonyos szintjének elérésével a mennybe juthatnának, milyen mércének kellene megfelelniük? Mit kér tőlük Isten? Sokan azt mondják: „Én úgy érzem, alapjában véve jó ember vagyok, és a saját érdemeimben bízva kész vagyok odaállni Isten elé.”

Ezek az emberek azonban elfelejtik, hogy Isten más mércével mér. Jézus megmutatta Isten elvárásait azoknak, akik saját erejükből akarnak a mennyországba jutni: „Ti azért legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes” (Mt 5,48). Azoknak, akik Isten előtt igazak akarnak lenni, nem kisebb elvárással kell szembenézniük, mint az abszolút tökéletességgel. Nem elég minden erőnkkel őszintén próbálkozni, vagy őszintének lenni, hanem maradéktalanul be is kell tartani mindazt, amit Isten valaha is parancsolt az embernek. Torz elképzelésük van Isten szentségéről és a megigazulásról azoknak, akik azt hiszik, hogy jó cselekedetekkel kiérdemelhetik az örök életet.

Ha az igaz életvitel mércéjét akarjuk meghatározni, Jézus példáját kell alapul vennünk. Jézus volt az egyetlen, akiről Isten a következőket mondta: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm” (Mt 3,17). Ahhoz, hogy közösségben lehessünk Istennel, olyan igaznak kell lennünk, mint Jézus. A János 16,8-ban és 10-ben Jézus ezt mondta: „és amikor [a Szentlélek] eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet... mert én az Atyához megyek, és többé nem

láttok engem”. Isten Jézus mennybemenetelével tett bizonyosságot a világnak Fiáról. Ez olyan, mintha azt mondta volna: „Ez az az igazság, amit a mennyben elfogadok.” Jézus élete az igaz élet egyetlen mércéje. Ha azt akarom, hogy Isten elfogadjon, olyan igaznak kell lennem, mint Jézus Krisztus. Az Ige azt mondja, hogy Isten csak egyféle igazságot fogad el: Krisztus igazságát. Ha saját jó cselekedeteinkre alapozva akarunk megállni előtte, olyan életet kell élnünk, amelyet Jézus élt.

De rá kell döbbernem, hogy ez lehetetlen, képtelen vagyok elérni a kívánt szintet. Jézus maga mondta: „aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráznaságot követett el vele szívében” (Mt 5,28). Ezt is mondta: „aki haragszik atyjafiára, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette” (Mt 5,22), továbbá: „szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jól azokkal, akik gyűlölnék titeket; áldjátok azokat, akik átkoznak, és imádkozzatok azokért, akik bántalmaznak titeket. Aki arcul üt, annak tartsd oda a másik arcodat is, és aki elveszi felsőruhádát, attól alsóruhádát se tagadd meg. Mindenkinnek, aki kér tőled, adj, és attól, aki elveszi a tiedet, ne követeld vissza” (Lk 6,27–30). Azt parancsolta, hogy „szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót, és adjatok kölcsön, semmit sem várva érte” (Lk 6,35).

Hogy lehet valaki *ennyire* igaz? Tudom magamról, hogy nem vagyok ilyen, és megannyiszor csúfos kudarcot vallottam már. Ez tehát azt jelenti, hogy örökre el leszek választva Istentől? Semmilyen lehetőségem sincs arra, hogy kapcsolatba kerülhessek vele? Ilyen üresen és csalódottan kell majd élnem, miközben mégis folyamatosan olyasmire vágyom, amit soha nem érhetek el?

Ha esélyt akarunk kapni arra, hogy Isten megbocsátását elnyerjük, a cselekedeteink helyett más alapokra kell építenünk életünket. Pál mondta, hogy „a törvény cselekedeteiből nem fog megigazulni egyetlen halandó sem öelötte” (Róm 3,20). Ha valaha is szeretnénk megtapasztalni az Istennel való bensőséges kapcsolatot, mást kell alapul vennünk, mint a saját igazságunk. A törvények ugyanis, melyeket Isten a megigazulás alapjának tekint, túl szigorúak ahhoz, hogy betart-

hassuk azokat. Képtelenek vagyunk rá. Egyedüli reményünk az, hogy Isten egy másfajta megigazulásról is gondoskodott, amely nem saját cselekedeteinken, hanem teljesen más alapon nyugszik.

Hála Istennek, hogy létezik egy teljesen más alap is, amely nem más, mint a *kegyelem*!

MI IS A KEGYELEM?

A *kegyelem* görög eredetijének szótöve *kedvességet* vagy *örömet* jelent. Az Újszövetségben a kegyelem jelentése: Isten ki nem érdemelhető jóindulata. A kegyelem annyit jelent, hogy Isten megadja azt, amit önmagamtól nem tudnék megszerezni, illetve hogy Isten elfogad akkor is, amikor nem érdemlem meg, és nem vagyok rá méltó.

A Biblia azt tanítja, hogy az Istenbe vetett bizalmam és hitem alapján kapok kegyelmet. A Zsidók 11,6 szerint hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. A szent Isten egyszerűen azért bocsátott meg nekünk, mert hiszünk Jézus Krisztusban, és abban, hogy ő meghalt értünk. Amikor bizalmunkat belé vetjük, tiszta lappal indulhatunk.

Bűneinkre sosem nyerhetünk bocsánatot azáltal, hogy eleget teszünk bizonyos törvényeknek vagy vallásos rituáléknak. Krisztus kereszthalálára volt szükség ahhoz, hogy megközelíthessük Istent. Amikor Jézus a kertben imádkozott, így szólt: „Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a poharat, mindazonáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied” (Lk 22,42). Ezzel lényegében azt mondja, hogy „ha lehetséges, hogy az ember az én halálomon kívül bárhogy üdvösségre jusson, ha vallásosság által üdvözülhet, vagy bármi más módon megigazulhat, nem vállalom a kereszthalált. Atyám, kérlek, ne tégy ki engem ennek a borzasztó szenvedésnek!” Mivel azonban az üdvösségnek nem volt más útja, Jézust keresztre feszítették, meghalt, eltemették és föltámadt. Halála tette lehetővé, hogy Isten rád és rám kiárássa kegyelmét.

Talán egy példa segíteni fog ennek megértésében. Képzeld el, hogy azzal vádolnak, birtokháborítást követtél el a szomszédod ellen.

Minden ügyvéd tudja, hogy kétféleképpen menthetnek fel a vád alól. Vagy meggyőződ őket arról, hogy nem követték el birtokháborítást, vagy bebizonyítod, hogy jogosan jártál a szomszéd birtokán.

És most alkalmazzuk ugyanezt a gondolatmenetet saját szellemi állapotunkra! Isten vádat emelt ellenünk, miszerint bűnösök vagyunk, mert felláztunk az ő törvénye és akarata ellen. A vád szerint nem vagyunk igazak. Hogyan tisztázhatjuk magunkat a vádak alól? Nem mondhatjuk, hogy ártatlanok vagyunk, mert ez nem igaz: mindannyian vétkeztünk. Azt sem mondhatjuk, hogy jogunk volt megtenni, amit tettünk, hiszen ez sem igaz. Cselekedeteink egyértelműen helytelenek voltak. Ha tehát megbocsátásra vágunk, a törvény nem lehet segítségünkre. Bár nem volt jogunk ahhoz, amit tettünk, mégis megcselekedtük, ezért bűnösök vagyunk.

A NAGY BANKRABLÁS

Nézzünk egy másik példát! Tegyük fel, hogy kiraboltam egy bankot. A törvény el fog ítélni, mert nem tudom bebizonyítani, hogy nem én tettem, hiszen rajta vagyok a megfigyelőkamera felvételén. Azt sem mondhatom, hogy jogom volt hozzá, mivel a törvény nem ad lehetőséget a rablásra. Lehetetlen tehát, hogy a törvény alapján kegyelmet kapjak.

A tárgyalás során megígérhetem ugyan, hogy soha többé nem rabolok ki egy bankot sem, hogy mostantól fogva jó és törvénytisztelő polgár leszek, és senkitől sem tulajdonítok el jogtalanul semmit. Ez azonban nem ment fel a már elkövetett bűn alól. Kérvényezhetem felmentésemet, mondván, hogy jó dolgokra használtam fel a pénzt: adtam a gyülekezetnek, és gondoskodtam a családomról. „Igaz” cselekedeteim azonban nem ellensúlyozhatják tettemet, és nem is oldozhatnak fel bűnöm alól.

Lehet, hogy a bíró végül úgy határoz, vissza kell fizetnem a banknak az ellopott pénzt. Az ítélet részeként elrendelhetik, hogy konzervdobozokat szedegessek az autópálya mellett, és ezzel segítsem megőrizni

Amerika szépségét. Lehet, hogy életem hátralévő részében már csak jót teszek, mindez mégsem mentesíthet az alól, amit elkövettem. A törvénynek való engedelmességgel nem törölhetem el a bűnömet. Múltbeli rossz cselekedeteim megmaradnak. Rabló vagyok, az ítélet pedig egyértelmű.

Miért van mégis az, hogy lelki értelemben oly sokan ártatlannak vallják magukat Isten előtt saját jó cselekedeteik alapján? Bűneink, büntudatunk és bűnös mivoltunk sokunkat sajnálkozásra és új fogadalmakra indít. Jóvá akarjuk tenni a rosszat, új életet akarunk kezdeni, de ezzel sem vívhatjuk ki Isten bocsánatát. Legnagyobb erőfeszítéseink sem tudnak bennünket megszabadítani a büntudattól, amit a már elkövetett cselekedeteink miatt érzünk. Jó cselekedeteink által nem igazulhatunk meg. Tegyük bár jót egy életen át, akkor sem tehetjük jóvá egyetlen bűnünket sem.

Isten a megbocsátását egyszülött Fiának áldozatára alapozza. Minden múlt- vagy jövőbeli bűnünkért Jézus Krisztust vádolták, az ártatlan és tökéletes Bárányt, aki nem ismert bűnt. Ő halt meg értünk, ő hordozta el bűneinket. Helyettünk szenvedett, a mi bűneinkért halt meg. Pál ezt írta: „Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne” (2Kor 5,21). Jézus bűnné lett értünk, hogy általa megbocsátást nyerjünk. Más szavakkal: helyet cserélt velünk, „gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor 8,9). Bűneinket magára vette, és megbocsátott nekünk, azáltal, hogy hiszünk és bízunk Benne.

JÉZUS A MI REMÉNYSÉGÜNK

Amikor Isten Jézusra helyezte mindannyiunk bűnét, Jézus felett mondták ki a nekünk járó ítéletet. Ő kapta meg megérdemelt büntetésünket, ami a Biblia szerint nem más, mint a halál (Róm 6,23). Isten kijelentette, hogy ha hiszünk Jézus Krisztusban mint Urunkban és Megváltónkban, minden valaha elkövetett bűnünkért megbocsát ne-

künk. „Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől” (1Jn 1,7). Ezt a megtisztító munkát a törvény soha nem tudná elvégezni. Erről egyedül a kegyelem gondoskodik.

KÜSZKÖDNETÜNK, HOGY
SAJÁT CSELEKEDETEINK ÁLTAL
A MENNYBE JUSSUNK, VAGY
HIHETÜNK JÉZUSBAN.

A helyzet az, hogy a hit az *egyetlen* reménységünk. Jó tetteinkkel, igyekezetünkkel vagy cselekedeteinkkel sohasem tudjuk kiérdemelni Isten bocsánatát. Pál nyomatékosan kijelenti: „Aki pedig nem fáradozik, hanem hisz abban, aki megigazítja az istentelent, annak a hite számít igazságnak” (Róm 4,5). Isten nem azt igazítja meg, aki cselekedetekkel fáradozik, hanem azt, aki egyszerűen hisz őbenne. Isten azért bocsát meg nekünk, mert hiszünk Jézus Krisztus elvégzett munkájában.

A VÁLASZTÁS LEHETŐSÉGE A TIÉD

Te döntesz. Küszködhetsz, hogy eljuss a mennybe jó cselekedeteid alapján, és olyan jó legyél, mint Krisztus, vagy egyszerűen hihetsz Jézusban, és kegyelmi ajándékként elfogalhatod a téged megillető helyet Istennél.

Számomra ez nem is kérdés. Tudom, hogy semmiképp sem tudnék a mennybe jutni jó cselekedeteim által. Múltbeli vétkeim miatt reménytelen a helyzetem: bűnös vagyok. Isten irgalmán kívül nincs más esélyem arra, hogy ő elfogadjon.

A jó hír az, hogy Isten erről is gondoskodott. A tökéletesen szent, tiszta és igaz Isten, akinek a jelenlétében nem maradhat meg a bűn, lehetővé tette az olyan embereknek, mint te meg én, hogy közössé-

günk legyen vele. Amikor hiszünk Jézus Krisztus áldozatában, bár nem érdemeljük meg, az Atya teljesen és tökéletesen megbocsájt nekünk.

Ez a kegyelem evangéliuma. Mindannyian kapcsolatban lehetünk Istennel. Habár messze nem vagyunk tökéletesek, mégis gyönyörű kapcsolatunk lehet vele Fián, Jézus Krisztuson keresztül.

Amikor a Fiába vetett hit által lépünk oda az Atyához, erős kötélek alakul ki Isten és közöttünk. Most már Isten fiai vagyunk. Mivel Isten az Atyánk lett, nem kell azon gondolkodnunk, vajon méltók vagyunk-e arra, hogy hozzá jöjjünk. Nem saját érdemeink alapján közelünk hozzá, hanem a vele való kapcsolatunk szerint.

Ez a kegyelem evangéliumának lényege. Isten úgy néz ránk, mintha soha nem követtünk volna el egyetlen bűnt sem ellene. Nekem persze nehezemre esik így látni magam. Amikor a tükörbe nézek, arra gondolok: „Chuck, te olyan bűnös vagy! Nem tudsz uralkodni az étvágyadon! Rengeteg hibád van!” Mégis, amikor Isten rám tekint, ezt mondja: „Megbocsátottam neked!” Úgy szeret és fogad el, ahogy vagyok, mert Krisztusban vagyok. Ahogyan elfogadta saját Fiát, ugyanúgy fogad el most engem is. Pál azt mondja, hogy Isten elfogadott minket „szeregett Fiában” (Ef 1,6). A szeretett Fiú Krisztus, és mivel te Krisztusban vagy, Isten ugyanúgy elfogad téged, ahogy Krisztust.

Ezért a kegyelem evangéliuma a legjobb hír, amit valaha is hallottam. Isten megbocsát nekünk, mert hiszünk a Fiában, akit azért küldött, hogy meghaljon a bűneinkért. Isten minden bűnünket eltörölte, és sehol sem tartja számon. Ahogy Pál mondja: „Boldogok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztetek bűneik. Boldog az az ember, akinek az Úr nem tulajdonít bűnt”(Róm 4,7–8).

Isten fiaként minden jogunk megvan arra, hogy elé járuljunk, és mint Atyánktól bármit kérjünk tőle, amire csak szükségünk van. Bízhatunk bölcsességében, mert tudja, hogy mi a legjobb nekünk, és ezért vagy megadja, vagy elutasítja kéréseinket. Nyugodtan rábízhatjuk magunkat Mennyei Atyánkra, aki nagyon szeret bennünket. Ő csak a legjobbat adja nekünk.

Milyen öröm tudni, hogy Isten minden vágya, hogy szeretetének gazdagságát és teljességét kiárassza ránk! Nem azért, mert megérde-
meljük, hanem mert szeret minket. Ez a kegyelem evangéliuma Jézus
Krisztusban.

2. fejezet

AZ AJTÓ MINDIG NYITVA ÁLL

A megbocsátás – bármilyen csodálatos is – csak egy része a kegyelem evangéliumának. Sok ember hiszi, hogy Isten megbocsátott nekünk Krisztusban. A jó hír második felével azonban, miszerint Krisztusba vetett hitünk által Isten igaznak nyilvánít bennünket, már problémáik akadnak.

Ebben már nem mindenki hisz, legalábbis nem igazán. A különféle csoportok mind-mind felállítják saját mércéjüket a megigazulásról, melyek ritkán egyeznek más csoportokéval.

SZABAD – NEM SZABAD

Nem is olyan régen bizonyos csoportok azt tanították, hogy az igaz emberek nem viselnek gombot, hanem tűt és kapcsot használnak. Gombviselésre sosem vetemednének. „Te gombokat hordasz?!? – kérdezték szörnyűlködve. – Hogy lehetsz ennyire istentelen? Micsoda szégyen!” Még ma is vannak olyan csoportok, akik azt tanítják, hogy aranyat viselni bűn, és kizárt, hogy megtértél, ha arany ékszert viselsz. A történelem során az emberek mindig más és más mércét állítottak

fel a megigazulás eléréséhez, azt gondolva, hogy ha valaki megfelel az ily módon támasztott követelményeknek, azt elfogadja Isten.

Van azonban egy komoly gond azzal, ha az ember a törvény vagy a cselekedetek által szeretne megigazulni. Mégpedig az, hogy legtöbbször még saját mércéinknek is képtelenek vagyunk megfelelni.

Mindannyian elfogadtunk bizonyos erkölcsi normákat, amelyeket jónak és helyesnek tartunk. Ez a valódi énünk, vagy legalábbis ez lenne, ha nem léteznének külső akadályok. A pszichológiában ezt hívják szuperegónak vagy *felettes* énnak, azaz eszményi énnak. Sajnálatos módon azonban senki sem ismerheti „valódi énemet”. Hogy miért? Mert a „valódi énem” tökéletes. Sőt mi több, ezt az énemet még én sem ismerem, mert a külső körülmények szüntelenül megakadályoznak abban, hogy olyan csodálatos legyek, amilyen valójában vagyok. A pszichológusok a felettes én mellett beszélnek még az egóról vagy *énről*, azaz arról, aki valóban vagyok. Szomorú, de tulajdonképpeni énem sohasem üti meg azt a mércét, amit a felettes énem felállított.

Ha nagy szakadék tátong felettes éned és tulajdonképpeni éned között, azt mondják rólad, hogy alkalmazkodási zavarban szenvedsz. Ha azonban tudod, hogy nem vagy tökéletes, és a felettes éned sem helyezte olyan magasra a mércét, könnyen alkalmazkodó személynek neveznek.

A pszichológusok gyakran megpróbálják lejjebb tolni az ember felettes énje által felállított mércét, mondván, hogy a páciens irreális célokat tűzött ki maga elé: „Senki sem tökéletes, senki sem olyan jó. Ezzel nincs egyedül, mindenki ezt csinálja. Nem kellene ilyen magasra tennie a lécet!” Ezek az orvosok folyamatosan csökkenteni próbálják a felettes én és a tulajdonképpeni én közötti távolságot a felettes én mércéinek lejjebb tolásával, hogy kiegyensúlyozottabb életet élhessünk. De vessük csak össze mindezt Jézus munkájával! Ő nem próbálja alacsonyabb szintre hozni a felettes én mércéjét, ehelyett tulajdonképpeni énünkön akar javítani.

Annak ellenére, hogy tulajdonképpeni énem nem üti meg a felettes énem mércéjét, Isten előtt igaz vagyok, és amikor rám tekint, tökéle-

tesnek lát, mert hiszek Jézus Krisztusban. Ez a kegyelem evangéliumának másik fele. Az első, hogy Isten Jézusba vetett hited miatt megbocsátotta és eltörölte bűneidet. A második, hogy Isten igaznak tekint, mert hiszel Jézusban. Függetlenül attól, mit teszel és mit nem, vagy hogy megfelelsz-e az erkölcsi elvárásoknak, Isten igaznak nyilvánít téged, mert hiszel Jézus Krisztusban.

Ez a dicsőséges evangélium, a jó hír. És valóban, csodálatosan jó hír az, hogy Isten Jézus Krisztusba vetett hitem alapján elfogad, és igaznak nyilvánít engem.

AZ AJTÓ NYITVA ÁLL

Miért is olyan jó hír ez? Mert soha nem kell félve ezt mondanom: „Nem merek Isten elé menni, mert hazudtam, elvesztettem a türelmem, becsaptam valakit. Nincs jogom segítséget kérni Istentől, mert vétkeztem.” Ha a cselekedeteimen múlna, hogy igaz vagyok-e Isten előtt, a Sátán szinte folyamatosan zárva tarthatná előttem az Istenhez vezető ajtót, hiszen sosem teszek annyit, amennyit érzésem szerint kellene. Sosem vagyok olyan jó, amilyennek lennem kellene. Még sosem jutottam el a felettes énem szintjére. Még sosem sikerült megütnöm az általam helyesnek tartott mércét. A Sátán ezt a kudarcomat használja fel arra, hogy távol tartson Istentől: „Nincs jogod Isten segítségét kérni, hiszen megint cserbenhagyta őt. Tudod, hogy amit tettél, nem kedves Isten előtt, de mégis megtetted. Most aztán bajban vagy! És még azt akarod, hogy segítsen?! Azt hiszed, meghallgat? Soha!”

A Sátán mindig távol tud tartani Istentől, amikor sikerül elérnie, hogy önmagamra és magamba nézzek. Ha azonban Krisztusra tekintek, és felismerem, hogy Krisztusba vetett hitem által megigazultam Isten előtt, a Sátán már nem tarthat távol tőle. Persze mégis a fülemben suttogja: „Chuck, te romlott és nyomorult vagy! Semmi jogod, hogy kiállj az emberek elé, és hirdesd Jézus Krisztus dicsőséges evangéliumát. Ahhoz meg főleg nincs, hogy tanítsd Isten Igéjét. Mindig elbuksz! Kész csödtömeg vagy!”

Ilyenkor már csak mosolygok, mert tudom, hogy sok van a rovásomon, sőt még annál is több, amit meg sem említett! Ezért általában így válaszolok: „Tudod, Sátán, nem ijeded meg a vádjaidtól, úgysem fogod elérni, hogy elmeneküljek és elrejtőzzek! Tudom, hogy igazad van. Tudom, hogy hibáztam, és vannak gyengeségeim, de ezzel nem tudsz eltávolítani Jézus Krisztustól. Sőt, inkább csak a karjaiba hajtasz, mert az ő keresztje az én egyedüli reménységem.”

Így aztán oda menekülök, ahol biztonságban vagyok, az egyetlen helyre, ahol reménységet találok. Önmagamban vagy tulajdon önigazultságomban nem reménykedhetem. Abban viszont igen, amit Jézus Krisztus tett értem, és abban a munkában is, amit Isten az ő Szentlelke által végez bennem, ahogy Krisztus képmására formál.

Mindazt, amire én képtelen vagyok, ő megteszi helyettem. Amiben gyenge voltam, abban ő megerősített. Beismertem gyengeségeimet, és tehetetlenségemben rábízta magam. Azokon a területeken, ahol gyenge voltam, vagy ahol újból és újból elbuktam, most szilárdan állok, mert az ő ereje erőtlenség által ér célhoz (lásd 2Kor 12,9).

Persze még nem vagyok teljesen olyan, amilyenné Isten formálni szeretne. Sőt, meglehetősen távol állok tőle! De Istennek hála, már nem az vagyok, aki valaha voltam. Isten jelenlegi tökéletlenségemben is szentnek és igaznak lát. Ezért nem is akarok már máshol lenni, csak Jézus Krisztusban. Ha Isten Krisztusban tökéletesnek és szentnek lát bennünket, akkor többé nekünk sem szabad magunkat Krisztuson kívül látnunk.

A MEGIGAZULÁSNAK NINCSENEK FOKOZATAI

Ha Isten egyszer hitünk által felruházott bennünket Krisztus igazságával, ostobaság lenne, ha ezt megpróbálnánk cselekedeteinkkel tökéletesíteni. Az Istentől kapott igazságon már nincs mit javítani. Igazak vagyunk. Így lát bennünket Isten, mert hiszünk és bízunk Jézus Krisztus befejezett munkájában.

IGAZ MIVOLTUNK, MOST ÉS
MINDÖRÖKKÉ, CSAKIS JÉZUSBA,
AZ ISTEN FIÁBA VETETT
HITÜNKBŐL FAKADHAT.

A mennyben senki sem fog azzal büszkélkedni, milyen ügyesen vívta ki a saját megigazulását. Ábrahám, Dávid és Pál beszámolójában sem hallunk majd olyan csodálatos tettekről, melyekkel megigazulásukat kiérdemelték volna. Egyszerűen csak hittek Istenben, aki hitük miatt igaznak nyilvánította őket.

A mennyben nem fogjuk egymáshoz hasonlítani jó cselekedeteinket, mert csak egyvalaki lesz méltó a dicsőségre Isten trónja előtt. Csak egy tündöklő csillag lesz előtte. Nem lesznek szellemi kasztok, ahol egyesek saját cselekedeteik dicsőségében sütkérezhetnek, míg mások a sarokban azon elmélkednek, hogyan is juthattak egyáltalán a mennybe. Jézust, egyedül Jézust illeti majd a dicsőség üdvösségünkért. Ha ő nem lett volna, egyikünk sem juthatott volna a mennybe.

Pál így fogalmaz: „Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével” (Gal 6,14). Lényegtelen, mennyi jót tettünk érte, hány embert vezettünk hozzá, vagy hány gyülekezetet alapítottunk, a mi dicsőségünk egyedül Jézus Krisztusban van, aki meghalt értünk. Igazságunk nem cselekedeteinktől, igyekezetünktől vagy különböző szertartásoktól és étkezési szokásoktól függ, hanem az Isten Fiába, Jézusba vetett egyszerű hitünk eredménye. Most és mindörökké.

A hit általi megigazulás eltöröl minden különbséget azok között, akik Krisztusban vannak. Nem vagyok jobb nálad, és te sem vagy jobb nálam. Mindannyian bűnösök vagyunk, és kizárólag Isten dicsőséges kegyelme által üdvözülünk. Nincs más lehetőség arra, hogy Isten előtt igaznak bizonyuljunk. Ő csak egyféle igazságot fogad el: Jézus Krisztus nekünk tulajdonított igazságát.

Ha önigazultságunk vagy cselekedeteink által akarunk Istenhez közeledni, vagy azért várunk áldást, mert a héten jól viselkedtünk, sok fejezetet olvastunk el a Bibliából, és sokat imádkoztunk, Istennel való kapcsolatunk ingatag lesz. Néha azt érzem majd, hogy jó a kapcsolatom Istennel, máskor viszont azt, hogy rossz. Miért? Mert saját igazságom alapján próbálok Istenhez viszonyulni.

Kegyelem nélkül sosem lesz kiegyensúlyozott kapcsolatom Istennel, és nem lesz békességem. Ha az Istennel való kapcsolatom érzéseimen, tetteimen vagy saját igazságomon múlna, az esetek többségében oda sem mernék menni Istenhez. Ha azonban az Istennel való kapcsolatom az ő kegyelmére épül, az áldások ajtaja sosem zárul be előttem. Az áldásokban pedig Isten kegyelme, vagyis meg nem érdemelt jóindulata miatt lehet részem, nem pedig az érdemeim miatt. A megtapasztalt áldások tehát mindig Isten kiérdemelhetetlen jóindulatából fakadnak. Isten annyira szeret, hogy hibáim ellenére is megáld. Isten olyan jó! Az az igazi dicsőítés, amely szabadon száll fel a szívünkből Istenhez, felismerve irántunk való csodás kegyelmét.

EGY MAKACS ELKÉPZELÉS

Nem könnyű elszakadnunk attól a gondolattól, hogy cselekedeteinknek semmi köze igaz mivoltunkhoz. Hiszen hajlamosak vagyunk arra, hogy egyes hívőket teljesítményük alapján szentebbnek tartsunk másoknál. Néha azon kapjuk magunkat, hogy ezt a mércét alkalmazzuk mások megítélésére. Ha valaki nem olyan buzgó, nem tesz annyi mindent, mint mi, bizonyára nem lehet olyan igaz ember sem.

A cselekedetek általi megigazulás gondolatától rendkívül nehéz megszabadulni. Mivel annyira mélyen belénk ivódott, sokan állandó büntudattal küzdenek emiatt. Még keresztényként is megfigyelhetjük, hogy időnként a mardosó büntudat csapdájába esünk. Mivel szeretjük Istent, szeretnénk felvenni bizonyos viselkedésformákat, amelyek összhangban állnak az Isten gyermekeiként kapott új identitásunkkal.

Most, hogy Krisztus már bennem lakozik, szeretném, ha életem az ő szeretetéről tanúskodna, ami türelemben, hosszútűrésben, kedvességben, gyengédségben és irgalmasságban nyilvánul meg.

Mégis oly ingatag bennünk ez a szeretet! Ha valaki az autópályán egy meggondolatlan mozdulattal elém vág, és veszélybe sodorja az életem, azonnal elkap a düh. Ilyenkor legszívesebben jól rádudálnék és rátapadnék arra az idiótára, hogy megmutassam, mi a véleményem a vezetési stílusáról. De miután mindezt szépen lejátszom a fejemben, eszembe jut, mi áll a rendszámtáblámon: GOLGOTA. És a régi, jól ismert büntudat újra elárasztja a szívemet: – „Na, te aztán példamutató keresztény vagy!” Ilyen és ehhez hasonló gondolatok gyötörnek, melyek hatására méltatlannak érzem magam Isten szeretetére. Ismételten elszurttam, újra csalódást okoztam Istennek, és hirtelen úgy érzem, hogy egy világ választ el tőle.

HA TÖREKVÉSEINK ÉS
CSELEKEDETEINK ALAPJÁN
PRÓBÁLUNK ISTENHEZ
KÖZELEDNI, AZ MINDIG
ERŐLKÖDÉSHEZ VEZET. NEM
ISMERHETJÜK MEG ISTEN
BÉKESSÉGÉT, AMÍG NEM
TAPASZTALTUK MEG KEGYELMÉT.

Igazán azt nehéz megértenünk, hogy bár viselkedésünk helytelen, annak semmi köze Isten előtti igazságunkhoz. Nagyon nehéz elválasztani a törvény és a cselekedetek fogalmát a megigazulástól. Magaviseletem és Isten előtti igaz mivoltom látszólag szétválaszthatatlanok, holott a kettőnek semmi köze egymáshoz.

A helyzet az, hogy maga Isten nyilvánított engem igazgá, mert hiszek Fiában, Jézus Krisztusban. Isten előtti igazságom abban az esetben függhetne a viselkedésemtől, ha a különböző szabályok – mint

például a „soha ne légy mérges”, vagy a „ne légy türelmetlen a gyermekeiddel” – helyre tudták volna állítani az Istennel való kapcsolatot. Nincs azonban olyan törvény, amely életet adna, mert a bűn halált hozott, és elválasztott Istentől. Így ahhoz, hogy életünk lehessen, Istennek egy új szövetséget kellett létrehoznia, amely ígéretesebb alapra épül, mint a cselekedetek általi megigazulás. Ez az új szövetség pedig nem más, mint a kegyelem evangéliuma.

KEGYELEM ÉS BÉKESSÉG

Lehet, hogy korábban kiállhatatlan, lobbanékony, szörnyű alak voltál, és úgy érzed, Isten semmiképp sem szerethet. Gyűlölöd gyengeségeidet és bukásaidat. Tudod, hogy egyedül Isten ítéletét érdemelnéd. Míg egyszer csak, teljesen váratlanul, Isten hatalmasan megáld, te pedig önkéntelenül is elkezded őt szívből dicsérni. Ez Isten imádatának legigazibb formája. Magától tör elő a szívünkéből Isten kegyelmére válaszul, és így kiált: „Isten annyira jó hozzám, pedig cseppet sem érdemlem meg.”

Mivel az Istennel való kapcsolatom kegyelemre épül, áldásai szüntelenül elérhetők számomra. Ha azonban azt várom Istentől, hogy érdemeim és cselekedeteim szerint bánjon velem, az esetek többségében nem lennék jogosult az áldásaira.

Felfedeztem, hogy nem a teljesítményem miatt nem tapasztalom meg Isten áldásait, hanem azért, mert nem hiszek Isten kegyelmében. Megtanultam, hogy Isten áldásai nincsenek feltételhez kötve. Minél több áldást tapasztalok az életemben, annál inkább látom, mennyire nem érdemlem meg azokat. E csodás igazság miatt teljes békeességem lehet. Nincs miért aggódnom.

Ha Istennel való kapcsolatunk alapjának saját igazságunkat tartjuk, soha nem fogunk tartós békeességet tapasztalni. Ha cselekedeteink alapján közeledünk Istenhez, szüntelenül érezni fogjuk erőlködésünk, próbálkozásunk terhét. Ha viszont szeretnénk megismerni az Istentől

jövő békességet, el kell fogadnunk, hogy Isten annak ellenére is kiárasztja ránk csodálatos kegyelmét, hogy nyomorultak vagyunk, és cseppet sem érdemeljük meg.

Miután elfogadtuk Isten dicsőséges kegyelmét, Isten békessége tölti be szívünket és életünket. Tudjuk, hogy ő szeret minket, bár távolról sem vagyunk tökéletesek, és sokszor elbuktunk. Amikor úgy tűnik senki sem szeret (ami nem is csoda...), Isten akkor is szeret bennünket.

Hallottál már az Újszövetség „szíami ikreiről”: a *kegyelemről* és a *békességről*? Mindig együtt járnak, ráadásul mindig ebben a sorrendben. Mondhatjuk úgy is, hogy az ikrek közül a kegyelem az idősebb. A sorrend mindig „kegyelem és békesség”; egyetlen helyen sem találunk olyan köszöntést az Igében, hogy „békesség és kegyelem”. Miért? Mert az olyan volna, mintha a fark csóválná a kutyát. A helyes sorrend tehát mindig az, hogy kegyelem és békesség, mert nem ismerhetjük meg szívünkben Isten békességét, *amíg* nem tapasztaltuk meg kegyelmét az életünkben.

TISZTA, MINT JÉZUS

A Biblia azt írja, hogy aki hisz Jézusban, megigazult. Mit is jelent ez? Azt, hogy úgy állhatunk meg Isten előtt, mintha soha nem követtünk volna el bűnt.

Istennek ez nem volt olcsó mulatság! Ha mindannyian bűnösök vagyunk, és elvétettük a célt, hogyan nézhet mégis úgy ránk, mintha sosem vétkeztünk volna, és hogyan maradhat mindeközben továbbra is igazságos? Ha életünket olyannak látja, amilyen valójában, és igazságosan akar eljárni velünk szemben, hogyan bánhat velünk mégis úgy, mintha tökéletesek lennénk?

Nos, itt lép be az evangélium ereje. Isten a bűntelen Jézust bűnné tette értünk. A Biblia kijelenti, hogy Isten mindannyiunk összes bűnét és törvényszegését az ártatlan Jézusra helyezte. Jézus szó szerint helyet cserélt velem, és elhordozta azt a büntetést, amit bűnősként én érdemeltem volna.

Ez a kegyelem dicsőséges evangéliuma! Olyan igazságunk lehet Isten előtt, amely messze felülmúl bármit, amit a törvény által elérhettünk volna. Függetlenül attól, mennyire lelkiismeretesen igyekszünk megtartani a törvényt, sosem felelhetünk meg annak. A Krisztusba vetett hit által kapott igazságunk azonban teljes. Nincs mit hozzátenni. Krisztusban teljesen tökéletes és igaz vagyok Isten előtt. Nincs vád ellenem. Isten szemében tökéletes vagyok. Ez azonban egyáltalán nem jelenti azt, hogy tökéletes emberré váltam. Arról van inkább szó, hogy Jézus Krisztus az, aki tökéletes, és mivel hiszek benne, Isten az ő igazságát nekem tulajdonította.

Dicsérem hát Istent kegyelmének ismeretéért, amit szívembe helyezett, és szereteten nyugvó kapcsolatunkért, mely nem változik meg sosem, még ha szomorú, vétkes vagy haragos is vagyok. Ez a folyamatos kapcsolat szilárd és örökkévaló. Szeret, ha jó vagyok, és akkor is, ha kiállhatatlanul viselkedem. Mennyire jó ismerni Isten kegyelmét és a kegyelem evangéliumát!

3. fejezet

ISTEN ORSZÁGÁBAN NINCSENEK KEDVENCEK

Feltűnt már neked, hogy sokszor azok térnek meg leghamarabb, akikről azt gondoltuk, menthetetlenek? A Calvary Chapelben² nem szokatlan, hogy egymást régen eltűntnek hitt barátok váratlanul összetalálkoznak a folyosón, fürkésző tekintettel egymásra néznek, és egyszerre kérdezik: „Hát te mit keresel itt?” Mindketten meglepődnek, amikor meglátják a másikat a gyülekezetben, kezében a Bibliával és mosollyal az arcán. Egyik sem gondolta volna a másikról, hogy valaha is megtér.

Kétlem, hogy a korai egyházban sokan imádkoztak volna Pál megtéréseért. Inkább így könyörögtek: „Uram, pusztítsd el azt az embert, különben ő irtja ki az egyházat! Állítsd meg, Uram!” Valószínűleg abban reménykedtek, hogy Isten egy napon lesújt rá ítéletével.

---

² A Calvary Chapel a 60-as években egy kis gyülekezet volt az Egyesült Államokban. Ebben az időszakban Isten – több más gyülekezettel együtt – a Calvary Chapel-t is felhasználta arra, hogy sok ezer ember, főleg fiatal hippik életét változtassa meg. Azóta világszerte mintegy 1300 Calvary Chapel gyülekezet alakult, többek között Magyarországon is, Golgota Keresztény Gyülekezet néven. – a kiadó megj.

Isten azonban teljesen másképp fékezte meg Saul, mint ahogy ők elképzelték: a Damaszkusz felé vezető úton megálljt parancsolt neki, hogy aztán segítségével 180 fokos fordulatot vehessen az élete. Saul újjászületett, a Pál nevet kapta, és a kegyelem evangéliumának legnagyobb hirdetője lett.

Isten igazi szakértőként nyeri meg kegyelmének győzelmi trófeájaként mindazokat, akik esélytelennek tűntek a megtérésre. Csodálatos változást képes véghezvinni bennünk.

Képes arra, hogy megváltoztassa értékrendünket, és új teremtménnyé tegyen minket Krisztusban. Rajtunk keresztül szeretné megmutatni másoknak, mire képes az ő kegyelme.

SENKI SEM JELENTÉKTELEN

Néha helytelenül azt gondoljuk, Isten csak a „különleges”, vagyis az erős, intelligens és vonzó embereket használja. Nem hisszük el, hogy Isten tervében nekünk is jut szerep. Pedig mekkorát tévedünk!

Isten tervében nincsenek „fontos” emberek. Isten átlagos embereket használ, és hétköznapi embereken keresztül munkálkodik. Ezért írta Pál: „Mert nézzétek csak a ti elhivatásotokat, testvéreim; nem sokan vannak köztetek, akik emberi megítélés szerint bölcsek, hatalmasok vagy előkelők. Sőt azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megszégyenítse a bölcseket, és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében erőtlenek, hogy megszégyenítse az erőseket” (1Kor 1,26–27).

Isten szeret bennünket, átlagembereket, és ajándékokkal áld meg bennünket, hogy betölthessük elhívásunkat Krisztus testében. Minden képességünk az ő ajándéka. Mindent tőle kaptunk. Ahogy Pál mondta az 1Korinthus 4,7-ben: „Mik van, amit nem kaptál?”

Hogyan is dicsekedhetnék tulajdon szolgálattal úgy, mintha nem Istentől kaptam volna? Hogyan is tetszeleghetnék mindazzal, amit továbbadok másoknak úgy, mintha zsenialitásomból fakadna? Mindazt, ami értékes bennem, Istentől kaptam. Nem dicsekedhetek

és büszkélkedhetek úgy, mintha semmi közöm nem lenne Istenhez. Nélküle semmi vagyok. Nélküle semmit sem tudok tenni.

Az emberek mégis gyakran túlbecsülik saját nagyságukat és jelentőségüket, miközben az Isten munkájában betöltött szerepükkel kérkednek. Pedig az az igazság, hogy Istennek egyikünkre sincs szüksége. Sajnálom, ha emiatt esetleg jelentéktelennek érzed magad, mégis ez az igazság. Isten úgy döntött, hogy használ bennünket, bár nem szorul a segítségünkre. Bárki mást szabadon használhatna helyettünk.

Engem ez felvillanyoz. Isten nem azért választott ki a szolgálatra, mert annyira bámulatos vagyok. Nem nagyszerűségünk, képességeink, vagy a bennünk rejlő lehetőségek miatt választott bennünket, hanem mert így döntött. A fontoskodó, büszke embereknek ez cseppet sincs ínyére. Számukra nem kérdés, hogy Istennek őket kéne választania, ezért Isten választása rendszerint el is kerüli őket. Isten kegyelme szerint választ. Ő választott ki engem, és téged is.

A menny csupa meglepetéseket tartogat számunkra. Az első meglepetés akkor ér majd bennünket, amikor körülnézünk, és meglátjuk azokat, akikről soha nem gondoltuk volna, hogy bekerülnek a mennybe. A következő meglepetést pedig azok okozzák, akik az első sorban, a tiszteletbeli helyeken ülnek majd.

- Kik ezek? – kérdezzük majd. – Még sohasem láttam őket.
- Néhányan a Calvary Chapelbe jártak – hangzik majd a válasz.
- De hát hol van Chuck?

Én pedig majd valahol a tömeg legvégéről kiabálok, ahol már csak apró hangyának látszanak az emberek:

– Itt vagyok! Hála Istennek, az ő kegyelméből nekem is sikerült bejutnom!

ISTEN ORSZÁGÁBAN MINDENKI EGYENLŐ

Mielőtt Pál apostol személyesen találkozott Jézussal a damaszkuszi úton, farizeusként élte életét. A farizeusok egy szigorú, törvénykező zsidókból álló csoportosulás tagjai voltak, akik élesen támadták Jézust.

Arról, hogy milyenek is voltak valójában, néhány fennmaradó imájuk árulkodik. Reggelente például a rabbik így imádkoztak: „Köszönöm, Atyám, hogy nem pogánynak, rabszolgának, vagy nőnek születtem.”

Kétségtelen, hogy hosszú éveken át Pál is így imádkozott. Érdekes, hogy a Galata 3,28-ban ugyanez a Pál apostol ennek a jól ismert imának mindhárom összetevőjét a farizeusok fejére olvassa: „Nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.”

JÉZUS MINDEN EMBER SZÁMÁRA
MEGNYITOTTA AZ ISTENHEZ
VEZETŐ UTAT. AZ ÚR ÚGY FOGAD
EL BENNÜNKET MINT DRÁGA,
SZERETETT GYERMEKEIT – EZ AZ
EVANGÉLIUM SZÉPSÉGE.

Jézus egyenlőséget teremtett. Kegyelme nem teszi lehetővé, hogy az egyik személy a másik fölé kerüljön. Mind egyek vagyunk, mert Isten Krisztusban ugyanúgy fogadja el az egyik bűnöst, mint a másikat. Isten minden egyes személynek hatalmas értéket tulajdonít. Ez az evangélium óriási hatást gyakorolt az emberiségre mindenütt, ahová csak eljutott.

Gondoljunk csak a nők jogaira! Mielőtt a kereszténység Új-Guineába érkezett, a nőket méltatlannak tartották Isten dicsőítésére. Ha egy nő csupán megjelent az istentisztelet helyén, meg kellett halnia. A nőket másodosztályú állampolgároknak tekintették, ami félelemmel és szégyennel töltötte el őket, és rendkívül magas öngyilkossági arányt eredményezett körükben. Egyre kevésbé volt értelme az életüknek, miközben elnyomásuk egyre fokozódott. Képzeljük csak el, milyen hatást gyakorolhatott a kegyelem evangéliuma erre a kultúrára! Az emberek egyszer csak felfedezték, hogy Krisztusban nincs különbség férfi és nő között.

Jézus minden ember számára megnyitotta az Istenhez vezető utat hovatartozásától függetlenül. Isten pedig nem megigazult idegenként vagy távoli ismerősként tekint ránk, hanem drága gyermekeiként. János így fogalmaz: „Akik pedig befogadták [Jézust], azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében” (Jn 1,12). Ebben rejlik az evangélium szépsége.

Függetlenül attól, hogy milyenek voltunk egykor, vagy mi rosszat tettünk, ha hiszünk Krisztusban, minden bűnünk bocsánatot nyer. E szinte felfoghatatlan áldáson felül Isten még gyermekeivé is fogad bennünket. Pál is erre gondol, amikor így fogalmaz: „Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által” (Gal 3,26).

Isten nem a fontos emberekben gondolkodik. Kegyelme nem csak az erős, a szép és a tanult embereknek szól. Ő minket, átlagembereket hív maga mellé, hogy erős karjába zárjon, és lágyan átöleljen szeretetével. Ez a kegyelem evangéliuma.

KEGYELEMBŐL KIVÁLASZTVA

Pál egész életére úgy tekintett mint Isten kegyelmes döntésének közvetlen eredményére. Ahogy ő fogalmaz: „úgy tetszett [Istennek]..., hogy kinyilatkoztassa Fiát énbennem” (Gal 1,15–16). Isten mindannyiunk életében erre törekszik. A te életedre is így tekintett. Rajtad keresztül szeretné megmutatni Fiát a világnak.

Isten a fogantatásod pillanatától kezdve munkálkodik az életedben, hogy tökéletes eszközzé formáljon, akin keresztül megmutathatja Fiát a világnak. Ezért írta Pál: „...úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott, és kegyelme által elhívott...” (Gal 1,15). Érdeemes megvizsgálunk, hogyan készítette fel Isten Pált a szolgálatra már jóval azelőtt, hogy elhívta.

Isten tudta, hogy egy különleges személyre lesz szüksége ahhoz, hogy a kegyelem evangéliumát elvigye a pogányokhoz. Ennek az embernek el kellett szakadnia a mélyen gyökerező zsidó hagyományok-

tól, valamint a zsidóságtól, amely általában elszigetelődött a környező népektől. Nem keveredtek a pogányokkal, sőt még azt is elutasították, hogy együtt egyenek velük, vagy hogy belépjenek a házukba. Amikor egy farizeus kilépett az utcára, köntösét szorosán magához szorította, nehogy ruhája véletlenül is hozzáérjen egy pogányhoz. Ha egy farizeus véletlenül megérintett egy nem zsidót, gyorsan hazament, megfürdött, kimosta a köntösét, és aznap nem ment el a templomba, mert tisztátalannak tartotta magát. Istennek azonban egy olyan emberre volt szüksége az evangélium hirdetéséhez, aki elmegy a pogányok közé, velük él, és képes azonosulni velük. Nem érdekes, hogy e különleges feladatra épp azt a zsidót választotta Isten, aki a legbuzgóbban ragaszkodott atyái hagyományaihoz!?

Később, amikor Pál visszatekintett életére, látta, hogy Isten kezdettől fogva munkálkodott benne. Mivel a görög kultúra az egész akkori világban elterjedt, Isten olyasvalakit keresett, aki ismerte annak szokásait és filozófiáját. Mivel sokat kellett utaznia a Római Birodalom területén, és különböző veszélyekkel kellett szembenéznie, olyasvalakire volt szükség, aki római állampolgársággal rendelkezett.

Ezért Isten úgy rendezte, hogy Saul római polgárnak szülessen. Bár ennek hátterét nem ismerjük, annyit tudunk, hogy a későbbiekben római állampolgársága Pál hatalmas előnyére vált, és több nehéz, sőt életveszélyes helyzetből mentette meg birtokosát (lásd az ApCsel 22. és 25. fejezetét).

Pál szülőhelye, Tarsusz is a görög kultúra erős hatása alatt állt, így aztán Pál nemcsak ízelítőt kapott a hellén szokásokból és gondolkodásmódból, hanem abban nőtt fel. Ezért tudott megfelelően viszonyulni a pogányokhoz, és ezért volt képes megérteni a görög gondolkodásmód legapróbb részleteit is. Származása lehetővé tette, hogy Jézus Krisztus igazságát megoszthassa a görögökkel.

Istennek ugyanakkor egy ízig-vérig zsidó emberre volt szüksége. Körülbelül tizenkét éves korában szülei elküldték Pált Jeruzsálembe, hogy Gamálielnél tanuljon, aki a kor egyik legnagyobb zsidó tudó-

sa volt. Pál itt teljesen magába szívhatta a zsidó kultúrát és hagyományokat, majd maga is a Talmud, illetve a zsidó szentírás egyik tudósává vált. A törvény rendkívül buzgó követőjeként legjobb képességei szerint próbálta megtartani annak rendelkezéseit, hogy igazzá válhasson. Pál kitűnt kortársai közül. A filippibelieknek ezt írta: „Ha másvalaki úgy gondolja, hogy testben bizakodhat, én méginkább” (Fil 3,4). Péter és a többi tanítvány – halászok és vámszedők lévén – nem rendelkeztek megfelelő háttérrel ahhoz, hogy olyan mélyen átlássák a törvényt, mint Pál.

A nagy napon, amikor Isten a damaszkuszi úton kinyilatkoztatta kegyelmét Pálnak, ő azonnal össze tudta kapcsolni Jézus Krisztus megjelenését az ószövetségi írásokkal. Hirtelen egészen más megvilágításból látta a Messiást. Pál tökéletesen alkalmas volt arra, hogy a kegyelem evangéliumát hirdesse, mert ha valaki, akkor Pál bizonyosan tudta, mit jelent a törvény által próbálni megigazulni. Ő valóban azt állíthatta magáról: „a törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam” (Fil 3,6). Rájött, milyen hiábavaló a törvény általi megigazulással próbálkozni, így amikor megismerte Jézus Krisztust, örömmel fogadta el ezt az újfajta igazságot, melyet Krisztusba vetett hite által ajándékba kapott.

SEMMI SEM VÁLTOZOTT

Pál története drámai ugyan, de egy percig sem szabad azt gondolnunk, hogy ilyesfajta felkészítésben csak ő és a többi újszövetségi szent részesülhetett. Ha a saját életemre nézek, látom, ahogy Isten már édesanyám méhében kiválasztott arra a munkára, amelyet nekem szánt.

Amikor visszanézek, jelentős eseményekre leszek figyelmes, amelyek annak idején még nem tűntek olyan lényegesnek. Most viszont már látom, hogy ezek voltak életem főbb mérföldkövei, melyek megpecsételték sorsomat. Ahogy ma visszanézek, már látom Isten kezét ezekben a helyzetekben, pedig akkor Ő oly távolinak tűnt. Azt hittem,

elhagyott. Most azonban látom, hogyan munkálkodott életem minden nehéz időszakában, hogy felkészítsen a nekem kirendelt szolgálatra. Érdekes így utólag felidézni, milyen döntéseket hoztam e kritikus pillanatokban, és meglátni azt, hogy mindvégig Isten keze vezetett.

Van egy ének, ami így kezdődik: „Az én Megváltóm mindvégig vezet.” Utólag már bizonyosságot tehetek arról, hogy Isten keze kezdettől fogva egyengette az életem. Előfordult, hogy az Úr természetfeletti módon védelmezett meg. Isten különleges munkát bízott rám, és erre a munkára fel is készített.

Néhány héttel a születésem előtt unokatestvérem agyhártyagyulladásban meghalt, és nővérem is elkapta ezt a borzalmas betegséget. Egyik nap olyan erős görcsöt kapott, hogy a családom azt hitte, meghalt. Édesanyám kirohant a lakásból, elfutott a közelben lévő gyülekezetbe, és a szőnyegre fektette nővérem élettelen testét. A lelkipásztor és édesanyám imádkozni kezdtek, hogy Isten leheljen újra életet a nővérembe. Testvérem látszólag halott volt, szeme fennakadt, álla megmerevedett, pulzusa nem volt tapintható.

Amikor valamivel később édesapám hazaért a biliárdteremből, egy nővér várt rá. „Azt hiszem jobb, ha megkeresi a feleségét – mondta. – A lányuk haldoklik. Lehet, hogy már meg is halt.” Édesapám elrohant a lelkészlakhoz, hogy jól elpáholja a lelkipásztort, és kórházba vigye a testvéremet. Úgy gondolta, őrületség olyankor imádkozni, amikor orvosra van szükség. De amikor belépett a szobába, és látta, milyen állapotban van a nővérem, belátta, hogy ehhez már túl késő. Összetörve borult le Isten elé.

A lelkipásztor így szólt édesanyámhoz: „Most ne a kislányára nézzen, hanem Jézusra! Tekintsen az Úrra!” Édesanyám, aki épp velem volt várandós, Istenre emelte tekintetét, és így imádkozott: „Uram, ha visszaadod a kislányomat, neked adom az életemet! Szolgálni foglak, bármit is kívánsz!” Testvérem pedig abban a pillanatban meggyógyult. Sírva magához tért, majd felült, körbenézett, és azt mondta, szeretne hazamenni. A szüleim teljesen egészségesen vitték haza.

Pár héttel később én is megszülettem. Amikor a doktor bejelentette, hogy fiú vagyok, édesapám örvendezve rohant le a kórház előcsarnokába:

– Hála Istennek! Egy kisfiú!

Édesanyám ugyanekkor így imádkozott:

– Köszönöm, Uram, hogy visszaadtad a kislányomat. Neked tett ígéretemet pedig, hogy szolgálni foglak, fiamon keresztül tartom meg.

Édesanyám kicsi koromtól kezdve Isten Igéjével táplálta szívemet. A kertben hintázás közben igeverseket tanultunk. A Biblia segítségével már négyéves koromra megtanított olvasni. Azokat a szavakat, amelyeket nem tudtam kiejteni, lebetűztem. Később sokszor elmesélte, hogy amikor még nem ismertem minden betűt, nagy igyekezettel próbáltam elmagyarázni, melyikre gondolok. Nevetve emlékezett vissza arra, hogy a „v” betűt „fordított sáturnak” neveztem. Türelemmel és szeretettel nevelt, és Isten félelmére tanított.

Hét éves koromra le tudtam írni és fel tudtam sorolni a Biblia összes könyvét. Lefekvéskor nem meséket, hanem bibliai történeteket hallgattam. A „Piroska és a farkas” helyett Dávid és Mózes történeteinek nőttem fel. Anyukám arra tanított, hogy ha Isten velem van, nem kell félnem senkitől és semmitől. Ha ő velem van, semmilyen óriás nem győzhet le.

Nem emlékszem életem olyan időszakára, amikor ne ismertem és ne szerettem volna Istent. Nem tudnék mit mondani arra, ha megkérdeznéd, hogyan tértem meg. Bár egyszer végül eljött az idő, hogy nyilvánosan is megvalljam a hitemet és bemelegítek, úgy tűnik, mintha Isten már édesanyám méhében kiválasztott volna magának az Ige szolgálatára.

Később eldöntöttem, hogy idegsebész leszek, és egyre több olyan órát vettem fel az iskolában, ami segített a felkészülésben. Amikor terveimről meséltem anyukámnak, ő csak mosolygott és bátorított. Soha nem említette a fogadalmat, amit az életemmel kapcsolatban tett születésem órájában.

Még tinédzser koromban egy nyári ifúsági táborban Isten megváltoztatta az életem, amikor teljesen alárendeltem magam Jézus Krisztus uralmának. Isten azt mutatta nekem, hogy az embereknek fizikai szükségleteiken kívül sokkal fontosabb és égetőbb szükségleteik is vannak. A fizikai szükségletek kielégítése csupán ideiglenes segítséget nyújt, míg a lelki szükségletek betöltése örökre szóló segítség. Úgy éreztem, Isten arra hívott el, hogy az emberek lelkét gyógyítsam.

Azt hittem, édesanyám nagyon csalódott lesz, amikor megtudja, hogy a fiából nem lesz orvos. Szomorú, komor arckifejezésre számítottam, amikor bejelentettem családomnak életem új tervét. Amikor viszont elmondtam édesanyámnak, hogy úgy érzem, Isten a szolgálatba és bibliaiskolába hív engem, ő csak elmosolyodott, és így szólt: „Rendben van, fiam.” Nagyon csodálkoztam, hogy nem fakadt sírva, és nem haragudott rám. Így aztán elmentem a bibliaiskolába, felkészültem a szolgálatra, összeházasodtam Kay-jel, és együtt kezdtünk el szolgálni.

Nem sokkal halála előtt édesanyám elmesélte nekem nővérem látzólagos halálának történetét, és beszélt arról az ígéretről is, amit velem kapcsolatban Istennek tett. Édesanyám az egyik legcsodálatosabb és legistenfélőbb ember volt, akit valaha ismertem. Nagyhitű asszony, nagyszerű példakép. Ha visszanézek, látom, hogy Isten már édesanyám méhében kiválasztott arra a szolgálatra, amit nekem szánt.

Tudtad, hogy ez rád is igaz? Ha hit által örökkévaló sorsodat Jézus Krisztus szerető karjaiba fektetted, biztos lehetsz abban, hogy Isten életed eseményeit és körülményeit gyönyörű mozaikká szerkeszti, melyen keresztül a körülötted élők megláthatják Isten Fiát. Kezét ugyanúgy rajtad tartja most is, mint fogantatásod pillanatától kezdve mindvégig.

ELHÍVÁS KEGYELEM ÁLTAL

Nagyon fontos emlékeznünk arra, hogy Isten keze *kegyelem által* vezérli az életünket. Mindnyájunkat *kegyelem által* hívott el. Ahogy

Pál fogalmaz: „...úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott, és *kegyelme által elhívott*” (Gal 1,15). Nem érdemlem meg, hogy Isten elhívjon a szolgálatára. Nem szolgáltam rá az üdvösségre, és arra sem, hogy a mennybe jussak, hanem a pokol legforróbb bugyra járna nekem.

Isten mégsem ezt adta neked és nekem. Kegyelmeből megtervezte életünket, és mindannyiunkra különleges munkát bízott. Vannak, akik az életükre szabott munkát egy óra alatt is el tudják végezni; míg másoknak közülünk komótosabb, egy életre szóló kemény munkát tartogat az Úr, hogy a számukra elkészített tervet betölthessék.

ISTEN MINDANNYIUNKNAK
KÜLÖNLEGES FELADATOT SZÁN,
EZÉRT FONTOS, HOGY KÉSZEN
ÁLLJUNK.

Emlékezz Mordokaj Eszterhez intézett kérdésére: „Ki tudja, nem éppen a mostani idő miatt jutottál-e királynői méltóságra?” (Eszter 4,14). Eszter néhány nap alatt betöltötte azt az elhívást, amit Isten az életére szabott. Isten fölemelte őt, a perzsa királyi udvarba vitte, és Ahasvérós király feleségévé tette, hogy Ahasvérós – Eszter közbenjárásával – megkímélje a zsidókat.

Isten mindannyiunk számára különleges feladatot tartogat, ezért fontos, hogy felkészüljünk rá. Sokan közülünk életünk nagyobb részét felkészüléssel töltjük majd, mielőtt eljön a mi napunk. Aztán betöltjük Isten akaratát az életünkre, és eltávozzunk az élők sorából. Isten véghez vitte célját az életünkben.

Bárhon is találjuk magunkat, Istennek volt oka arra, hogy oda helyezzen bennünket. Ő az ura az életünknek és minden körülményünknek. Lehet, hogy kemény próbák várnak ránk, de a nehézségek ugyanúgy szükségesek. Átvaluk Isten olyan tulajdonságokat akar kifормálni bennünk, amelyek lehetővé teszik, hogy betöltsük Isten életünkre vonatkozó tervét.

Isten mindannyiunkban munkálkodik. Az ő alkotásai, az ő *poémái*, remekművei vagyunk (lásd Ef 2,10). Isten mindannyiunkban kegyelme szerint munkálkodik, hogy elvégezhessük a számunkra kirendelt feladatot az ő országában, az ő dicsőségére.

ÓVAKODJ A CSAPDÁKTÓL

A Sátán tudja, hogy Isten velünk van, ezért gyengeségeink és tehetetlenségünk által próbál eltántorítani bennünket. Gyakran túlzott elvárásokat aggat ránk, és elhiteti velünk, hogy Isten áll mögöttük, így kényszerítve bennünket arra, hogy a képességeinket jóval meghaladó szint elérését hajszoljuk.

Amikor a Sátán ilyesmivel kínoz és gyötör minket, gyakran kétségbeesünk. Teljesen elbátortalanodunk, és a legszívesebben feladnánk az egészet. Amikor egy olyan elvárásnak próbálunk megfelelni, ami nem Istentől származik, szívünk önkéntelenül elcsügged. A végeredmény pedig tragikus lehet.

Volt régebben egy fiatal mozgássérült fiú a gyülekezetünkben. Minden istentisztelet után fáradtságot nem kímélve odajött hozzám beszélgetni. Nehezéresebb a beszéd, mégis csodáltam kifejezőkészségét és intelligenciáját, mert mindig mélyreható, kiváló kérdéseket tett fel. Ugyanakkor rendkívül zavartan is viselkedett. Egy nap megpróbálta magát egy autó elé vetni a gyülekezet előtti forgalmas úton. Behoztuk az irodába, imádkoztunk vele, és kihívtuk a hatóságokat. Úgy éreztük, hogy saját biztonsága érdekében orvosi vizsgálatra szorul. Be is került egy kórházba, ahol kivizsgálták, majd kiengedték.

Nyilvánvaló volt, hogy kárhóztató gondolatok gyötörték.

– Chuck – mondta egyszer sírva – , képtelen vagyok abbahagyni a dohányzást.

Próbáltam vigasztalni, hogy ne aggódjon, hiszen a dohányzás miatt nem másodosztályú keresztény. A következő vasárnap újra ott volt a gyülekezetben, és elújságolta nekem, hogy Isten munkálkodott benne.

Elmesélte, hogy végre igazán odaszánta magát Istennek. De továbbra is zavartnak tűnt. Egyértelmű volt számomra, hogy a Sátán vádolta őt saját testi gyengeségei és fogyatékosága miatt.

Mindez egy nap végül a fiatalember életébe került. Levetette magát egy többemeletes szálloda erkélyéről, mégpedig azért, mert engedte, hogy az ellenség – kihasználva gyengeségeit – vádolja őt.

Bárcsak megtanulta volna, hogy nem lehetünk többek, mint amire Isten képessé tesz bennünket! Isten Szentlelkének munkája nélkül semmire sem vagyunk képesek. Ezért aztán nem szabad aggódnunk! Ne kárhoztassuk és korholjuk magunkat szüntelenül hibáink miatt. Csak arra van szükség, hogy gyengeségeinket felismerve és alázattal elismerve ennyit mondjunk: „Uram, tudom, hogy gyenge vagyok! Szükségem van a segítségedre! Átadom ezt a dolgot, és kérek, Uram, tedd meg értem azt, amire önmagamtól képtelen vagyok!” *Ő pedig meg is teszi!*

ITT MINDENKIT SZÍVESEN LÁTNAK

Krisztus teste olyan csodálatos! Minden egyes része fontos és elengedhetetlen. Milyen furcsa és gyámoltalan is lenne egy test, ha csupán szájból állna! Isten engem szájja tett Krisztus testében, az egész test viszont nem csak szájból áll, sőt a test számos része sokkal fontosabb a szájnál. Gyönyörű látvány, amikor Krisztus teste rendeltetésszerűen működik, és a különböző származású és háttérű emberek egységben szolgálják Istent! Isten szeretné megmutatni a Fiát rajtad keresztül a világnak, függetlenül attól, honnan jöttél, épp hol tartasz, és mit csinálsz. Engedd, hogy az életed, a hozzáállásod és a viselkedésed mindmind Jézus fényével ragyogjon.

Volt régen egy dal a gyülekezetünkben, ami valahogy így szólt: „Hadd látszódjék rajtam Jézus szépsége, csodás tisztasága és szenvedélye! / Ó, isteni Lélek, tisztíts meg engem, hogy Jézus szépsége láthatóvá váljék bennem!” Ez több mint pár elbűvölő sor vagy egy csodálatos ima. Mindannyiunk szívének erre kellene vágyakoznia: „Ó, Uram,

hadd váljon a Te szépséged láthatóvá bennem.” Ahogy Dávid imádkozott: „Én pedig meglátom orcádat, mint igaz ember, öröm tölt el, ha meglátlak, amikor felébredek” (Zsolt 17,15).

A Lélek által mindannyian átformálódunk Jézus képmására: az elbűvölő és a hétköznapi, az erős és a gyenge, az éles elméjű és a lassú felfogású egyaránt. Mindannyiunkban az ő kegyelme munkálkodik. Azon a dicsőséges napon pedig együtt örvendezünk majd, amikor arra ébredünk, hogy hasonlóvá lettünk őhozzá. Hogyan is lehetne másként?

4. fejezet

A KEGYELEM PORTRÉJA

Más a kegyelemről filozofálni, és megint más konkrétan megfogalmazni, milyen is valójában. Ha igaz, hogy egy kép ezer szóval is felér, vajon hogyan festene a kegyelemről alkotott kép?

A kegyelem talán legjobb bibliai illusztrációját egy ószövetségi szereplő élete rajzolja elénk, akit több újszövetségi író is megemlíti. Ábrahámot szinte egybehangzóan minden hívő atyjának tekintik. Személye tiszta képet ad arról, mit jelent a kegyelem, és miben nyilvánul meg.

A Rómaiakhoz és a Galatákhoz írt levelében Pál apostol Ábrahám példájához tér vissza, hogy elmagyarázza, mit jelent, amikor Isten az embert a hite alapján fogadja el. A Róma 4,3-ban Pál ezt írja: „De mit mond az Írás? »Hitt Ábrahám az Istennek, és Isten ezt számította be neki igazságnak.«” Az apostol ugyanezt a példát használja a Galatákhoz írt levélben is: „»Ábrahám hitt az Istennek, és Isten őt azért igaznak fogadta el.« Értsétek meg tehát, hogy akik hitből valók, azok Ábrahám fiai” (Gal 3,6–7).

A TÖRTÉNET FELELEVENÍTÉSE

Az 1Mózes 15-ben arról olvasunk, hogy Ábrahámnak és feleségének, Sárának nem lehetett gyermeke. Isten mégis megígérte nekik, hogy

gyermekükön keresztül nyer majd áldást a föld összes népe. Az ígéret valószínűtlensége ellenére Ábrahám bízott Istenben. Az 1Mózes 15,6 ezt mondja: „Abrám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.”

Teltek-múltak az évek, gyermek azonban mégsem született, így Ábrahám és Sára kételkedni kezdtek abban, hogy Isten valóban megtartja ígéretét. Ezért egy nap Sára a kezébe vette az irányítást, és azt tanácsolta férjének, hogy ejtse teherbe szolgálóleányát, Hágárt, a születendő gyermeket pedig majd sajátjukként nevelik fel. (Érdekes, hogy a pótszülőség nem is olyan újszerű elképzelés, mint azt hinnénk!) Hágárban új élet fogant, és fiút szült, akit Izmaelnek neveztek el. De amikor a fiú 13 éves lett, Isten megismételte Ábrahámnak tett ígéretét. Ábrahámnak viszont még mindig nehézére esett elhinni, hogy Isten fiút tud adni neki Sárán keresztül. Meg is mondta Istennek, hogy szép az elgondolása, de miért nem áldja meg inkább Izmaelt, aki már megszületett?

Hát nem bátorító, hogy Ábrahám, akit a Biblia minden hívő atyjának nevez (Róm 4,11), nehezen tudta elhinni, hogy az ígéret Sárán keresztül beteljesülhet? Amikor Isten újra ígéretet tett, hogy fiúval ajándékozza meg Ábrahámot, mégpedig Sárán keresztül, az ötlet annyira elképesztőnek tűnt, hogy Sárát nevetés fogta el. Évekkel később, amikor beteljesült az ígéret, és Sára valóban fiúgyermeket szült, Izsáknak neveztek el, ami nevetést jelent.

Ahogy Izsák növekedett, bátyja, Izmael, egyre inkább megalégtette azt a kitüntetett figyelmet, amit az ígéret gyermekének szenteltek. Amikor Izsák elválasztását ünnepelték, Izmael távolról szemlélte az eseményeket, és gúnyolta öccsét. Sárának feltűnt Izmael ellenségeskedése, és arra kérte Ábrahámot, küldje el a háztól Izmaelt és anyját, Hágárt. Sára ragaszkodott ahhoz, hogy Izmael ne részesülhessen az Izsáknak járó örökségből.

Érthető módon Hágár és Izmael száműzése lesújtotta Ábrahámot, Isten azonban biztosította őt afelől, hogy gondját viseli Izmaelnek. Ábrahámnak hallgatnia kellett Sárára, és el kellett űznie a szolgát és fiát. Nyilvánvalóvá vált, hogy Izmael nem örökölheti Isten megígért áldását.

LÁSSUK A KÉPET

Amikor Pál azzal érvel, hogy kegyelemből, hit által igazultunk meg, Ábrahám példáját említi, és rámutat, hogy Ábrahám történetének szimbolikája tökéletesen alkalmas mondanivalójának alátámasztására. A Pál idejében élő rabbik hagyományosan azt tartották, hogy az írások bármely szakasza alapvetően kétféleképpen értelmezhető. Az első, az úgynevezett *p'sát*, az igerész elsődleges, magától értetődő jelentése. Ugyanakkor azt tartották, hogy minden rész rejtett jelentést (*remez*) is hordoz. Egyes rabbik még két további értelmezésben is hittek: a *d'rús*ban, amely az allegorikus és nem szó szerint értendő jelentést fedte fel; illetve a *szódb*ban, ami titkot jelentett, és szintén képletes, allegorikus jelentésre utalt. Ezen összetett és gyakran egymásnak ellentmondó megközelítések hátránya, hogy az átlagembert összezavarják, és kétségek között hagyják az Ige üzenetét illetően.

Véleményem szerint legjobb a szöveg elsődleges, magától értetődő jelentésére figyelni. Isten képes arra, hogy pontosan azt mondja, amit akar. Sokan eltértek a Biblia tiszta tanításától, hogy inkább hangzatos és túlon túl elvont értelmezéseknek hódoljanak. Nézzünk szembe a ténnyel: ha kellően elvonatkoztatunk, még Hubbard néni egyszerű meséjéből³ is nagyszerű prédikációt készíthetünk. Gondoljunk csak bele, milyen mély szellemi vonatkozása lehet annak, hogy ez az idős néni odasétál a konyhaszekrényhez, hogy szegény kutyájának csontot adjon. Szinte látjuk magunk előtt, ahogy az üresen kongó konyhaszekrény láttán megrohanják az érzések: magány, reménytelenség, sivárság. És valóban, micsoda tragédia, amikor életünk minden forrása elapad!

Egy kis képzelőerővel a bolhából is elefántot csinálhatunk. Így aztán a legcélszerűbb kerülni a jelképes magyarázatokat, hacsak maga az Írás nem ad rá okot. Jelen esetben Pál a Szentlélek indíttatására megalapozottan használja szimbólumként Ábrahám életét.

---

³ Amerikai gyermekmese – a ford.

„Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt: az egyik a rabszolgánótól, a másik a szabadtól. De a rabszolgánótól való csak test szerint született; a szabadtól való viszont az ígéret által. Ezeket átvitt értelemben kell venni, mert ezek az asszonyok két szövetséget jelentenek. Az egyik a Sinai-hegyi szövetség, amely szolgaságra szül: ez Hágár. Mert Hágár a Sinai-hegy Arábiában – megfelel a mostani Jeruzsálemnek – , amely szolgaságban van fiaival együtt. De a mennyei Jeruzsálem szabad: ez a mi anyánk. Mert meg van írva: »Ujjongj, te meddő, aki nem szültél, vigadj és örvendj, aki nem vajúdtál, mert több a gyermeke az elhagyottnak, mint a férjes asszonynak.« Ti pedig, testvéreim, Izsák módjára az ígéret gyermekei vagytok. De amint akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerintit, úgy van ez most is. De mit mond az Írás? »Üzd el a rabszolgánót és a fiát, mert nem örökölhet együtt a rabszolgánó fia a szabad asszony fiával.« Ezért tehát, testvéreim: mi nem a rabszolgánó, hanem a szabad asszony gyermekei vagyunk.» (Gal 4,22–31)

A TÖRTÉNET JELENTŐSÉGE

Pál szerint ezek az események nem csupán történelmi szempontból jelentősek, hanem azok nyomorúságos helyzetét is hűen ábrázolják, akik cselekedetek által próbálják kiérdemelni Isten áldásait. Hágár és fia azokat jelképezik, akik a törvény betartásával próbálnak megigazulni Isten előtt. Amikor Ábrahám és Sára kétségbeestek, mert az ígéret még mindig nem teljesedett be, kezükbe vették az irányítást, de csak fájdalmat és csalódást okoztak vele. Mivel Izmael a test cselekedetének gyümölcse volt, azokat jelképezi, akik saját cselekedeteikkel szeretnék kiérdemelni az áldásokat. Izsák ellenben az ígéret gyermeke, és azokat személyesíti meg, akik hit által öröklik Isten áldásait.

Érdekes, hogy a törvény alatt élők ma ugyanúgy kigúnyolják azokat, akik hit által élnek, mint ahogy Izmael is kigúnyolta Izsákot. Pál szerint a két testvér konfliktusa előrevetítette, milyen módszerekhez folyamodnak majd az ő korában a júdaizálók. És csakígy, mint Ábrahám idejében, azokra, akik a törvény általi megigazuláshoz ragszkodtak, Pál korában is száműzés várt. Ez az allegória Krisztus után 70-ben teljesedett be, amikor a római csapatok Titusz vezetésével lerombolták Jeruzsálemet. Így szó szerint száműzetés jutott azoknak, akik korábban üldözték a hit által élő nőket és férfiakat.

AZOK RÉSZESÜLNEK ISTEN
SZABADSÁGÁBAN, ÍGÉRETÉBEN
ÉS ÁLDÁSAIBAN, AKIK JÉZUS
KRISZTUS ÁLTAL AKARNAK
MEGIGAZULNI ISTEN ELŐTT.

Pál a törvényeskedők szomorú sorsát állítja szembe az ígélet gyermekeinek csodás jövőjével. Ézsaiást idézve ezt írja: „Ujjongj, te meddő, aki nem szültél, vigadj és örvendj, aki nem vajúdtál, mert több a gyermeke az elhagyottnak, mint a férjes asszonynak!” (Ézs 54,17.). Pál itt arra utal, hogy azok száma, akik hit által bejutnak a mennyek országába, messze meghaladja majd azokét, akik cselekedeteik által próbálják elérni Istent.

Ekkor ismét az allegória kerül előtérbe: „Ezért tehát testvéreim: mi nem a rabszolgánők, hanem a szabad asszony gyermekei vagyunk” (Gal 4,31). Mindazok, akik Krisztushoz tartoznak, Isten áldásainak örökösei, és egyben az Ábrahámnak tett ígélet beteljesülései, miszerint a föld minden népe Ábrahám utódja által nyer áldást.

Az áldást Ábrahám utódján, Jézus Krisztuson keresztül kaptuk meg. Azok részesülnek Isten szabadságában, ígéletében és áldásaiban, akik Jézus Krisztus által akarnak megigazulni Isten előtt. Mivel az ígélet gyermekeivé lettünk, és részesültünk Isten feltétlen szeretetében, kiegyensúlyozott, biztos kapcsolatunk lehet Krisztussal.

Van egy régi himnusz, amely valahogy így szól: „Jézus kifizette a bűn árát, ezért mindenért neki adok hálát. A bűn vörös foltot hagyott, de ő hófehérre mosott.” Egy napon, amikor Isten trónja előtt állunk, elámulunk majd mindazon, amit Krisztus értünk tett. Látván ígéreteinek erejét, nem kérkedünk többé saját hú és kitartó erőfeszítéseinkkel. Inkább fejet hajtunk, és túlaradó örömmel mondjuk: „Köszönöm, drága Jézus! Köszönöm, hogy mindent megtettél értem! Tudtam, hogy te képes vagy megváltani engem. Tudtam, hogy saját cselekedeteim által nem üdvözülhetek. Köszönöm, Istenem!”

A KULCSKÉRDÉS

Ilyen volt tehát Ábrahám hite. A kulcskérdés mégis az, hogy mikor fogadta el Isten igaznak Ábrahámot? Amikor körülmetélkedett, vagy már azelőtt? A galáciai tévtanítók azt hirdették: „Nem lehetsz igaz, amíg körül nem metélkedsz.” Kitartóan állították, hogy e szertartás elengedhetetlen ahhoz, hogy valaki üdvözülhessen.

Akkor tehát, Isten mikor fogadta el hite alapján igaznak Ábrahámot? A körülmetélkedés előtt vagy után? Előtte, nem pedig utána! Isten már azelőtt igaznak tekintette őt, hogy Ábrahám bármit is tudott volna erről a rítusról. Arról, hogy Isten igaznak fogadta el Ábrahámot, az 1Mózes 15-ben olvashatunk, a körülmetélkedésről azonban csak két fejezettel később esik szó. Isten Ábrahámot abban a pillanatban igaznak nyilvánította, hogy hitét és bizalmát Istenbe vetette.

Ugyanez érvényes rád és rám: abban a pillanatban, hogy hitünket és bizalmunkat Jézus Krisztusba vetjük, Isten igaznak nyilvánít bennünket. Nem az alapján, amit addig tettünk, vagy amit azután teszünk majd, hanem egyszerűen Jézusba vetett hitünk miatt. Krisztus a Menny Ura, az Isten Fia, az én Megváltóm. Ezért bízom benne. Emiatt pedig Isten igaznak tekint engem.

Egyszer megkérdték Jézustól: „»Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgokat cselekedjünk?« Jézus ezt felelte nekik: »Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.«” (Jn 6,28–29).

Vagyis, ha Istennek tetsző dolgokat akarsz cselekedni, higgy Jézus Krisztusban! Ez az Istennek tetsző dolog. Ez az, amit Isten kér tőlünk.

MI A VALÓDI HIT?

Érdekes, hogy Jakab – aki levelével szeretett volna bizonyos hívőket alaposan hátsón billenteni és cselekvésre buzdítani – szintén Ábrahámot hozza fel a hit példájaként. Sőt, kimondottan arra akar rámutatni, hogy a hit cselekedetek nélkül halott (Jakab 2,26). Jakab kifejti, hogy Ábrahámot a hite bizonyos cselekedetekre indította, Isten pedig elismerte az ő hitét: „Látod tehát, hogy hite együttműködött cselekedeteivel, és cselekedeteiből lett teljessé a hite. Így teljeseedett be az Írás, amely azt mondja: »Ábrahám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt«, és »Isten barátjának neveztetett«” (Jak 2,22–23).

CSELEKEDETEINKNEK
ÖSSZHANGBAN KELL LENNIÜK
AZZAL, AMIBEN HISZÜNK. HITÜNK
NEM PUSZTÁN ABBÓL ÁLL, AMIT
MONDUNK, HANEM TETTEINKBEN
IS MEG KELL MUTATKOZNI.

Más szóval: az igazi hit nem csak szavakból áll. Az igazi hit a hitnek megfelelő tettekhez vezet. Ha valóban hiszek valamiben, cselekedeteim összhangban lesznek hitemmel. Ha vehemensen hirdetem magamról, hogy hiszek valamiben, tetteim azonban nem támasztják alá hitemet, hitem jogosan megkérdőjelezhető. Mondhatom például, hogy hitem szerint hétfőn összeomlik a tőzsde, értékét veszti a pénz, bezárnak a bankok, és senki sem férhet hozzá a pénzéhez. Ha azonban nem rohanok azonnal, hogy gyorsan kivegyem a pénzem a bankból, okkal állíthatod, hogy nem igazán hiszek abban, amit mondok.

Cselekedeteinknek összhangban kell lenniük hitünkkel, különben hitünk megkérdőjelezhető. Mivel Ábrahám valóban hitt abban, hogy

Izsákon keresztül sok utódja lesz, képes volt arra, hogy felmenjen fiával a hegyre, megkötözve az oltárra tegye, és kést emeljen rá. Kész volt megölni Izsákot, mert hitt Isten ígéletében, miszerint Izsáktól származnak majd utódai. (Pedig Izsáknak ekkor még nem volt gyermeke.) Ábrahám hajlandó volt Isten parancsának engedelmességgel akár fel is áldozni fiát. Tudta ugyanis, hogy ha szükséges, Isten feltámasztja Izsákot a halálból, hogy teljesítse ígéletét (lásd Zsid 11,19). Ennyire hitt Isten ígéletében.

Mennyire hiszünk *mi* Isten ígéreteiben? Évekkel ezelőtt hallottam egy történetet valakiről, akinek egy hóvihar kellős közepén elfogyott a fűtőolaja, ezért a szomszédjától kellett kérnie. Így hát útnak indult, hogy átkeljen a szomszéd házát tőle elválasztó folyón. Mivel a folyó befagyott, óvatosan, négykézláb araszolt előre, ujjaival szüntelenül a jeget kopogtatva, hogy vastagságát megállapíthassa. Idővel vérezni kezdett az ujjja. Már épp átért a túlsó partra, amikor nagy robajra lett figyelmes. Amikor megfordult, egy csapat lovat látott dübörögő léptekkel átvágtatni a befagyott folyón.

Egyesek közülünk is így tesznek: azt állítják, hisznek Isten ígéletében, aztán mégis megpróbálják kitapogatni, elég erős-e az ígélet ahhoz, hogy megtartsa őket. Sokan óvatosan araszolgatunk csak előre: „Tudom, hogy Isten azt mondta, gondoskodik minden szükségletemről, mégsem vagyok biztos abban, hogy valóban meg is teszi. Ezt a számlát is ki kellene fizetnem. Inkább kicsit megkopogtatom, hogy meglászsam, biztosan megtart-e. Nagyon remélem, hogy igen!”

Mások ellenben bátran rátámaszkodnak Isten ígéreteire, mert megtanulták, hogy Isten mindig megtartja, amit ígér, függetlenül attól, milyen elkeserítőnek tűnnek is a körülmények. Lehet, hogy korábban ők is tapogatták a jeget, idővel azonban rájöttek, hogy Isten hűséges. Végül megerősödött a hitük, és elkezdtek aszerint cselekedni. Cselekedeteinket minden esetben hitünk mozgatja, vagyis életünkben látható, miben hiszünk.

Ábrahám hite a tetteiben mutatkozott meg. Ha csak tétlenül vitatkozott volna Istennel, nem hitt volna igazán. Mi lett volna, ha ezt mondja: „Istenem, nem ajánlhatom föl Izsákot. Mégis, hogy gondolod ezt, Uram?! Ő az én fiam! Azt ígérted, hogy rajta keresztül lesz áldott minden nép! Uram, ezt nem tehetem meg!” Sokan azt gondolják, hogy elég valamiről pusztán beszélni ahhoz, hogy higgyenek is benne. A hit azonban nemcsak szavakból áll, hanem tettek is követik. Hited cselekedeteidben nyilvánul meg.

Ezért próbálja Pálhoz hasonlóan Jakab is ugyanazt az ószövetségi részt idézve bebizonyítani, hogy a hit cselekedetek nélkül halott. Ha azt mondod, hogy hiszel valamiben, mégsem aszerint élsz, az önmagában is bizonyítja, hogy valójában nem hiszel benne. Az igazi hit a vele összhangban álló cselekedetekben mutatkozik meg. Ábrahám hitt Istenben, hite pedig következetes tettekben nyilvánult meg. Ezért Isten a hitét igazságul számította be neki.

Ábrahám nem cselekedetei, hanem hite miatt igazult meg. Amit tett, összhangban volt azzal, amiben hitt. Isten Ábrahám hitére nézett, és hite miatt igaznak fogadta el őt.

ÉRTED MÁR?

Mindez persze nem azt jelenti, hogy cselekedeteink mindig tökéletesek lesznek. Mivel Isten gyermekei vagyunk, akik Jézus Krisztusban hisznek, egy szellemi harcban veszünk részt. Habár lelkünk megújult Jézusban, továbbra is egy düledező házban, a testünkben kell élnünk. Omladozó házam pedig sokat követel. Néha azon kapom magam, hogy testies természetemmel küzdve nem azt teszem, amit igazán szeretnék. Olykor a tetteim meghazudtolják Jézus Krisztusba vetett hitemet.

De nem maradhatok ebben az állapotban. Lehet, hogy ugyanúgy megbotlom és elesem, mint bárki más, mégsem maradok alul. A Lélek nem hagy a porban feküdni, hanem segít felállnom. Amikor meg-

botlom vagy elbukom, Isten nem törli ki a nevem az élet könyvéből. Amikor lányodat vagy fiadat jární tanítod, és elesik, nem üvöltesz rá, hogy „Kifelé innét, te kölyök! Hát ki hallott már arról, hogy az *én* gyermekem elessen! Ki innen, többé nem is ismerlek!” Nem. Felemeled, és ezt mondd neki: „Minden rendben? Próbáld meg még egyszer! Gyere apuhoz! Rajta! Gyerünk!” Arra bátorítod gyermeked, hogy újra és újra próbálkozzon.

Te Isten gyermeke vagy. Ő segíteni szeretne, hogy szoros kapcsolatban lehess vele, és megtanulj vele jární. Olyan jó tudni, hogy amikor megbotlunk és elesünk, nem vet meg, és nem tagad ki bennünket. Nem mondja azt: „Mivel elbuktál, nem vagy többé a gyermekem!” Helyette inkább felemel és leporol bennünket, majd így szól: „Semmi baj, próbáld meg újra!”

Aki Istentől született, nem élhet bűnben. Nem járhat a bűn útján. Ha mégis, azzal csak azt bizonyítja, hogy nem hisz abban, amiről hitvallást tett. Ábrahám hitt Istenben, cselekedetei pedig alátámasztották a hitét.

Ez természetesen nem azt jelenti, hogy miután Ábrahám odaszáná magát Istennek, soha nem ingott volna meg hitében. Ez egyáltalán nem igaz. Ábrahám hitének leírása (1Móz 15,6) két olyan esemény között található a Bibliában, amely épp Ábrahám botlásairól számol be. Az 1Mózes 12 és 20 elénk tárja, hogy Ábrahám hazugságokkal próbálta menteni a saját bőrét, ahelyett, hogy Istenre bízta volna magát. Lehet, hogy néha Ábrahám is tapogatta a jeget, életének azonban nem ez volt a legfőbb jellemzője. Hozzánk hasonlóan olykor ő is megbotlott, mégsem bukásai határozták meg az életét. Olyannyira hite szerint élt, hogy a Biblia a hit atyjának is nevezi. Hite pedig cselekedetekre indította.

Isten mégsem e cselekedetek alapján fogadta el őt igaznak. Igazságát hitéért kapta. Ez ugyanígy van ránk nézve is. Fontos, hogy hitünk engedelmes élethez és helyes cselekedetekhez vezessenek, mégsem jótetteink vagy engedelmisségünk miatt válunk igazzá Isten előtt. Jézus Krisztus igazságát hit által kapjuk meg.

Mivel bízom Istenben, és hiszek Jézus Krisztusban, Ábrahám fiává is válok. Utódja leszek, így azok az ígéreték és áldások, amelyeket Isten Ábrahámnak adott, most már az enyéme is.

Isten a kegyelem evangéliumát már annak idején is hirdette, mégpedig Ábrahám életén keresztül. Az ő életében csodálatosan kirajzolódik előttünk, mi is a kegyelem, és milyen gyümölcsöket terem. Bizony sokkal csodálatosabb, mint bármelyik festmény a Louvre-ban, a Pradoban vagy a Metropolitan Múzeumban. Ábrahám élete lenyűgöző festményként tárja elénk Isten szeretetét, melyet kiárasztott egy olyan bűnös embere, aki teljes bizalmát őbelé vetette. E képpel kapcsolatban pedig a legnagyobb szerűbb, hogy mi is kirajzolódunk a háttérben, homlokunkon pedig arany betűkkel ott ragyog: „áldott”.

EGYSZERRE CSAK EGY LÉPÉS

Évekkel ezelőtt egyik közeli barátom áruszállítással foglalkozott. Munkája során megismerkedett az egyik bolt tulajdonosának feleségével. Előbb csak flörtöltek egymással, majd idővel rendszeresen is összejártak kávézni és beszélgetni. Nemsokára egymásba szerettek, elhagyták a családjukat, és összeköltöztek. Ekkor a férfi felesége, aki szintén kedves barátunk volt, felhívott bennünket, és megkért, hogy imádkozzunk a férjéért.

Időközben a gyülekezet lelkipásztora, ahová barátaink jártak, meglátogatta a férfit, és elmondta neki, hogy volt egy látomása. Fekete halottaskocsi jelent meg előtte, ezért ha a férfi nem hagyja el újdonsült társát, és nem tér vissza a feleségéhez, meg fog halni. Ez az esetlen figyelmeztetés csak még jobban feldühítette a férfit, és még inkább megerősítette erkölcstelen elhatározásában. Ekkor felhívott a felesége és megkért, hogy beszéljek a férjével. Én pedig megígértem, hogy meglátogatom.

Piszkos és düledező új otthonának látványa megdöbbsentett: mennyi mindent veszni hagyott ez az ember! Volt egy csodálatos felesége, nagyszerű lányai és szép otthona egy gyönyörű környéken. Úgy érez-

tem, hogy barátom eladata a lelkét egy falat kenyérért. Szégyenkezve nyitott ajtót nekem. Persze nagyon udvarias volt, és behívott, hogy üljek le. De ahogy szemügyre vettem barátom új életét, csak egy valami-re tudtam gondolni: „Ó, Istenem! Hogy adhatott fel olyan sokat ilyen kevésért cserébe?!”

Majd' megszakadt a szívem, hiszen szerettem ezt az embert, és felzaklatott annak látványa, ahová süllyedt. Képtelen voltam érzéseimet palástolni, és bár roppant kínosnak éreztem, egyszerűen sírva fakadtam. Elöntött a szomorúság, és amikor szeretője előjött a konyhából, csak zokogtam. Végül már annyira zavarban voltam, hogy így szóltam: „Őszintén sajnálom. Azért jöttem, hogy lássalak, de most egyszerűen képtelen vagyok beszélni.” Így aztán felálltam, hazamentem, és nagyon ostobának éreztem magam. Egy jó barátom felesége megkért, hogy menjek el, látogassam meg a férjét, és próbáljak a lelkére beszélni, én meg csak ott ültem, és zokogtam. De másnap reggel megdöbrentő telefonhívást kaptam. Megtudtam, hogy a barátom néhány órával a távozásom után hazament a családjához.

Mit használt fel Isten annak érdekében, hogy egy összetört kapcsolatot csodálatos módon meggyógyítson? Semmiképpen sem egy lenéző, kioktató stílust. Az Úr Lelke gyengédséget és megtörtséget adott a szívembe, ami örömteli kibéküléshez vezetett. Azt hittem, szörnyű hibát vétettem, de rá kellett döbennem, hogy amikor Lélekben járunk, Isten szereti egészen váratlan és meglepő módon megmutatni erejét.

Lélekben járni csodálatosan gyakorlatias dolog. Nem azt jelenti, hogy glóriával a fejünk fölött, angyali mosollyal az arcunkon repdesünk át az életen. Lehetünk úgy is lelkiek, hogy közben mégis megértjük az emberek mindennapos, földi gondjait. Egyes keresztények annyira elítélik a kultúránkat átító világiasságot, hogy már saját barátaikkal, rokonaikkal és szomszédaikkal sem tudnak kommunikálni. A Lélekben járás nem emel ki bennünket a valóságból, épp ellenkezőleg: elősegíti, hogy maximális hatékonysággal működhessünk a környezetünkben.

ELSŐ A KAPCSOLAT

Valaki egyszer a következőket mondta: „Az a lényeg, hogy a lényeg maradjon a lényeg.” Mennyire igaz ez a szellemi világban is! Miközben Lélekben járni igazán gyakorlatias dolog, ne feledjük, hogy nem ez az első lépés. *A viselkedést ugyanis mindig megelőzi a kapcsolat.*

Nagyszerű példa található erre az Efezusiakhoz írt levélben. Az első három fejezet az emberi kapcsolatokkal foglalkozik. Csak ezután írja Pál a negyedik fejezet elején: „Kérlek tehát titeket... éljetez méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattatok.” Az első lépés a kapcsolat, mert ez adja az alapot minden továbbihoz.

Ha azonnal járni akarunk, de nincs meg a megfelelő alap, próbálkozásunk sikertelen marad. A járás előfeltétele ugyanis az egyensúly. Így van ez a fizikai világban is. Mielőtt a gyermekek elkezdenének járni, meg kell tanulniuk az egyensúlyukat megtartva ülni. Aztán meg kell tanulniuk megállni a lábukon, és csak ezután jöhet az előbb még imbolygó, majd egyre biztosabb járás.

Az Efezusiakhoz írt levélben Pál apostol arról beszél, hogy amint megértjük, mit jelent Krisztussal együtt helyet foglalni a mennyben, megtapasztalhatjuk Isten hatalmát, ami pedig képessé tesz bennünket arra, hogy Istennek tetsző életet élhessünk. Mindez egy folyamat része. Előbb egy kiegyensúlyozott kapcsolatra van szükségünk Istennel, és csak utána tanulhatunk meg járni.

Régebben testies természetünk irányított bennünket, testies vágyainknak és gondolatainknak engedelmességtünk, és távol voltunk Istentől. Isten kegyelme azonban átformálta életünket, és kezdtük megtapasztalni az Úrral való örömteli közösséget. Ez a mély kapcsolat mindaddig megmarad, amíg engedjük, hogy Isten Lelke irányítsa életünket.

ÉLD MEG A HITED

Sokan mondják, hogy kapcsolatuk van Istennel, és keresztény szavakkal, kifejezésekkel dobálóznak, miközben a gyakorlatban nem járnak az Úrral. Pedig nagyon fontos, hogy megtanuljuk megélni azt,

amit hirdetünk. Életünknek összhangban kell állnia elhívásunkkal, az Istentől kapott áldásokkal és mindazzal, amit Istennel való új kapcsolatunkról vallunk.

ELMÉNK CSATATERÉN DŐL EL,
HOGY A LÉLEK VAGY A TEST
KÍVÁNSÁGAI SZERINT ÉLÜNK.

De mégis hogyan? Hogyan kerülhetjük el, hogy a világ csábítása el ne sodorjon bennünket? Pál válaszát a Galata 5,16-ban találjuk: „Intelek titeket: *Lélek szerint járjatok*, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek” (Károli).

A versben a „járjatok” szó görög eredetije olyan kifejezés, amely egy személy életvitelének legfőbb jellemzőjét írja le. Ha valaki fősvénységéről lenne híres, azt mondhatnánk róla, hogy kapzsi módon jár, vagyis él. Ha valakit segítőkésznek tartanak, arról pedig azt, hogy szolgálatkészen jár, azaz él. Lélek szerint járni azt jelenti, megengedjük a Szentléleknek, hogy ő irányítsa az életünket. Mindennap dönthetünk, hogy testünk kívánságai vagy a Lélek szerint élünk. Elménk csataterén dől el, melyik legyen uralmon.

Segíthet, ha szem előtt tartjuk azt, hogy az emberi agy működése nagyban hasonlít egy számítógép működéséhez. Isten ilyennek tervezte. A számítógép pedig csak azt teszi, amit beleprogramoztak. Ugyanígy, mi is naponta beprogramozzuk az elménket. Ha testies dolgokat táplálunk az elménkbe, életünket a testiesség jellemzi majd. Ha viszont elménket a Lélek dolgaival tápláljuk, életünk a Lélek értékrendjét fogja tükrözni.

Milyen könnyű beleesni abba a hibába, hogy bár szóban gyümölcsöző lelki életről teszünk vallást, elsődleges célunk mégis testies kívánságaink kielégítése marad! Életünkben a legnagyobb fenyegetést kétségtelenül bűnös természetünk jelenti. De vajon hogyan szabadulhatunk meg a legyőzhetetlennek tűnő testies természet rabságából?

A válasz egyszerű: *Ne a testies természeted ellen harcolj, hanem a Lélek befolyását erősítsd!* Ne a sötétség ellen küzdj, hanem engedd be a fényt!

Ahhoz, hogy ezt megtehessük, előbb tudatosítanunk kell, hogy természetünknek van lelki és testies oldala is. Ha Lélekben akarunk járni, táplálnunk kell a lelkünket. Mindannyian tudjuk, mit jelent fizikai testünk táplálása. Ha egyszer véletlenül elfelejték enni, testem minden elképzelhető módon emlékeztet mulasztásomra.

Valaki egyszer azt mondta, hogy három napi böjt után elmúlik az éhségérzet. Én épp az ellenkezőjét tapasztaltam: egy háromnapos böjt után egyre ízletesebb kulináris mesterművekről álmodozom!

Testem egyszerűen így figyelmeztet arra, hogy ki kell elégítenem a szükségleteit. Így aztán táplálkozunk, mozgunk, vitaminokat szedünk, hogy fizikailag megerősödjünk. A lelki erőnléthez hasonló étrend szükséges. Rendszeresen kell fogyasztanunk az élet kenyerét, azaz Isten Igéjét.

AZ IGE MINT TÁPLÁLÉK

A sors iróniája, hogy gyakran épp Isten Igéjéből táplálkozunk utoljára. „Természetesen szükségem van arra, hogy időt töltssek az Ige olvasásával, csak most épp nem érek rá” – mondogatjuk. Ilyenkor tulajdonképpen lelkünket böjtöltetjük. Sőt, gyakran össze-vissza, rendszertelenül, kiegyensúlyozatlanul tápláljuk. Elhanyagoljuk az Ige rendszeres tanulmányozását, és helyette a „na, nyissuk ki valahol a Bibliát, és lássuk mit ír!” módszerrel élünk. Sokszor nem vagyunk következetesek a Biblia tanulmányozásában, így lelki növekedésünk is akadozik. Bár kötelességtudóan tápláljuk testünket, elhanyagoljuk lelkünk szükségleteinket. Emiatt pedig lelki oldalunk legyengül, és testies természetünk felülkerekedhet.

Érthető módon lelki oldalamat csak úgy erősíthetem, ha a léleknek vetek. Nem vethetek testies természetemnek abban a reményben, hogy ez majd valamilyen módon lelki gyümölcsöt terem. Ahhoz,

hogy Lélekben járassunk, táplálnunk kell a lelkünket. Ez azt jelenti, hogy kötelességemnek kell tartanom egyre inkább elmélyülni Isten Igéjében. Jób így fogalmaz: „Az ő ajakinak parancsolatától sem tértem el; szájának beszédeit többre becsültem, mint életem táplálékát” (Jób 23,12 – Károli).

Fontos, hogy Isten Igéjét olyan lényegesnek tartsuk, mint amilyen valójában. Jézus azt mondta, hogy az ő beszéde lélek és élet, ezért ha Lélekben akarunk járni, fontos, hogy rendszeresen tanulmányozzuk Isten Igéjét.

KÖZÖSSÉGBEN ISTENNEL

Ahhoz, hogy megtapasztaljuk a Lélekben járás örömét, az imádságnak is kiemelt helyet kell biztosítanunk az életünkben. Ahogy átéljük az Istennel való közösség csodáját, lelkileg is megerősödünk. Sőt, egyre jobban felismerjük, hogy Isten velünk van, bármit is teszünk, és bármilyen körülménnyel is találjuk szembe magunkat.

LÉLEKBEN JÁRNI EGYSZERŰEN
AZT JELENTI, HOGY TUDATOSAN
ÁLLANDÓ TÁRSUNKKÁ FOGADJUK
ISTENT.

Isten jelenlétének felismerése az életünkben teljesebbé és érettebbé teszi a világról alkotott képünket. Meggyőződésem szerint leginkább arra van szükségünk, hogy egyre jobban tudatára ébredjünk Isten folyamatos jelenlétének az életünkben. Amikor Pál az epikuroszi és a sztoikus filozófusokhoz szólt Athénban, ahogy arról az ApCsel 17-ben olvashatunk, kijelentette, hogy „...őbenne [Istenben] élünk, mozgunk és vagyunk...” (ApCsel 17,28).

Életünk gyökeresen átformálódhat, ha tudatosítjuk, hogy Isten szüntelenül velünk van. De amint erről megfeledkezünk, katasztro-

fális eredményeket tapasztalhatunk. Minél kevésbé vagyunk tudatában Isten jelenlétének, annál jobban vonzódunk mindahhoz, ami bűnös természetünket táplálja és megalégíti. Amikor megbotlunk és vétkezünk, általában a külső körülményeket hibáztatjuk viselkedésünkért, pedig a valódi problémánk az, hogy megfelelkezünk Isten jelenlétéről. A Lélekben járásra irányuló felhívás az Igében egyszerűen azt jelenti, hogy tudatosan állandó útitársunkká fogadjuk Istent, ahogy nap nap után a számunkra kijelölt úton haladunk.

Ha Lélekben járunk, és folyamatosan tudatában vagyunk Isten jelenlétének, többé nem lesz szükségünk arra, hogy mások noszogassanak és szónokoljanak nekünk arról, hogyan kell keresztényként élni. Ha Isten közelségét és szeretetét szüntelenül szem előtt tartjuk, gyökeresen megváltozik az életünk.

BOSSZÚSÁGBÓL ÖRÖM

Ha megengedjük a Szentléleknek, hogy ő uralja életünket, még a legkellemetlenebb dolgokra is teljesen másképp fogunk gondolni. Lehet, hogy körülményeink nem változnak, hozzáállásunk mégis oly mértékben átalakul, hogy még abban is örömet találunk, ami addig idegesített. Mindannyian irtózunk bizonyos feladatoktól. Klasszikus megoldásként az elkerülő hadműveletet választjuk, bár tudjuk, hogy utálatos teendőink mellőzésével rontunk a helyzetünkön.

Én például utálok kivinni a szemetet, de tudom, hogy ha nem teszem meg, hamarosan az egész veranda bűzleni fog. Ezért összeszorítom a fogam, és elvégzem a munkát. Szívesebben ennék inkább egy csokis fagyit, csak hogy ha nem végzem el a feladatomat, hamarosan rothadó szeméttel vegyes fagyiiillat járná át az egész házat, és valahogy a csokifagyi gondolata sem volna már olyan vonzó.

Vagyis még az ilyen egyszerű házimunkában is van választási lehetőségem. Panaszkodhatok és morgolódhatok, hogy mennyire utálok kivinni a szemetet, vagy a feladat elvégzésére szánt időt felhasználom.

nálhatom arra, hogy Istennel közösségben legyek. Füttyörészve dicsérhetem Istent, amíg a kukához érek. Ahogy közelebb kerülök hozzá, egyre kevesbé gondolok a szemétre, és egyre többet az ő kegyelmére. Ha a Lélek dolgaira figyelek, még a legundorítóbb feladatot is képes vagyok elvégezni anélkül, hogy zavarna.

Vegyük például a várakozást! Nincs is annál bosszantóbb, mint piros lámpát kapni, amikor épp sietős a dolgom, miközben tudom, egy teljes ciklust kell kivárnom, mielőtt továbbmehetek. Ilyenkor ahelyett, hogy elkezdenék idegeskedni, előkapom a Bibliát, és elkezdem olvasni. Újabban bevezettem, hogy a mellettem lévő ülésen tartom, hogy ha pirosat kapok, és várnom kell, könnyen elérhessem. Aztán persze arra riadok fel, hogy a mögöttem levő autó vezetője rámdudál. Szinte repül az idő, amikor az Igéből táplálkozom!

A Lélekben járás izgalmas élménnyé válik, amint megtanuljuk, mit is jelent szoros közösségben lenni Istennel. Egyre jobban ráhangolódnunk Istenre, miközben egyre inkább rácsodálkozunk jelenlétére és teremtésére.

KI VEZET?

A járás mozgást feltételez. Járás közben egyik helyről a másikra jutunk, valahonnan elindulunk, és valahová megérkezünk. Végállomásunk attól függ, melyik irányt választjuk.

Hasonlóképpen a Lélekben járás a lelki élet egyik pontjáról eljuttat bennünket a másikra. Egyre érettebbé válunk, ahogy a Szentlélekre figyelünk és az általa megszabott irányba haladunk. Csakhogy gyakran épp ezen a ponton újabb nehézségbe ütközünk.

Hogyan tudjuk például eldönteni, hogy amikor eszünkbe jut valami, vagy valamilyen megérzésünk támad, az vajon Istentől van-e, vagy sem? Az Ige azt mondja, hogy Isten szívünk hústábláira írja törvényeit (lásd Jer 31,33; 2Kor 3,3). Isten egy gondolatot ültet a lelkembe, amit lelkem ezután közvetít az értelmemnek. Ezt általában egy ötletként,

gondolatként vagy megérzésként érzékeljük. Isten egy vágyat ébreszt bennünk, és így nyilatkoztatja ki életünkre vonatkozó akarátát.

Sajnos, vannak olyan vágyaim is, amik bűnös természetemből fakadnak. Az Isten nélküli énem bizony erős vágyakkal és makacs gondolatokkal bombázza az elmémet. Időnként valóban nehéz eldönteni, hogy egy adott gondolat Istentől származik-e, vagy testies természetemből fakad.

Épp nemrégiben szembesültem ezzel a problémával, amikor a kaliforniai Venturába igyekeztem tanítani. Csodás nap volt, ezért eszembe jutott, milyen jó lenne egy kis kerülővel menni, és az óceán mellett haladó útról élvezni a kilátást. Mivel fantasztikus élmény a hullámlovásokat figyelni, és érezni a hűs tengeri fuvallatot, arra gyanakodtam, hogy mindez talán csak testies természetem mondatja velem. Végül mégis úgy döntöttem, hogy ennyi kényeztetés nekem is kijár.

Az események alakulásából később rájöttem, hogy Isten már jóval korábban eltervezte számomra ezt a kitérőt. Amint Malibuhoz közeledtem, két stopposra lettem figyelmes, és erős indíttatást éreztem arra, hogy felvegyem őket. Ahogy most már együtt utaztunk tovább északra, lehetőségem nyílt arra, hogy beszéljek nekik Krisztusról.

A pár végül Venturában maradt, és a következő este eljött abba a gyülekezetbe, ahol tanítottam. Még aznap este nyilvánosan megvalóították Krisztusba vetett hitüket, és azóta már be is épültek az ottani közösségbe. Ahogy később végiggondoltam a szépen sorjában kibontakozó eseményeket, egyre csak az járt a fejemben: „Hú! Ez aztán nem semmi! Csodálatos, ahogy Isten mindvégig vezetett! Tőle jött az a vágy is, hogy az óceán mellett haladó autótutat válasszam.”

Gyakran mégis olyan nehéz eldönteni, vajon az Úr szól-e a szívünkhöz. Sokszor tévesen azt gondoljuk, hogy Isten csak titokzatos vagy drámai módon vezethet bennünket. Arra gondolunk, hogy amikor Isten szól hozzánk, beleremeg a föld, elhalványulnak a fények, és égnek áll a hajunk. Pedig Isten még sohasem szólt így hozzám. Amikor Isten megszólít, a lelkemhez szól, lelkem pedig oly természetességgel továbbítja elmémnek az üzenetet, hogy nehéz azonnal eldönteni, valóban Isten hangját hallom-e.

Bárcsak azt mondhatnám, van egy szuper módszer vagy hárompontos teszt, aminek segítségével azonosíthatom Isten hangját! Ha létezik is ilyen, én még nem találtam meg. Számomra ugyanolyan nehéz különbséget tenni a Lélek hangja és a testies természetem hangja között, mint számodra. Bárcsak fel tudnék vázolni egy bombabiztos módszert, amivel sikeresen megállapítható, hogy Isten hangját halljuk-e! Sajnos ez már meghaladja képességeimet.

Isten mégsem hagy bennünket kétségek között. Elküldte Szentlelkét, hogy a szívünkben lakozzon, de nemcsak azért, hogy konkrét helyzetekben vezessen bennünket, hanem azért is, hogy segítségével megérthessük az Igéjében kijelentett igazságokat. Ő sohasem vezet bennünket az Igéjével ellentétes irányba.

AZ IGE MEGÉRTÉSE

Érdekes látni, mennyire elcsüggednek a Biblia olvasásakor azok, akik még nem fogadták be az Urat. Látván, milyen óriási hatást gyakorolt az Ige milliók életére és a nyugati civilizációra, ők is meg akarják érteni, mit mond a Biblia.

Mégis, szinte kivétel nélkül elakadnak, elkecseregnek, és nem értik a Biblia üzenetét. Ez nem meglepő, hiszen maga a Biblia is elárulja nekünk, hogy a nem lelki ember nem foghatja fel Isten Lelkének dolgait, meg sem értheti azokat, mert azokat csak lelki módon lehet megítélni (lásd 1Kor 2,14). Ugyanakkor a lelki ember mindent megért, bár őt senki sem érti meg. Mivel Krisztus által helyreállt a kapcsolatunk Istennel, az ő Szentlelke most már felfedheti előttünk Isten titkait. Ily módon Isten Igéje életre kel, és érthetővé válik számunkra.

A Lélek folyamatos kinyilatkoztatása létfontosságú számunkra. Bámulatatos, milyen gyakran olvasok el egy-egy fejezetet a Bibliából anélkül, hogy bármi is megérintene belőle. A fejezet végére érve pedig önkéntelenül is előtör belőlem a kérdés: „Miről is olvastam az imént?” Ilyenkor megállok, és imádkozom: „Uram, biztos, hogy ennek a résznek

is van számomra üzenete. Kérlek, nyisd meg az elmémet, és szólj hozzám az Igéből a te Szentlelked által.” Aztán újra elolvasom azt a fejezetet, és csak ámulok a szívem előtt ezúttal feltáruló csodálatos igazságokon.

Gyülekezetünkben a vasárnap délelőtti istentiszteletek alkalmával fel szoktunk olvasni a Zsoltárok könyvéből. A harmadik istentiszteleten általában már olyan dolgokat is meglátok az adott ígérésben, ami első olvasásra még csak fel sem tűnt. Egyszer csak az egyik ígevers egész különleges módon szólni kezd a szívemhez. A Lélekben járásnak tehát az is fontos része, hogy a Szentlélek elvezet bennünket minden igazságra.

FESZÜLJ NEKI!

Testies természetünk, a bűnös világ és a Sátán komoly akadályt jelentenek lelki növekedésünkben. Az Ige azonban azt tanácsolja, hogy a célnak nekifeszülve harcoljunk tovább, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért (lásd Fil 3,14). Jézus pedig így szólt: „Igyekeztek bemenni a szoros kapun” (Lk 13,24). Az „igyekeztek” szó görög eredetije az *agonidzomai*, amiből az agonizál szó ered. Tévedés ne essék: Lélekben járni nem egyszerű és természetes. A Lélekben járás komoly erőfeszítést, odaszánást és állandó összpontosítást igényel.

Nem győzöm hangsúlyozni, hogy ezt a döntést naponta meg kell hoznunk. Ha úgy döntünk, a Lélekben járunk, elhatározásunkat lélegzetelállító eredmények koronázhatják. Istennel való kapcsolatunk csodálatosan elmélyül és megszilárdul. János apostol ezt így fogalmazta meg: „Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől” (1Jn 1,7).

Az Istennel való közösség attól különösen izgalmas, hogy minél többet tapasztalunk meg belőle, annál inkább vágyunk rá. Minél inkább átéljük az Atyával való bensőséges kapcsolatból fakadó békességet és beteljesülést, annál nehezebben tudunk élni nélküle. Amikor pedig azon kapjuk magunkat, hogy nem vagyunk közösségben Istennel,

a szívünkben tátongó úr ismét imádságra indít, és az Igéhez irányít bennünket.

Lélekben járva megtapasztalhatjuk az Úrral való meghitt kapcsolat bámulatos előnyeit. Érezzük, ahogy öröm tölti be szívünket. Fűtőrészve nézhetünk szembe az élet bosszantó kötelezettségeivel is, mert a legalantasabb munka közben is örömünk az Úrban van. A Lélekben járás során egyfajta békességet, a dolgok mélyebb megértését, türelmet, jóságot és gyengédséget tapasztalhatunk. Van erőnk ahhoz is, hogy megküzdjünk a test makacs vágyaival. Egyszerre csak feltáruul előttünk a teljes kép, és bölcsességet kapunk ahhoz, hogy bűnös természetünket reálisan és megfelelően kezeljük. Pál dióhéjban így fogalmaz: „A test törekvése halál, a Lélek törekvése pedig élet és békesség” (Róm 8,6).

Hogy is ne vágyánánk teljes szívvel arra a dicsőséges új életre, amit Isten az ő kegyelme által ingyen kínál nekünk?! Hiszen szívünk mélyén egy Lélekben megerősödött életre vágyunk, melyből árad az öröm, a szeretet és a békesség.

Ahhoz azonban, hogy ezt az áldást megtapasztalhassuk, meg kell hoznunk a döntést, hogy ezentúl Lélekben járunk. Járuljunk Isten elé, és kérjük, hogy ültessen szívünkbe mélyebb vágyat az imádságra, az Ige tanulmányozására és a Jézussal töltött időre. Kérjük, hogy adjon nekünk kegyelmet ahhoz, hogy mindenek előtt az ő országát és igazságát keressük. Ekkor arathatunk igazán győzelmet még a legmélyebben gyökerező bűneink felett is, és ilyenkor használhat bennünket Isten Lelke a lehető legkülönlegesebb módokon.

Még akkor is, ha tőlünk csak sírásra tellett.

6. fejezet

NEM GYÁR, HANEM KERT

Gondtál már arra, milyen óriási különbség van a munka és a gyümölcs között? A munkáról egy gyár jut eszünkbe, ahol állandó a feszültség, nyakunkon a határidő, és folyamatosan termelni kell. Ezzel szemben a gyümölcs egy nyugodt, békés kert képét vetíti elénk, amely elgyönyörködtet, és ahol szívesen tartózkodunk, élvezve egymás társaságát.

Fontos megértenünk, hogy Isten nem a gyárat látogatja meg különböző termékekért, hanem ízletes gyümölcsöket keres kertjében. A kegyelem evangéliuma arra hív bennünket, hogy hagyjuk magunk mögött a gyári munkához hasonló teljesítményorientált életet, annak fojtogató légkörével és feszültségeivel, és teremjünk Istennek kedves gyümölcsöket életünk kertjében.

A KÖZÖSSÉG TERMÉSZETES EREDMÉNYE

A Galata 3,2–3 rendkívül fontos azok számára, akik szeretnének Istennek kedves módon élni. Pál ezt írja: „Csak azt szeretném megtudni tőletek: a törvény cselekvése alapján kaptátok-e a Lélek, vagy az ige meghallásából származó hit alapján? Ennyire esztelenek vagytok? Amit Lélekben kezdtetek el, most testben akarjátok befejezni?”

Figyeljük csak meg, ahogy az apostol összeveti e kettőt: a Lelket, akit a hithez köt, és a cselekedeteket, amelyeket a testtel⁴ együtt említ.

A cselekedetek birodalmában a testtel van dolgunk, a Lélek birodalmában azonban a hittel találkozunk. A Lélek és a hit összekapcsolódnak, akárcsak a test és a cselekedetek.

Erre persze valaki azt mondhatná: „De hát Chuck, muszáj tennünk is valamit az Úrért, nem?” Nem, nem muszáj! Testben semmi olyat nem tehetek, ami kedves lehetne az Úr előtt. A hit ellenben mindig gyümölcsöt terem.

Ha cselekedetekkel akarsz tetszeni az Úrnak, a testre támaszkodsz, ha azonban hitben jársz Jézus Krisztussal, a Lélek terem gyümölcsöt az életedben. Ilyenkor a gyümölcsöt nem te termed, azt gondolván, hogy ez a te feladatod, hanem az az Istennel való közösség természetes eredménye lesz.

Figyeld csak meg az őszibarackfán függő zamatos gyümölcsöket! A barack nem küzd nap mint nap azért, hogy beérjen, hanem egyszerűen csak lóg a fán. Az érés a fával való kapcsolat természetes eredménye. Amíg a fán marad, csodálatosan édes gyümölcs lesz. Ez velünk is így van. Amíg Krisztusban vagyunk – a hit helyén –, Istennel való közösségünk gyümölcsöt terem. Ha azonban nincs gyümölcs az életünkben, meg kell vizsgálnunk az Úrral való kapcsolatunkat.

Ezért mondja Pál is: „Önmagatokat tegyétek próbára, hogy igazán hisztek-e?! Önmagatokat vizsgáljátok meg! Vagy nem ismeritek fel magatokon, hogy Jézus Krisztus bennetek van? Ha nem, akkor még kipróbálatlanok vagytok” (2Kor 13,5). Jézustól tudjuk, hogy igenis léteznek báránybőrbe bújt farkasok. Külsőd, viselkedésed és beszéded alapján talán kereszténynek tűnsz, de mégis: „Nagymama, miért olyan nagyok a fogaid?” Lehet, hogy külsőleg báránynak látszol, valójában azonban farkas vagy.

---

4 A „test” fogalma az itt tárgyalt témában nem a fizikai testet, hanem saját emberi erőforrásainkat jelenti – a lektor megj.

Akkor mégis hogyan állapíthatjuk meg, hogy ki kicsoda? Jézus azt mondta: „...gyümölcsöikről ismeritek meg őket” (Mt 7,20). Meg kell vizsgálnunk saját életünket, hogy megláthassuk, milyen gyümölcsöt termünk. Ha rossz a gyümölcs, valami baj van az Istennel való kapcsolatunkkal, ez pedig azt jelenti, hogy baj van a hitünkkel. A Jézus Krisztussal való élő hitű közösség mindenképpen gyümölcsöt terem!

A MI NAGY HIBÁNK

Egyik legnagyobb hibánk, hogy jobban foglalkoztat bennünket az, amit teszünk, mint az, akik vagyunk. Istent ezzel szemben sokkal inkább az érdekli, hogy kik vagyunk, mint az, hogy mit teszünk. Ő a gyümölcsöt keresi, mi pedig a cselekedetre összpontosítunk.

Sajnos az évek során mindnyájan hallottunk már ehhez hasonlót: „Az Úrért meg kell tenned ezt vagy azt.” Folyamatosan arra buzdítanak, vagy akár kényszerítenek is bennünket, hogy tegyünk valamit Isten országáért. Így hát nekifeszülünk, és Istenért munkálkodunk, mert a lelkipásztor vagy a vezetőség erre kért bennünket.

Lehet, hogy arra szólítanak fel, hogy hívjunk új embereket a gyülekezetbe, holott Isten nem erre hívott el minket. Ismerek olyanokat, akik szinte lebénulnak a félelemtől, amikor ismeretlen embereket kell meglátogatniuk az otthonukban. Amikor odaérnek, és bekopognak, hevesen imádkozni kezdenek: „Uram, kérlek, add, hogy ne legyenek itthon ma este.” Számukra ez az egész egyáltalán nem természetes. Pusztá erőlködés, testies fáradozás, amit meggyűlölnék, és amitől aztán egyre inkább visszahúzódnak. Aztán persze az egyik gyülekezeti vezető felhívja őket: „Hiányoltunk a múlt keddi látogatásokon. Szeretnénk, ha a következő kedden ott lennél.” Erre persze kelletlenül azt válaszolják, „rendben”, miközben egyre csak súlyosbodik a helyzet.

Így kényszerítenek bele téged azokba az öntőformákba, amelyeket Isten nem számodra tervezett. Ilyenkor egy természetellenes helyzetbe kényszerülsz, ezért egyre nehezebben viseled az Istennek végzett szol-

gálatot. Isten azonban nem akarja, hogy fogcsikorgatva adj neki bármit is. Ki nem állhatja a „keresztény fogcsikorgatást”, mert az bántó számára. Én is utálok, amikor az emberek amiatt panaszkodnak, amit értem tettek. Ettől én is kényelmetlenül érzem magam. Tulajdonképpen ki kérte meg őket rá?

Ha valami nagyon nincs az ínyedre, ne csináld! Ne tégy nagylelkű, nemes dolgokat, ha utána panaszkodsz, és zúgolódsz miattuk! Akkor jobb lett volna, ha meg sem teszed azokat. Hagyd a feladatot olyanokra, akik örömmel végzik el! Vannak, akik imádnak idegenekkel beszélgetni. Unatkoznak, ha otthon kell ücsörögniük, ezért alig várják, hogy olyanokkal beszélhessenek, akiket még nem ismernek. Ilyen a természetük. Számukra ez *természetes*, és ez a lényeg.

Amikor valami természetes, gyümölcsről van szó, amikor valami erőltetett, a test erőfeszítéséről. Isten mindig felkészít arra, amire elhívott, ezért az természetes lesz számunkra.

Sokan másodosztályú keresztényeknek érzik magukat, mert nem képesek arra, amire más keresztények. Amikor az ember olyan hívővel fut össze, aki azt mondja: „Az elmúlt héten – dicsőség az Úrnak – öt embernek tettem bizonytságot, és mind az öt elfogadta Jézust”, azok, akiknek nem ajándéka az evangelizálás, azt gondolják: „Istenem, én annyira szörnyű tanúd vagyok. Senkinek sem teszek bizonytságot. Semmire sem vagyok jó.” Büntudatot éreznek, mert nem csíptek el senkit az utcán, hogy megkérdézzék tőlük, ismerik-e a „négy lelki törvényt”.

Miért olyan hatékonyak egyesek az evangelizációban? Mert természetes számukra. Isten erre a munkára készítette fel őket. Krisztus testében nem mindenki száj. A száj is csak akkor tud hatékonyan szolgálni, ha az agy mögötte áll, és a lábak elviszik oda, ahol lennie kell. Nem kell büntudatot éreznünk azért, mert nem ugyanabban a szolgálatban, vagy nem ugyanolyan hatékonyan szolgálunk, mint mások. A test egy egészként működik, amelyben mindannyiunk helyét Isten határozza meg.

Isten azt szeretné, hogy azt tedd, amire ő természeted szerint képessé tett. Amíg hit által Jézus Krisztusban maradsz, keresztény életed

gyümölcssei természetesen jelennek majd meg az életedben. Jézus így fogalmazott: „Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek” (Jn 15,8). Isten azt szeretné, ha rengeteg gyümölcsöt teremnél az ő dicsőségére. A gyümölcs azonban csak akkor érlelődhet, ha megmaradsz Krisztusban, vagyis a hit helyén.

TESTIES HIT PEDIG NINCS

Máté evangéliumából megtudhatjuk, hogy egy napon sokan jönnek majd Jézushoz, és elmondják neki, mi mindent tettek érte. A Mester azonban így válaszol majd: „Sohasem ismertelek titeket” (Mt 7,23). Az Úr nem fogadja el a test cselekedeteit – sohasem tette.

Emlékszel, amikor Isten azt mondta Ábrahámnak: „Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked!” (1Móz 22,2)? Az Úr kissé furán fogalmaz, hiszen végtére is Ábrahámnak volt már egy fia, Izmael, aki legalább 14 évvel idősebb volt Izsáknál. Miért mondta Isten mégis, hogy „fogd a fiadat, a te egyetlenedet”?

A válasz: Izmael a test cselekedete volt. Nem az ígéret és a hit gyermeke, hanem a test szülötte. Isten pedig nem fogadta el Izmaelt, csak Izsákot, a hit gyermekét, az ő Lelkének gyümölcsét. Ezért mondta Isten Ábrahámnak: „Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, Izsákot”. Isten soha nem ismeri el vagy jutalmazza meg testünk cselekedeteit. Félőn vágyik azonban arra, hogy a Lélek gyümölcssei egyre inkább megnyilvánuljanak az életünkben.

János evangéliumának 15. fejezete elmagyarázza nekünk, hogyan teremnek gyümölcsöt a hívők: „Maradjatok énbennem, és én tibenetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem” (Jn 15,4). Jézus nem azt hangsúlyozta, hogy mit *teszünk*, hanem, hogy

mik *vagyunk*. A vele való kapcsolatunk eredménye válik majd láthatóvá az életünkben. Nem lehet igazi, helyes kapcsolatunk az Úrral anélkül, hogy ne teremnének gyümölcsöt. Ha nincs gyümölcs az életünkben („gyümölcsöikről ismeritek meg őket”), akkor jobb, ha megvizsgáljuk vele való kapcsolatunkat.

ÖNJELÖLT MINŐSÉGELLENŐRÖK

Isten a Szentlelke által csodálatos munkát végzett el az életedben. Isten már akkor szeretett, amikor még bűnös voltál. Amikor hitből hozzá kiáltottál, tisztára mosott minden bűnödtől, amit valaha is elköveltél. Tiszta lappal indulhatsz. Eltörölte a múltat, mintha nem is létezett volna. Ezt jelenti a „megigazulás”.

Abban a pillanatban, hogy hit által elfogadtad Jézus Krisztust – még mielőtt egy fillér tizedet is fizettél, vagy bármit mást tettél volna –, Isten eltörölt minden ellened szóló vádat. Egyszerűen azért, mert hitedet Jézus Krisztusba vetetted, és őt Uraddá, Megváltóddá tetted, Isten megigazított téged.

Isten hited által Jézus Krisztus igazságát tulajdonította neked. Vele való kapcsolatod hit által kezdődött.

Bármilyen egyszerű is ez, mégis nagyon sokszor megfélekedezünk róla. Gyakran tapasztaljuk, hogy keresztények egymást kritizálják, és keresik a hibát a másikban: „Tudod, hogy mit művelnek?! Szörnyű! Kereszténynek nevezik magukat, mégis ezt meg ezt teszik. Sehol sincsenek az elvárásokhoz képest. Képzeld, még strandra is járnak! Elképesztő!”

Mit csinálnak ezek a hívők? Maguk ülnek a bírói székbe. Önjelölt minőségellenőrökként más szolgája felett ítélik. Pál erről a következőket mondta: „Ki vagy te, hogy más szolgája felett ítélsz? Tulajdon urának áll, vagy esik. De meg fog állni, mert van hatalma az Úrnak arra, hogy megtartsa” (Róm 14,4).

SOKKAL KÖNNYEBB ISTENNEK
KEDVESKEDNI, MINT AZ
EMBEREKNEK. AHHOZ, HOGY
ISTENNEK KEDVESKEDJÜNK,
CSAK BÍZNUNK ÉS HINNÜNK
KELL BENNE. EZ A KEGYELEM
EVANGÉLIUMA.

Ha engem szolgálnál, lehet, hogy kritikával illetném a munkádat. Lehet, hogy azt mondanám: „Rendetlen szolga vagy! Nem is tudom, miért tartalak.” Ha valami olyat tennél, ami zavarna, biztos megmondanám neked: „Ide figyelj, nem tetszik, ahogyan az edényeket törölgeted. Túl sok vízcseppet hagysz rajtuk. Nem jó, hogy még nedvesen elteszed őket. Nem szeretek párás poharat elővenni a szekrényből. A baktériumok az ilyen helyeket kedvelik. Most pedig töröld el őket rendesen!”

Az is lehet azonban, hogy azt mondanám: „Nagyszerű szolga vagy. Csodásan végzed a munkád! Örülök, hogy itt vagy!” Bárhogy is, egyedül én minősíthetném a munkádat, egy külső szemlélőnek ehhez nem lenne joga.

Valójában azonban nem vagyok az urad, ezért nem mondhatom meg neked, hogyan szolgálj. A saját bírád elé kell állnod, én nem ítélek meg a szolgálodat. Nem mondhatom, hogy rendetlen szolga vagy. Nincs jogom megítélni Istennek tett szolgálodat.

Neki szolgálsz, és előtte állsz meg, vagy esel el. Pál hozzáfűzi: „...van hatalma az Úrnak arra, hogy megtartsa” (Róm 14,4).

Ne törődj azzal, hogy egyesek számára elképzelhetetlen, hogyan érsz majd el bármit is az életben. Rájöttem, hogy Istennek sokkal könnyebb a kedvében járni, mint az embereknek. Nem lehetsz mindenki tetszésére, ez teljesen hiábavaló erőfeszítés lenne. Ha véletlenül mégis sikerülne, lesznek olyanok, akik azzal jönnek majd, hogy nem Istennek, hanem az embereknek akarsz tetszeni. Teljességgel lehetetlen mindenkinek megfelelni.

Még jó, hogy nem is szükséges. Egyedül Istennek kell a kedvében járnunk. Mit kell ehhez tennünk? Csak bízunk és hinnünk kell benne. Istennek nem cselekedeteinkkel és lázas tevékenységünkkel kedveskedhetünk. Akkor vagyunk tetszésére, amikor hiszünk és bízunk benne. Ez a kegyelem evangéliuma.

ÖRÖMMEL!

A hit kedves az Úr előtt. A hit kapcsolatot eredményez, a kapcsolat pedig gyümölcsöt terem. Nemcsak egy helyben ülök, megtisztulva, megigazulva, és nemcsak kedvesen, aranyosan mosolyogok egész nap, hanem tevékeny vagyok. Olyasmit teszek, ami nem jelent számomra erőfeszítést. Fantasztikus, hogy elmondhatom magamról: „Pontosan azt csinálom, amit akarok, és amit szeretek!” Nem megterhelő, nem valakinek tett szívesség, hanem egyszerűen csak öröm.

Évekkel ezelőtt, amikor egy felekezetben szolgáltam, konferenciákra is jártam, ahol több régi barátommal találkozhattam. Egyszer egy ilyen alkalommal elmentünk vacsorázni, én pedig elkezdtem beszélni egy igeversről, amit az Úr feltárt előttem. „Ó, ugyan már, Smith, hagyd a szakzsargont!” – mondták, és témát váltottak. Akkor megkérdeztem: „Hogy értitek azt, hogy hagyjam a szakzsargont? Nekem ez az életem! Semmi másról nem beszélnék szívesebben! Nincs ennél izgalmasabb téma!”

Ha azt csinálod, amit szeretsz, az számodra nem munka. Nem gyári munkás vagy. Amit teszel, nem más, mint Istennel való kapcsolatot gyümölcse. Amikor Isten szeretete betölti a szívedet, mást sem csinálsz majd, csak Róla beszélsz: az Igéjéről, jóságáról, szeretetéről. Nem gyűjtesz piros pontokat pusztán azért, mert azt teszed, amit szívesen csinálsz. Nem vársz jutalmat azért, ami természetes számodra – habár Isten megjutalmaz majd az életedben megjelenő gyümölcsökért. Azért teszed, mert erre vágyasz, mert a természetedből fakad, mert Isten ezt helyezte a szívedre. Úgy érzed, ha nem tehetnéd, belehalnál. „Krisztus szeretete szorongat” – írta Pál (2Kor 5,14). „Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot!” (1Kor 9,16).

Bizonyára mindnyájunknak voltak Jeremiás prófétához hasonló megtapasztalásai, akit börtönbe vetettek azért, mert Isten Igéjét hirdette Izráel királyainak. A sötétben ülve tulajdonképpen ezt mondta Istennek: „Elég volt, végeztem! Uram, itt a felmondásom! Soha többé ne kérd, hogy szóljak a nevedben! Nem teszem! Ne helyezd többé Igédet a szívembe, én végeztem! Felmondok! Ugye világos voltam? Vége! Soha többet nem szólok az Úr nevében! Nézd csak, hogy bántál velem! Megengedted, hogy börtönbe vessenek! Nem viseltem gondomat. No, de nem is baj, hiszen befejeztem!” (vö. Jer 20,9).

Jeremiás csak úgy füstölgött mérgében, de aztán hamar bevalotta: „De perzselő tűzzé vált szívemben, csontjaimba van rekesztve. Erőlködtem, hogy magamban tartsam, de nincs rajta hatalmam” (Jer 20,9). Jeremiás nem tehetett mást, mint hogy beszéljen. Nem kellett rákényszerítenie magát arra, hogy megszólaljon, sőt inkább azon igyekezett, hogyan csöndben maradjon, de egyszerűen beszélnie kellett. Miért? Mert számára ez volt a természetes, ez volt az Istennel való kapcsolatának gyümölcse.

A ZÜGOLÓDÁS NEM A LÉLEK GYÜMÖLCSE

Isten nem gyárat üzemeltet, hanem kerteket gondoz. Őt nem érdeklik az erőfeszítéseid, inkább a gyümölcseidben szeretne gyönyörködni. Nem azt akarja, hogy a testben bízzál, hanem arra hív, hogy Szentlelkére támaszkodj.

Pál is erre emlékeztet bennünket, amikor azt mondja, hogy amit a Lélekben kezdtünk el, nem fejezhetjük be testben (lásd Gal 3,3). Sokan a cselekedeteikkel akarnak javítani az Úrral való kapcsolatukon, ez azonban lehetetlen.

Az elején sokan teljes szívükkel hisznek az Úrban, szeretik, szolgálják őt, és telve vannak a Lélek örömeivel. Aztán olyan testvérek jelennek meg körülöttük, akik nehéz terheket aggatnak rájuk. „Testvérem, ha valóban keresztény akarsz lenni, akkor ezt kell tenned. Hogy lehet, hogy ti ilyeneket tesztek?! És még keresztényeknek nevezitek ma-

gatoakat?! Hogy lehet ez, amikor még ezt meg ezt sem csináljátok?” Lehetetlen elvárásokat támasztanak, a keresztény élet pedig fogcsikorgatva végzett munkává válik. Elveszti természetességét, örömét, és robbottá, terhes feladattá válik.

Mikor értjük már meg végre, hogy *Istentől kapott igazságunkon nem tudunk javítani?! Minden cselekedetre alapozott kapcsolat egy idő után terhessé válik, és elveszítjük örömünket az Úrral való kapcsolatunkban, amely hirtelen már csak egy feladat, kötelezettség, súlyos teher, ezért zúgolódni kezdünk. Az Úr öröme elillan az életünkéből. Nem vagyunk többé szabadok, hanem a cselekedetek igája alatt roskadozunk. Azt gondoljuk: „Jobb lesz ma este is imádkoznom, mert különben nagy bajba kerülök. Ó, de hát olyan fáradt vagyok! Nem akarok felkelni az ágyból. Azt hiszem, mégis meg kell tennem – jaj, de olyan hideg van!”*

Biztos vagyok benne, hogy Isten ilyenkor azt mondja: „Maradj inkább csöndben, és aludj! Ilyen kedvetlenül ne is gyere! Különben is, ki kérte, hogy imádkozz?”

Azt gondolnánk, hogy ha valaki, hát az evangélium hirdetői biztosan megtanulták ezt a leckét. Mégis vannak olyanok, akik szeretnék elhiteni velünk, hogy a Lélek dolgait testük erőfeszítésével adják át az embereknek. Hosszasan ecsetelik, milyen komoly odaszánásra van szükségünk, hogy szolgálatunk olyan lehessen, mint az övék, és milyen óriási áldozatot kell az embernek meghoznia ahhoz, hogy olyan erővel bír hasson, mint ők. Elmondják, mennyire elkötelezettek, mennyit böjtölnek, mennyire odaszánták magukat Istennek. Úgy adják elő, mintha tetteikkel olyan lelki szintre sikerült volna eljutniuk, amely Istent is meggyőzte afelől, hogy rájuk bízhatja hatalmát. Isten bárkire csak úgy nem bíz ekkora hatalmat – mondják – nekik azonban sikerült kiérdemelniük. Gyakran hallhatunk tőlük ilyesmit: „Bementem a szobába, becsuktam az ajtót, és így szóltam: »Istenem, én innen addig ki nem megyek, amíg meg nem adod ezt az erőt, hatalmat.« És ott is maradtam, böjtöltem, és imádkoztam, amíg meg nem kaptam.” Úgy beszélnek, mintha a saját igazságuk által érdemelték volna ki Isten jóindulatát.

Ez azonban egyáltalán nem így van. Mindezek csak cselekedetek voltak, Istent viszont soha nem nyugözhetjük le testies cselekedeteinkkel. Isten sosem fogja elismerni vagy megjutalmazni azokat. Pál így fogalmaz: „Hiába tapasztaltatok ilyen nagy dolgokat? Ha így volna, valóban hiába. Tehát az, aki a Lelket adja nektek, és hatalmas erőkkel munkálkodik közöttetek, vajon a törvény cselekedetei, vagy a hit igéjének hallása által teszi-e ezt?” (Gal 3,4–5). Isten valódi szolgálója Istennek adja a dicsőséget: „Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti menyeyei Atyátokat” (Mt 5,16).

A MEGHÍVÁS MINDANNYIUNKNAK SZÓL

Isten nem a mi igazságunk miatt cselekszik, hanem hitünkre válaszként, kegyelemből. Ez azt jelenti, hogy Isten munkájában bárki részt vehet. Nem kell különleges kenetet kapnod ehhez.

LEGYEN AZ ÉLETED OLYAN
KERT, AHOVA ISTEN BETÉRHET,
ÉS ÉLVEZHETI AZOKAT A
GYÜMÖLCSÖKET, MELYEKET
KRISZTUSBAN MEGMARADVA
TEREMSZ.

Jakab azt mondja, hogy Illés pont olyan ember volt, mint mi (lásd Jak 5,17). Ő is elcsüggedt néha, zaklatott és dühös volt, ő is hibázott. Mégis, amikor imádkozott, három évig nem esett az eső. Illés nem volt sem szuperszent próféta, sem pedig varázsló. Ugyanolyan ember volt, mint mi, ugyanolyan érzésekkel bírt, és ugyanúgy el tudott keseredni, mint mi. Isten mégis meghallgatta őt a hite miatt. Ugyanez a lehetőség számodra is adott. Csak bíznod és hinned kell az Úrban.

Mivel Lélekben kezdted, Lélekben is kell befejezned. Mivel hitben kezdted, folytasd is hitben! Ne engedd, hogy cselekedetekké korcso-
suljon keresztény életed, ne engedd, hogy ellaposodjon. Ne válj gyári
munkássá, hanem legyen az életed olyan kert, ahova Isten betérhet, és
élvezheti azokat a gyümölcsöket, melyeket Krisztusban megmaradva
hit által teremsz.

7. fejezet

HINNI AZ ÁLDÁSOKBAN

Néhány téveszme makacsul tartja magát a keresztény gondolkodásban. Gondoljunk csak arra a tanításra, ami kétezer évvel ezelőtt csapdába csalta a galáciai gyülekezetet, és mind a mai napig jelentős befolyással bír. Pál figyelmeztetése ellenére ma is számos tanító hirdeti, hogy a Szentlélek a törvény betartása által kapható meg. Az egyik legnagyobb akadálya annak, hogy megtapasztalhassuk Isten áldásainak és erejének teljességét, tragikus módon éppen egy olyan tanítás, amelyet az egyház hirdet. Azt halljuk, hogy ha szeretnénk megtapasztalni a Szentlelket az életünkben, először meg kell tisztítanunk magunkat. Ahhoz, hogy méltóvá váljunk Isten áldásaira, meg kell szabadulnunk minden tisztátalanságtól.

Habár az ilyesfajta tanítás őszinte szándékból fakad, mégis helytelen, mert lényegében azt állítja, hogy magatartásunk és erőfeszítéseink által kell igazzá válnunk, és Isten csak ezután ereszkedik le hozzánk, hogy esetleg megérintsen bennünket. Ugyanez a tévtanítás tartott vissza engem is évekig attól, hogy elfogadjam Isten legnagyobb áldásait.

HŰSÉGES, DE CSALÓDOTT

Mivel egy pünkösdi gyülekezetben nőttem fel, őszintén vágytam arra, amit Szentlélek-keresztységnek nevezünk. Sok „szentlélekváró alkalomra” mentem el, és gyakran elkísértem édesapámat a szombat esti férfi imaórára is. Ott is vártam az Úrra, és imádkoztam, hogy töltsen be erejével az életemet.

Őszintén szerettem az Urat, és vágytam arra, hogy erejéből megkapjam mindazt, amit csak lehet. Valami mégis az utamban állt. Évekig azt hittem, egy rejtett bűn gátol. Így is volt, azonban nem egy olyan jellegű bűn, amire én gondoltam. Problémám nem valamilyen testi vágy, fősvényesség vagy egy önpusztító szokás volt, hanem az önigazultság.

Talán furcsállod, hogy valaki ilyen fiatalon lelki büszkeséggel küzdjön, velem mégis ez volt a helyzet. Rengeteg ígét tudtam kívülről, ismertem a Biblia könyveinek pontos sorrendjét. Isten Igéjéből egész fejezeteket tudtam fejből. Soha nem mentem moziba, soha nem szívtam el egy szál cigarettát sem. Soha nem voltam táncolni. Annak a gyülekezetnek a tanítása szerint, ahova jártam, mindezek bűnnek számítottak, ezért kerültem is őket.

Sokszor láttam, ahogy a lelkipásztor fia felveszi a földről a cigarettacsikkeket, és elszívja azokat, én azonban soha nem tettem volna ilyet. Előfordult, hogy barátaim a gyülekezetből elmentek a szombat délutáni filmvetítésekre, én viszont a világért sem tartottam volna velük. Elhatároztam, hogy szent leszek.

De hát, akkor mégis miért éreztem olyan szörnyen magam? Azért, mert az Úr annak ellenére is megáldotta a barátaimat, hogy csikkeket szívtak. Én pedig azt gondoltam: „Látod, Uram, én szentebb vagyok náluk. Soha nem tettem semmi gonoszszágot. Miért őket áldod meg, miért nem engem?” Borzasztóan küszködtem.

Mindez csak súlyosbodott, amikor az emberek bizonyosságot tettek arról, hogyan várták, hogy a Szentlélek betöltse őket. Ahogy Istenre vártak, az Úr rámutatott a zsebükben lapuló cigarettásdobozra. Abban a pillanatban pedig, ahogy az oltárra tették a cigarettát, Isten állítólag betöltötte őket Szentlélekkel.

MEGPRÓBÁLTAM KIÉRDEMELNI
ISTEN ÁLDÁSAIT, DE SOHA NEM
VOLTAM ELÉG JÓ. ESZEMBE
SEM JUTOTT, HOGY EGYSZERŰ
HITTEL AKÁR KÉRHETNÉM IS AZ
URAT ARRÁ, HOGY TÖLTÖSSÖN BE
LELKÉVEL.

Talán az volt a bajom, hogy soha nem volt cigaretta a zsebemben, amit az oltárra tehettem volna. Ehelyett felsoroltam magamban a héten elkövetett bűneimet: „Uram, ezen a héten haragudtam a testvéremre. Kérlek, bocsáss meg!” Ezután vártam, hogy az Úr betöltjön Szentlelkével. De nem tette.

Számtalanszor hallottam prédikátorok szájából a következő szavakat: „Isten tisztátalan edényeket nem tölt be. Ő a Szentlélek. Neked is szent edénnyé kell válnod.” Ezért aztán megtettem minden tőlem telhetőt, csakhogy szent lehessenek. Megvallottam Istennek mindent, ami csak eszembe jutott (még olyan dolgokat is, amit sohasem követtem el).

Gondolatban ismételten átvizsgáltam tetteimet. Újra és újra oda-szántam az életemet Istennek. Felhagytam a legapróbb, kérdésesnek tűnő tevékenységgel is, feláldoztam a számomra kedves dolgokat annak a hiábavaló erőfeszítésnek a részeként, hogy szentebbé és igazabbá válva Isten Lelke végre betölthesse az életemet. Csalódott lettem, Krisztussal való kapcsolatom pedig fojtogatóvá vált.

Végző kétségbeesésemben így szóltam Istenhez: „Rendben, Uram, hajlandó vagyok elmenni misszionáriusnak Kínába. Kérlek, tölts be Szentlelkeddel!” Ő mégsem töltött be. Megígértem, hogy elmegyek Kínába, Afrikába, Dél-Amerikába és Indiába is. Ő azonban továbbra sem töltött be.

Egész idő alatt azt akartam kiérdemelni, hogy a Szentlélek betöltjön, mégpedig úgy, hogy a saját magam által felállított mércének megfelelően próbáltam igazzá válni. A törvény cselekedetei által igyekeztem

megkapni a Szentlelket. Minden fortélyt bevettem, amit csak ismerem. Őszintén vágytam arra, hogy Isten betöltsön Szentlelkével, és megkapjam az ajándékait. Nem tudom, hány éjszakát töltöttem előtte azon elmélkedve, miért nem áld meg.

Meg voltam róla győződve, hogy el kell jutnom a kegyességnek egy bizonyos szintjére ahhoz, hogy Isten megáldjon. Azt hittem, hogy amint elérem ezt a szintet, Isten betölt majd Szentlelkével. Összeavart azonban az, amit láttam. Nem értettem, hogyan lehetséges, hogy azok, akik az utcáról a gyülekezetbe betérve fogadták el Jézus Krisztust megváltójuknak, és még búzítottak az italtól meg a nikotintól, azonnal részeseültek a Szentlélek-kereszttségben.

Ez nem volt igazságos! Ott voltam én, aki az Úrral jártam, egész életemben őt szolgáltam, erre Isten mégis őket áldotta meg, nem pedig engem. Képtelen voltam megérteni Isten gondolkodását, és összeegyeztetni a hallott tanítást mindazzal, ami körülöttem történt.

Bárcsak megértettem volna Isten kegyelmét! Nem kellett volna annyi éven át várnom arra, hogy erőt kapjak a Szentlélektől. Ahogy elkezdtem tanulmányozni és megérteni Isten Igéjét, elérkeztem ahhoz a részhez, ahol Pál azt kérdezi: „a törvény cselekvése alapján kaptatok-e a Lelket, vagy az ige hallásából származó hit alapján?” (Gal 3,2). Hirtelen rádöbbsentem, hogy ez költői kérdés. A válasz nyilvánvaló: az ige hallásából származó hit alapján kapták a Szentlelket.

Teljesen elképedtem. Nekem ilyet soha nem tanítottak. Saját erőmből próbáltam szentté és igazzá válni, viszont soha nem lettem elég jó ahhoz, hogy megérdemeljem a Szentlélek-keresztséget. Eszembe sem jutott, hogy egyszerű hittel akár kérhetném is tőle, hogy töltsön be Lelkével. Biztosra vettem, hogy Istennek szüksége van az én segítségemre.

Azon a napon félretettem minden önigazult erőlködésemet, és egyszerűen annyit mondtam: „Uram, én most elfogadom Tőled Szentlelked ajándékát.” Meg is kaptam abban a pillanatban. „Én boldog! – gondoltam. – Ha ezt tudom, már évekkal ezelőtt megkaphattam volna. Bárcsak ezt a tanítást hallhattam volna!”

Ó, mennyit veszítettem e terméketlen évek során egy olyan tanítás miatt, amely a törvényeknek és a szabályoknak való engedelmességet hangsúlyozta. A Szentlélek azért költözik belénk, azért tölt be, és azért erősít meg bennünket, mert hiszünk Jézus Krisztusban mint Urunkban és Megváltónkban, nem pedig azért, mert betartunk bizonyos külső szabályokat. Ezért hirdetem újra meg újra ezt az egyszerű, mégis hatalmas és erőteljes üzenetet. Ezért mutatok rá szüntelenül Isten irántunk, érdemtelen bűnösök iránt való kegyelmére, szeretetére, irgalmára és jóságára.

ELFOGADÁSRA VÁRÓ ÁLDÁSOK

Ahogy kezdtem megérteni az Igét, rádöbbsentem, hogy nem azért vagyok méltó Isten áldásaira, mert igazságom és képességeim eljuttattak a szentség magasabb fokára. Isten azért áld meg, mert hiszek benne. Ahogy öregszem, egyre inkább rájövök, mennyire méltatlan vagyok arra, hogy Isten megérintsen.

Ő nem azért akar megáldani, mert jó, szent és tiszta vagyok, hanem azért, mert ilyen a természete; örül, ha megáldhatja gyermekeit.

Tudtad, hogy csak egy valami tartja vissza Isten áldásait az életedben? Nem az, hogy nem tartottál mindennap csendességet a héten, és nem is az, hogy bűnt követtél el. Mindenki vétkezik. Az tarthatja csak vissza Isten áldásait az életedben, ha nem Istenben bízva várod őket. *Isten áldásai bárki számára elérhetők, aki Istenbe vetett hittel és bizalommal várja azokat.*

Ne saját igazságod és jóságod alapján menj Istenhez! Bolondság volna megfosztani az Urat attól, hogy elvégezze életedben nagyszerű munkáját, amit számodra tervezett! A számára elfogadható, egyetlen helyes hozzáállás ez: „bűnös vagyok, és nem érdemlem meg áldásaidat, Uram, mégis áldj meg engem, kérlek!”

Amióta megértettem, hogy Isten áldásai hit által lehetnek az enyéme, folyamatosan tapasztalom is azokat az életemben. Annyi áldást kaptam már tőle, hogy számon sem tudom tartani! Olyan ajtóhoz ér-

tem, amely sosem zárul be előttem. Amikor saját igazságom által jöttem, az ajtót többnyire zárva találtam. Most azonban, hogy szeretete alapján jövök Istenhez, az ajtó mindig nyitva áll.

Isten *mindig* szeret bennünket. Szeretete nem változik meg egyik napról a másikra. Semmivel sem szeret jobban bennünket ma, mint tegnap. Isten szeretete nem ilyen. Az ő szeretete állandó, sohasem változik. Nem rajtunk múlik, szeret-e, hanem rajta, az ő szerető természetén.

Isten maga a szeretet. Isten akkor is szeret téged, ha főbenjáró bűnt követtél el. Amikor fellázadtál ellene, és az öklödet rázva azt mondtad: „Gyűlöllek, Isten!”, ő még akkor is szeretett téged. Most is szeret. Mivel pedig szeret, meg akar áldani bennünket. Áldásait nem jószágunknak, igazságunknak vagy hűségünknek köszönhetjük, hanem kizárólag annak, hogy ő meg akar áldani bennünket. A mi feladatunk mindössze az, hogy hittel várjuk és elfogadjuk áldásait. Emlékszel Pál költői kérdésére? „A törvény cselekvése alapján kaptátok-e a Lelket, vagy az ige meghallásából származó hit alapján?” Vajon Isten azért döntött úgy, hogy megáld, mert annyira igazzá váltál volna, és azt mondja: „Most már elég igaz, úgyhogy azt hiszem, ideje betöltenem a Szentlélekkel”? Nem!

Jelenleg sem vagyunk semmivel sem igazabbak, mint megtérésünk pillanatában voltunk.

El sem tudod képzelni, hogy Isten micsoda erővel és hatalommal akar felruházni téged, ha hajlandó vagy egyszerűen hinni és bízni benne! Sokszor mi is olyanok vagyunk, mint a balga galaták. Miért lennénk ostobák, miért közelednénk újra a törvény által Istenhez, amikor szereteten alapuló kapcsolat is fűzhet hozzá? Ne követeld ostoba módon azt, ami jogosan megillet téged, hiszen az nem más, mint a halál. Mindannyian a halált érdemelnénk, hiszen mindannyian vétkezünk.

Isten szeretne most megáldani téged, mert szeret. Meg akarja áldani az életed. Az áldáshoz vezető út pedig a hited.

HOGY ENGEM?

Netán néhányan e könyvet olvasva úgy gondoljátok, Isten benneteket nem áldhat meg, hiszen túl sokszor cserbenhagytátok már őt, vagy túl gyengék vagytok, vagy valami borzasztó bűnt követtetek el. Talán folyamatosan küzdesz rossz természeteddel, vagy könnyen elkalandozik a szemed. „Hogyan áldhatja meg engem Isten, hiszen kiabálni szoktam a gyerekeimmel? Hogyan is áldhatja meg Isten egy ilyen romlott valakit? Hogyan áldhatja meg, amikor ilyen meg olyan vagyok?” – így kételkedsz magadban. Az a bajod, hogy Isten áldásait magatartásodtól teszed függővé. Csapdába esel, amikor úgy gondolkozol: „Isten akkor áldhat csak meg, ha tökéletes leszek.” Ez egy téves elképzelés.

Eszünkbe kell vésnünk, hogy Isten abban a pillanatban be akarja tölteni életünket a Szentlélekkel, amikor így szólunk: „Uram, nagyon szeretném ezt az erőt az életemben, kérlek tölts be!”

Hadd figyelmeztesselek azonban valamire! Kétség sem férhet ahhoz, hogy abban a pillanatban, amikor azt kéred Istentől, hogy töltsön be Lelkével, egy szellemi harc veszi kezdetét, mert a Sátán azonnal vádakkal, hazugságokkal árasztja majd el a gondolataidat, és megpróbál megzavarni. Érezted-e veled, mennyire bűnös és méltatlan vagy. „Hát, te meg hogy merészelsz ilyet kérni Istentől? Össze kéne inkább húznod magad! Semmi jogod ehhez! Nézz csak magadra! Nézd, mit tettél! Ugyan már, hogyan tölthetne be téged Isten a Szentlélekkel?” – mondja gúnyos vigyorral.

A sors iróniája, hogy a Sátán sokszor keresztényeket használ fel arra, hogy hazugságait eljuttassa hozzánk. Az öngigazultak elkerülhetetlenül kárhozzátanak majd: „Tudod, ugye, hogy ez a te hibád?! Ha csak egy kicsit több hited lett volna, ha lelkibb lettél volna. Ha olyan lettél volna, mint én!” – mondják. Egy kis ehhez hasonló kárhozzátás sokunknak már elég is ahhoz, hogy egyből feladjuk. „Felejtse el, Uram, a kérésem tárgyaltan” – mondjuk.

ISTEN AZT AKARJA, HOGY
MEGTAPASZTALJUK SZERETETÉT,
ÉRINTÉSÉT, EREJÉT ÉS KENETÉT.

Micsoda tragédia! Tudom, hogy nem érdemlem meg Isten áldásait, Isten azonban nem is azért áld meg, mert megérdemelném. Szeretete és Jézus Krisztusban való kegyelme miatt teszi. Ez tehát az áldás alapja, nem pedig jószágom, igazságom vagy tökéletességem. Ha végre sikerülne ezt felfognunk, olyan áldottak lennénk, amiről álmodni sem mertünk volna.

Az áldások ránk várnak. Isten meg akar áldani téged. Csak annyit kell tenned, hogy elhiszed, ő megáld, bár jól tudod, hogy nem érdemled meg. Az áldásokat nem a tetteid, hanem a hited miatt kapod. Mivel hiszel és bízol, Isten megáld.

Mivel sokan nem értik meg ezt az igazságot, komoly gondokkal küzdenek hívő életükben. „Nem tudom, Isten miért áldotta meg őt, hiszen cigarettázik! Én nem dohányzom, mégis, nézd, ő mennyire áldott! Nem értem, Isten miért áldja meg azokat, akik dohányoznak!” – mondják. Isten áldásai azonban nem dohányzási szokásainktól függenek, hanem attól, hiszünk-e abban, hogy Isten azért áld meg bennünket, mert az ő gyermekei vagyunk.

Isten ma is meg *akarja* áldani népét. Az Úr szemei végigpásztázzák az egész földet, hogy megmutassa erejét azoknak, akik tiszta szívvel keresik őt (lásd 2Krón 16,9). Fordulj szíveddel Isten felé, higgyél Igéjében, és bízzál abban, hogy ígérete szerint cselekszik majd. Mondt ezt: „Uram, áldj most meg, kérlek!” Majd fogadd el az áldásokat!

Tudom, hogy az ilyen szabadon kapott kegyelem szinte már sértő számunkra. Abban a pillanatban, hogy ezt mondom: „Uram, kérlek, áldj meg! Szeretném, ha ma este fantasztikusan megáldanál!”, az agyam egyből tiltakozik: „Hogy kérheted Isten áldását? Min is járt az eszed ma délután? Hogyan kérhetnéd ezek után Isten áldását?”

Nagyon nehéz elvetnünk azt a gondolatot, hogy az áldás érdemeért jár. Hihetetlenül nehéz számunkra egyszerűen csak hinni és vár-

ni Isten áldásaira, miközben elbuktunk, és nem érdemeljük meg, hogy áldottak legyünk. Amikor azonban végre legyőzzük ezt az akadályt, és várjuk az áldásokat pusztán azért, mert Isten megígérte, többé semmi sem állíthatja meg azok kiadását életünkben.

ÁBRAHÁM ÁLDÁSA

Micsoda áldások várnak ránk! Azok az áldások, amelyeket Isten Ábrahámnak ígért, nekünk is szólnak, mert Ábrahám leszármazottai vagyunk. Figyeld csak a következő három, Ábrahámnak ígért áldást:

- „Ne félj Ábrahám! Én vagyok a pajzsod: jutalmad igen bőséges” (1Móz 15,1)
- „Nagyon megszorítom utódaidat” (1Móz 17,6)
- „Szövetségre lépek veled, sőt utódaiddal is, örök szövetségre minden nemzedékükkel. Mert Istened leszek, és utódaidnak is.” (1Móz 17,7).

Ezeken felül még több áldás is vár rád, mert Isten Krisztusban lát téged, és megkaptad Jézus igazságát. Ez, és csakis ez Isten áldásainak alapja.

A kegyelem evangéliuma hangsúlyozza, hogy teljes érdemteleniségünk dacára Isten azt akarja, hogy megtapasztaljuk szeretetét, érintését, erejét és kenetét. Isten mindenkinek adott egy bizonyos mértékű hitet. Gyakorold, használd, és fejlődni fog! Egyszerűen higgy és bízz az Úrban, és várd áldásait!

Soha ne feledd, hogy Isten Lelkének áldásait nem azért kaptuk, mert végre elértünk a szentség egy olyan fokára, ahol kiérdemelhetjük azokat! Akkor részesültünk Isten áldásaiban, amikor megláttuk a világgosságot, és egyszerűen elhittük, hogy Isten megtartja a szavát.

Teljesítményeinknek ehhez semmi közük. Isten útjai az idő folyamán semmit sem változtak. Ábrahám áldásában azért részesülhetünk, mert hiszünk az Úr Jézus Krisztusban. A mi feladatunk csupán az, hogy hitünket őbelé vetve várjuk Isten áldásait.

Gondoljunk csak bele: ez már önmagában is óriási áldás!

8. fejezet

KEZDŐDIK A HARC

Nemrégiben egy fiatalember levélben elmesélte nekem, milyen nehéz küzdelmet vív a testével. Beszámolt egymást követő, elkeserítő bukásairól, és szinte visszhangozta Pál felkiáltását: „Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?” (Róm 7,24).

Nem volt nehéz azonosulnom élményeivel. Mindannyian mentünk már át nehéz időkön, amióta Krisztussal járunk. Bár Istennek tetsző életre vágyunk, testies természetünk ereje legyűr bennünket, és elbukunk.

Az egyháztörténelem során az emberek különbözőképpen próbálták féken tartani testies természetüket. Egy időben sok keresztény azt hitte, a test felett csak akkor győzedelmeskedhetnek, ha kolostorba vonulnak. Így aztán elzárkóztak mindenkitől és mindentől, ami bűnbe vihette volna őket. Fennmaradt naplójukba pillantva azonban láthatjuk, hogy az elszigetelődés cseppet sem segített rajtuk.

Jeromos, a korai egyház kiváló teológusa, évekig egy olyan szobában élt, amely inkább egy börtöncellához hasonlított. A külvilággal azon a csöppnyi ablakon keresztül érintkezett csupán, ahol az ételt

kapta. Mindentől és mindenkitől elzárkózott, hogy teljes egészében Isten Igéjének tanulmányozásával, imával és elmélkedéssel foglalkozhasson. Naplóbejegyzései azonban arról tanúskodnak, hogy a szigorú életstílus és az őt körülvevő falak vastagsága sem tudott megálljt parancsolni elméjében a szörnyű gondolatoknak, képzelgéseknek és fantáziálásoknak.

A test szörnyen erős ellenség. Egyes keresztények egész életükben kudarcokkal teli harcot vívnak ellene. Úgy érzik magukat, mint azok az izraeliták, akik a pusztában haltak meg anélkül, hogy bejutottak volna Isten nyugalmába.

ADDIG NEM JÖN SEGÍTSÉG,
AMÍG BE NEM LÁTJUK, HOGY
A MEGOLDÁS MEGHALADJA
KÉPESSÉGEINKET ÉS ERŐNKET.
ISTENHEZ KIÁLTANI – EZ A
SZABADULÁS TITKA.

Miért nem tapasztalják meg soha ezek a keresztények Isten győzelmét? A válasz egyszerű: mert minden erőfeszítésükkel azon vannak, hogy saját erejükből éljenek istenfélő életet. Ahelyett, hogy életüket és harcaikat átadnák Istennek, állandóan új módszereket keresnek, amelyek által igazzá válhatnak. De valamennyi sikertelen.

Mindaddig, amíg kétségbeesetten megoldást keresve mi magunk próbálunk megszabadulni a „halálra ítélt testből”, mindig el fogunk bukni. Addig nem jön segítség, amíg be nem látjuk, hogy a válasz meghaladja képességeinket és erőnket. Meglepő, de szabadulásunk titka nem más, mint hogy gyengeségünkben Istenhez kiáltunk segítségért.

SZÜKSÉGTELEN ÖNjavító ERŐFESZÍTÉSEK

Legtöbbünknek nehéz beismernünk, hogy teljesen tehetetlenek vagyunk. Szeretjük azt hinni magunkról, hogy erős, rátermett emberek-

ként képesek vagyunk megoldani problémáinkat. Hányszor akartuk már megregulálni önmagunkat azzal a meggyőződéssel, hogy ha csak egy kicsit jobban összpontosítanánk, könnyebben megszabadulhatnánk néhány felesleges kilótól, jobb lehetne az állóképességünk, vagy felhagyhatnánk egy rossz szokásunkkal? A szomorú tény azonban az, hogy amíg azt hisszük, saját erőnkől képesek vagyunk megváltoztatni életünket, addig nem is változunk meg.

A keresztény növekedés egyik legnagyobb akadálya az a tévhit, miszerint saját erőfeszítéseink által is képesek vagyunk Istennek tetsző életet élni. Ha pedig valóban úgy gondoljuk, hogy képesek vagyunk rá, a győzelmet is saját magunknak akarjuk majd tulajdonítani: „Látod, nem is volt olyan nehéz felhagyni azzal a rossz szokással! Tudtam, hogy képes leszek rá!” Ilyenkor nem Istennek adjuk a dicsőséget, hanem egy sikertörténetet tárunk az emberek elé, melyben magunkat tesszük főhőssé. Elmeséljük, hogyan válhat be módszerünk az ő életükben is, Isten pedig egyre jobban kiszorul a képből. Várhatóan azonban – minden önbizalmunk ellenére – az első megrázkódtatás vagy csalódás a szemünk előtt dönti majd össze kártyavárunkat.

Isten megengedi, hogy az összes önsegítő, önjavító módszert kipróbáljuk, és minden energiánkat felemésszük, mígnem őszintén megvalljuk neki: „Nem megy! Nem tudok saját erőmből igaz életet élni. Ó, én nyomorult ember!” Az ilyen őszinteség rendkívül nehéz számunkra, mert rákényszerít arra, hogy bevalljuk alkalmatlanságunkat, kudarcainkat és gyengeségünket. Utálunk ilyen következtetésre jutni, mert összetöri büszkeségünket.

Csakis akkor lesz reménységünk, amikor végre megvalljuk teljes tehetetlenségünket. Amint végre Isten kegyelméhez fordulunk, az Úr közbelép, és kimunkálja bennünk azt, amire magunktól soha nem lettünk volna képesek. Amíg tehetetlenségünk és reménytelenségünk miatt elkeseredve Istenhez nem kiáltunk, nem tapasztalhatunk igazi győzelmet Krisztusban.

KEZDŐDIK A HARC

Annak ténye, hogy küzdelmeink vannak, bizonyos értelemben öröme ad okot. Ha Isten lelkileg nem elevenített volna meg bennünket, harcaink sem lennének. Ha a lelkem még most is halott volna a bűnben, nem küszködnék a gonosz vágyakkal, hanem minden gátlás nélkül a test akarata szerint élnék. Küzdelmeink azt bizonyítják, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk.

Sőt, harcban van részünk. Ki tagadhatná, hogy ádáz csata zajlik mindegyikünk lelkében? A Galata 5,17-ben Pál apostol ezt mondja nekünk: „Mert a test kívánsága a Lélek ellen tör, a Léleké pedig a test ellen, ezek viaskodnak egymással, hogy ne azt tegyétek, amit szeretnétek.”

Péter is jól ismerte ezt a harcot. Egyszer ez a természetes halászember azzal büszkélkedett Jézusnak, hogy ha összes tanítványa el is hagyná, ő akkor is mellette maradna. Mégis, mielőtt megvirradt, Péter háromszor tagadta meg az Urat. Jézusnak igaza volt: a lélek ugyan kész, de a test erőtlén.

Gyakran Péterhez hasonlóan mi is zsigerből cselekszünk, mielőtt józanul átgondolnánk, mit is teszünk. A jót szeretnénk tenni, mégis a rosszat cselekedjük. Ahogy Pál is írta: „Azt a törvényt találok tehát magamban, hogy – miközben a jót akarom tenni – csak a rosszat tudom cselekedni. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, de tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaimban lévő törvényével” (Róm 7,21–23).

Mindaddig nem ismerhetjük meg Isten győzelmét, amíg meg nem értjük, hogy tagjainkban folyamatos harc zajlik életünk irányításáért a Szentlélek és testies természetünk között. Testies természetünk még nem halott. Habár azáltal, hogy odaszántuk életünket Krisztusnak, megízleltük a lélekben járás előnyeit, és életünket már nem testies természetünk uralja, a harcnak még nincs vége. Mielőtt megtértünk, testiességünk uralta és irányította életünket, és mindaddig, amíg fizikai

testünk nem nyer megváltást, nem adja fel a harcot, hogy újra uralma alá hajtson bennünket.

TALÁN ROSSZAK A VÁGYAINK?

Semmiképp se kövessük el azt a hibát, hogy azt gondoljuk, fizikai testünk vágyai önmagukban véve rosszak. Ezeket a vágyakat Isten teremtette, és nélkülözhetetlenek az életben maradáshoz.

Legerősebb testi szükségletünk a légzés. A légzésben önmagában nincs semmi rossz, ezt a természetes funkciót azonban arra is használhatjuk, hogy kokaint szippantsunk be. Így egy Istentől kapott természetes funkciót természetellenes tevékenységgé változtatunk. A Biblia ezt bűnnek nevezi.

A légzés után következik testünk folyadékszükséglete. Az ivással semmi baj nincs, amíg nem egy bárban ülve oltjuk szomjunkat, egyik italt fogyasztva a másik után, amíg látásunk el nem homályosul. Ebben az esetben is más célra használjuk természetes szükségletünket, mint amire az Isten tervezte.

Következő természetes szükségletünk az éhségérzet. Az evésben sincs semmi istentelen, hacsak nem annyit tömünk magunkba, hogy az már rossz hatással van az egészségünkre. A természetes étkezés iránti vágyat általában a mohósággal és a falánksággal állítjuk szembe, pedig ugyanolyan káros az is, amikor valaki a soványság megszállottja. Az ilyen emberek élete másból sem áll, mint a kalóriák számolgotásából, és abból, hogy halálra tornázzák magukat. Ez is bűn.

A nemi vágyat is Isten teremtette. Ráadásul nemcsak a fajfenntartás céljából, hanem azért is, hogy csodálatos kifejeződése legyen a férj és a feleség kölcsönös szeretetének. Ha azonban ebből a természetes vágyból élvezetet okozó játékszert csinálunk, már nem a szeretet van a központban, ezért helytelenné, bűnössé válik.

Látod, miért indít háborút a Lélek ellen az, ha ezeket az Istentől kapott gyönyörű vágyakat önző érdekekre fordítjuk? A testi vágyakat

Istentől kaptuk, de nem azért, hogy uralkodjanak rajtunk. Életünk ezen szükséges részeit Isten nem azért alkotta, hogy uralják életünket.

Jézus azt mondta, hogy ha mindig csak arra gondolunk, mit együnk, igyunk, vagy mit viseljünk, semmivel sem vagyunk különbek a pogányoknál (lásd Mt 6,31–32).

Aki nem ismeri Istent, nem tehet mást, mint hogy testi vágyainak engedelmeskedik. Mi, hívők azonban tudjuk, hogy az élet több az évésnél, testünk pedig a ruházkodásnál.

Testünk vágyai rendeltetési helyükön helyénvalóak, Isten azonban nem arra szánta őket, hogy uralkodjanak felettünk. Bukott állapotunkban testi vágyaink mégis uralkodni próbálnak rajtunk. Itt kezdődik a harc.

A MESTER HADITERVE

Ezen a ponton felmerül a kérdés: mihez kezdünk testies természetünkkel? Nos, Istennek erre is van megoldása. Ez pedig nem más, mint a kereszt.

Ne próbáld megváltani, vallásos díszruhába öltöztetni vagy megváltoztatni a testies természeted. A test nem megváltható, csak keresztre feszíthető. Pál kijelentette: „tudjuk, hogy a mi óemberünk [régiszerzetünk, amelyet a test uralt] megfeszítettett vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test [uralkodásra törekvő bukott természetünk], hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek” (Róm 6,6).

A TEST ÉS A LÉLEK KÖZÖTTI
KÜZDELEM MEGOLDÁSÁNAK
BIBLIAI RECEPTJE NEM
AZ ÖNFEGYELEM VAGY AZ
ÖNMEGTARTÓZTATÁS, HANEM
A SZENTLÉLEK EREJE.

A mi feladatunk, hogy felismerjük ezt az igazságot. Ha a test vágyai már nem játszanának szerepet az életünkben, nem kellene Krisztusban halottnak tekintenünk régi természetünket. Amikor testies természetünk olyan területével találjuk szemben magunkat, amely még uralkodik rajtunk, őszintén el kell ismernünk, hogy a test és a Lélek harca nem szűnt meg bennünk. Ezután adott gyengeségünket oda kell vinnünk a kereszthez, és úgy tekinteni, hogy az megfeszítettett.

Ez azonban még csak az első lépés! A test és a Lélek közötti küzdelem megoldásának bibliai receptje nem az önfegyelem vagy az önmegtartóztatás. Csak akkor lesz erőnk legyőzni a testies természetünket, ha a Lélek irányítja életünket. Amíg ebben a fizikai testben élünk, mindig harcolnunk kell, Isten azonban megadja a szellemi győzelemhez szükséges forrásokat. Amikor Isten Lelkének átengedjük életünk irányítását, és hagyjuk, hogy hatalmasan munkálkodjon bennünk, győzedelmeskedhetünk bukott természetünk felett.

Minden saját erőnkől való megszentelődési kísérlet nem más, mint testies törekvés. Amikor Pál végső kétségbeesésében így kiáltott: „Én nyomorult ember!”, nem azt kérdezte: „Milyen stratégiával érhetnék el jobb eredményeket legközelebb? Hogyan szedhetném össze még jobban az erőmet?” Pál már végigjárta ezt a hiábavaló utat. Megértette, hogy az istenfélő élethez szükséges erőt nem magában találja. Felismerte, hogy Szabadítóra van szüksége, ezért kiáltotta: „Ki szabadíthat meg engem?”

Amikor Jézus megeleveníti a lelkünket, új vágyakat is ad. Istennel való bensőséges kapcsolatra, Igéjének mélyebb megértésére kezdünk vágyakozni, és szeretnénk szorosabb kapcsolatba kerülni azokkal, akik életre keltek Jézus Krisztusban. Már nem a test vágyai szerint kívánunk élni, mert felismertük, hogy mindezek csak csalódással és halállal végződnek.

A test szerinti élet arra kényszerített bennünket, hogy mindig többre vágyjunk, hogy az elérhetetlen felé nyúljunk, olyasvalami felé, ami végre tartós meglegedettséget hoz. A hõn áhított beteljesülés azon-

ban mindig váratott magára. Ha viszont a Lélek szerint élünk, olyan békességet tapasztalhatunk, amit a világ nem érthet meg. A végtelen küzdelem, a fájdalmas üresség véget ér. Életünk célt és értelmet nyer. Testies természetünk nem olyan vonzó többé, a bennünk zajló harc pedig győzelemmel végződik.

SZELLEMI ÖNBECsapÁSOK

Akár tetszik, akár nem, akár beismerjük, akár nem, fonák törvény működik bennünk, hiszen amikor jót szeretnénk tenni, szívünkben mindig felbukkan a gonoszság. Pál pontos leírást ad erről az időnként őrzítő küzdelemről, amely olyan nagymértékben része az életünknek: „Hiszen amit teszek, azt nem is értem, mert nem azt cselekszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit gyűlölök. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, akkor elismerem a törvényről, hogy jó. Akkor pedig már nem is én teszem azt, hanem a bennem lakó bűn” (Róm 7,15–17).

Gondold csak meg, mit teszünk az Ige legegyszerűbb és legégyértelműbb parancsával. Jézus azt mondta: „Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!” (Jn 13,34). János később azt írja, hogy ha azt mondjuk, szeretjük Istent, felebarátunkat azonban gyűlöljük, akkor hazudunk (1Jn 4,20). Ha nem tudjuk szeretni felebarátunkat, akit látunk, hogyan tudnánk szeretni Istent, akit nem látunk? – teszi fel a kérdést János.

Itt van a mi problémánk. Mivel a Biblia egyértelműen tiltja, hogy nyíltan gyűlöljük embertársunkat, olykor enyhébb formában tálaljuk utálatunkat: „Nem őt gyűlölöm, hanem a bűneit.” Ha azonban őszinték vagyunk magunkhoz, be kell vallanunk, milyen nehéz egy személytől elválasztani a tetteit. Nekem például ez nehezen megy. Észrevettem, hogy egy gonosz embernek általában nemcsak a tetteit, hanem a személyét is gyűlölöm. Ha meghallom, hogy valami kellemetlenség érte,

például összetörte a vadonatúj autóját, azon kapom magam, hogy káröröm tölt el legbelül. Tudom, hogy a Biblia szerint másfajta hozzáállás lenne a helyes, őszintén szólva, bennem mégsem az van.

Sokszor végül önmagunkat is meggyőzzük arról, hogy mi tulajdonképpen Istennek engedelmeskedünk, és szeretjük a bűnösöket. Ha minden erőnket összeszedjük, még azt is elhitetjük magunkkal, hogy szeretetünk és megbocsátásunk őszinte. Hamar kiderül azonban, mi van legbelül, amikor az egyik ilyen „nehéz eset” odajön hozzánk, hátba vág minket, és hangosan így szól: „Hú, testvér, nem volt reggel időd befújni magadat dezodorral?” Erre mi rögtön így reagálunk magunkban: „Te idióta! Most mindenki idenéz, és engem bámul. Hogy fordulnál fel, te bunkó!” Bár igazából szeretni akarjuk ezt az embert, testünk mégsem engedi!

Pálhoz hasonlóan mi is egy furcsa törvényt látunk érvényesülni testünkben. Amikor jót akarunk tenni, szívünkben mindig ott a gonoszság. Végül csalódunk magunkban, elégünk lesz botlásainkból, és elke-seredünk. Teljes csődtömegnek érezzük magunkat, ezért Pállal együtt felkiáltunk: „Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?”

NINCS OK A DICSEKVÉSRE

Csak akkor nyílhat meg az ajtó Isten dicsőséges ereje előtt arra, hogy életünkben munkálkodva elvégezze mindazt, amire mi magunk képtelenek vagyunk, amikor bevalljuk, hogy nem tudjuk megszabadítani magunkat a bűn és a halál törvényéből. Miközben Isten ereje átformál bennünket, csak annyit tehetünk, hogy hálát adunk Istennek, és bevalljuk, hogy övé a dicsőség. Nem mondhatjuk másoknak azt, hogy „korábban bűnben voltam, egy nap azonban, mivel rájöttem, hogy ez nem tetszik Jézusnak, elhatároztam, hogy fegyelmezett leszek, összeszedem magam, és többé nem teszek ilyeneket.” Nem dicsekedhetünk azzal, milyen jó emberek vagyunk, és azzal, mekkora önfegyelmünk

van. Ahogy az Írás mondja: „Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségével, aki által keresztre feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára” (Gal 6,14).

Találkoztál már olyanokkal, akik lelkibbnek látszottak, mint amilyenek valójában voltak? Az effajta őszintétlenség akaratlanul is a felszínre kerül, amikor valaki lelki küzdelmekről kezd beszélni velük. Amikor valaki bevallja, hogy küszködik testies természetével, ezek a „lelki” emberek azonnal öngazult, szenteskedő arckifejezést vágnak. Szavak nélkül adják tudtunkra, hogy a testtel való küzdelem kóros jelenség a hívő ember életében. „Ha többet imádkoznál, ha több időt töltenél az Igében, és lelkibb lennél (olyan, mint én), nem lenne semmilyen gondod a testeddel.”

Habár az ilyen szuperlelki, maximalista hozzáállás igen gyakori, nem egyezik a Biblia világos tanításával. Nem hiszem, hogy ezen a földön valaha is megtapasztalhatnánk, milyen az, amikor semmi küzdelemünk nincs a testünkkel. Tapasztalatból tudom, hogy a testem ma is képes ugyanolyan engedetlenül viselkedni, mint régebben.

Amikor például Isten rámutat valamilyen területre a testies természetemben, amit szeretne átformálni, mindig a legjobb szándékkal indulok neki a változásnak. Látván bűnöm csúfságát megfogadom, hogy nem esem többé ebbe a hibába. Különböző stratégiákat dolgozok ki tehát, hogy önfegyelmel megoldjam a problémát. Utánajárok, milyen lehetséges gyakorlati lépésekkel kezelhetem a helyzetet. Előbb vagy utóbb azonban azt tapasztalom, hogy legjobbnak hitt terveim is csődöt mondanak. Ilyenkor csalódottságomban felkiáltok: „Istenem segíts!” Isten pedig bámulatos módon valóban megsegít. Szentlelke csodálatos módon formálni kezdi az életem.

Amikor szívem csordultig van hálával, meglátom, mennyire egyszerűek Isten átformáló módszerei, és mennyivel jobbak, mint hiábaváló törekvéseim. Fejemet csóválva ezt kérdezem: „Mikor fogom végre megérteni a kegyelmet?” Hogyan is gondolhattam, hogy egyszer majd valamilyen tettemmel képes leszek meggyőzni Istent arról, hogy nem vagyok végtelenül nyomorult? Mégis ezt képzelem.

Isten soha nem akarta, hogy a test uralkodjon felettünk, ezért biztosította a győzelemhez szükséges eszközöket és erőt. Amíg azonban saját magunk próbálkozunk, legnagyobb erőfeszítéseink is célt tévesztenek. Minden saját erőnkből eredő kísérlet is csak a test cselekedete, ezért ugyanolyan utálatos Isten szemében, mint az, amit éppen megpróbálunk elkerülni vele. Amikor nem saját erőforrásaink révén aratunk győzelmet, hanem azért, mert Isten közbelépett, az eredmény az Urat dicsóíti és magasztalja majd.

EGY ELKERÜLENDŐ CSAPDA

Amikor közel érezzük magunkat az Úrhoz, könnyen azt mondjuk: „Ez annyira csodálatos! Soha többé nem élek majd a test szerint, hiszen az annyira üres és értelmetlen!” Sajnos, másnapra minden jó szándékunkról elfeledkezünk. Amikor egy hosszú, feszült nap után ágyba vonszoljuk magunkat, hirtelen rádöbbenünk, hogy legjobb szándékunk ellenére is letértünk aznap a helyes útról, a magunk feje után mentünk, és a testies vágyaink vezéreltek bennünket. Legnagyobb meglepetésünkre testünk újra átvette az irányítást, és pontosan azt tettük, amivel kapcsolatban megfogadtuk, hogy többé nem tesszük.

Gyakran ilyenkor követjük el a legnagyobb hibát. Vádolni és kárhoytatni kezdjük magunkat, és megfogadjuk, hogy legközelebb kémenyebben próbálkozunk. Látod, hol a probléma? Amikor ilyen ígéretet teszünk, a testünkbe vetjük bizalmunkat. Tulajdonképpen azt állítjuk, hogy erőfeszítéseink képesek bennünket lelki értelemben megerősíteni, ezzel pedig visszakerülünk a test birodalmába. Péterrel együtt azt mondjuk: „Soha nem tagadlak meg!”

Amikor úgy tűnik, hogy újra és újra ugyanazokat a csatákat vívjuk, sokan rendkívül elkeseredünk. Ezen azonban nem kellene meglepődnünk. Mindannyian végigjárjuk ezt az előrelátható utat, amelyen keresztül eljutunk erőnk végére, és rájövünk, hogy saját energiánkból nem tudunk Istennek tetsző életet élni. Ilyenkor kétségbeeset-

ten kiáltunk az Úrhoz, ő pedig kegyelmesen megszabadít bennünket. Szeretném, ha nem kellene olyan gyakran eljutnom erre a mélypontra, de arra sajnos még nem jöttem rá, hogyan.

BELÜLRŐL KIFELÉ

Isten az ő kegyelméből lehetővé tette számunkra, hogy folyamatosan győzedelmes életet élhessünk. Amíg azonban ezen a földön vagyunk, szüntelenül harcolnunk kell. Mindannyiunknak mindennap el kell döntenünk: a test vágyainak élünk, vagy életünket alávetjük a Szentlélek átformáló erejének?

Milyen csodálatos, hogy amikor elhagy minden erőnk, megláthatjuk, ahogy Isten a kegyelme által megváltoztatja az életünket! Hívókként egyedül Jézus Krisztus befejezett munkájával dicsekedhetünk. A kereszt nélkül mindannyian reménytelenül, örökre elvesznénk. Isten azonban hatalmas szeretetéből megváltott minket, akik korábban elveszettek voltunk, és belekeresztelt bennünket Krisztusba.

Annyira csodálatos kapcsolatunk lehet Istennel, hogy többé már nem mi élünk, hanem Krisztus él bennünk! Azt az életet, amit most élünk, az Isten Fiába vetett hitben éljük, aki szeretett bennünket, és önmagát adta értünk. Isten kegyelme által mindannyian új teremtmények vagyunk Krisztus Jézusban. A régiék elmúltak, és minden újjá lett.

Amikor Isten gyermekeivé leszünk, lelkünk életre kel. Megértjük, hogy az élet több annál, mint hogy testünk ösztöneit kövessük. Rájövünk, hogy a belső éhséget, amelyet testünk soha nem tudott kielégíteni, az Istennel való szeretetkapcsolatunk képes csak betölteni. Minél jobban megismerjük Istent, annál jobban megtapasztaljuk a Tőle jövő békességet és örömet, és felfedezzük, hogy az a meglepő elégedettség, amelyet a Lélektől kapunk, határtalanul felülmúlja a test korlátolt és szűk világát.

Olyan csodálatos, amikor felhagyunk hiábavaló erőfeszítéseinkkel, és megengedjük a Léleknek, hogy munkálkodjon! Mert az ő győzelme belülről kifelé működik, nem pedig fordítva. Ez a fajta győzelem pedig maradandó.

VALÓDI SZABADSÁG

Nincs szabadabb ember a világon annál, aki hisz Jézus Krisztusban. Pál így fogalmaz: „Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni” (Gal 5,1).

A szabadság azt az állapotot jelenti, amelyben szabadon bármilyen erkölcsi döntést hozhatunk, vagyis nem más, mint a valódi döntéshozatali képesség életünkben. Míg a hívő igazán szabad, a bűnös ember jellemzésére helytelen a szabadság fogalmát használni. A bűnös valójában csak egy döntéssel kapcsolatban szabad: hogy Jézus Krisztusba veti-e hitét, vagy sem. A bűnös ember olyannyira rabja a testének, hogy nem képes uralkodni tettein.

Ma is sokan tesznek gonosz dolgokat anélkül, hogy tudnák, miért teszik. Azt mondják: „Gyűlölöm, nem akarom csinálni, nem is értem, miért teszem! Ki nem állhatom magam miatta, mégis megteszem.” Egy erő tartja őket rabságban – a Sátán ereje. Mielőtt megismertük Krisztust, mindannyian a harag gyermekei voltunk. Egész életünkben testies természetünk és elménk vágyait igyekeztünk teljesíteni

(lásd Ef 2,3). Egyetlen választási lehetőségünk abban állt, hogy melyik cellában raboskodunk. Nem tudtunk szabad erkölcsi döntéseket hozni, mert képtelenek voltunk elfordulni a bűntől. Lehet, hogy át tudtunk lépni az egyik istentelen életformából a másikba, arra azonban soha nem voltunk képesek, hogy igaz életet éljünk. Ebben a félelmetes állapotban nincsen semmilyen szabadság.

AHHOZ, HOGY SZABADOK
MARADJUNK, NEM
GYAKOROLHATJUK
SZABADSÁGUNKAT AZOKON A
TERÜLETEKEN, AMELYEK ÚJRA
SZOLGASÁGBA TASZÍTANAK
BENNÜNKET.

Micsoda ellentétben áll ez azzal a nagyszerű szabadsággal, amit Krisztusban kaptunk! Mivel elfogadtuk Isten szeretetét és megbocsátását, megszabadultunk a test uralmától. Többé nem kell testies vágyaink rabságában élnünk. Megkaptuk azt a képességet, amellyel elfordulhatunk a bűntől, hogy Istent szolgáljuk és dicsőítsük. Megszabadultunk a sötétség láncaitól, amelyek rabságban tartottak bennünket. Mivel hiszünk és bízunk Jézus Krisztusban, nem kell a törvény elvárásai szerint élnünk ahhoz, hogy Isten elfogadjon bennünket. Isten gyermeiként megízleltük a szabadság mindennél csodálatosabb ízét.

Krisztusban szabadok vagyunk, szabadságunk pedig olyan hatalmas, hogy Pál így fogalmazott: „minden szabad nekem...” (1Kor 10,23). Nem található ennél nagyobb erkölcsi szabadság a világ egyetlen filozófiájában sem. Az a legszabadabb ember a világon, aki azt mondhatja, hogy neki mindent szabad.

Pál azonban azt is hangsúlyozta, hogy bár mindenre megvan a szabadságunk, „nem minden használ” (1Kor 10,23). Azaz, van olyasmi, amit megtehetnénk, és nem veszélyeztetnénk vele üdvösségünket,

mégis megakadályozna abban, hogy növekedjünk Istenben. Kerülnünk kell mindazt, ami eltérítene az Isten iránti egyszerű és teljes szívből jövő odaszánástól. Ha szabadok akarunk maradni, vigyáznunk kell, hogy ne gyakoroljuk szabadságunkat egyetlen olyan területen sem, amely újra szolgaságba taszítana bennünket.

ROSSZUL HASZNÁLT SZABADSÁG

Az emberek sokszor félreértik a keresztyény szabadságot. Azt gondolják, hogy a krisztusi szabadság lehetőséget ad arra, hogy bármilyen bűnt elkövessenek. Szabadságukkal ürügyet adnak a testnek. Ez teljes elferdítése annak, amit az Ige a keresztyény szabadságról tanít. Szabadságunk nem engedély a bűnre; soha nem arra szól, hogy szabadon vétkezhetünk.

Az a dicsőséges szabadság, amelyre Isten Krisztus Jézusban elhívott bennünket, elsősorban azt jelenti, hogy szabadok vagyunk a testtől és annak egykori uralmától. A Róma 6-ban Pál azt mondja, hogy a Krisztusban való szabadság szabaddá tesz bennünket arra, hogy Istent dicsőítsük és szolgáljuk. Szabadok vagyunk arra, hogy ne azt a bűnös, érzéki életet éljük, amit egykor éltünk.

Ádám az Éden kertjében óriási szabadságot kapott. A kert minden fájáról ehetett, csak a jó és a rossz tudásának fájáról nem. Isten kezdettől fogva tudta, hogy Ádám megszegi majd a parancsolatát, eszik a tiltott fáról, és ezzel bűnt és nyomorúságot hoz a világba. Ennek ellenére nem akadályozta meg abban, hogy egyen a gyümölcsből. Ádám visszaélt szabadságával, döntésének pedig a mai napig szenvednünk kell katasztrofális következményeit. A bűn azért került a világba, mert egy ember helytelenül élt a szabadságával.

Hasonlóképpen mi is dönthetünk úgy, hogy helytelenül használjuk szabadságunkat Krisztusban. Lehetséges, hogy úgy élünk majd ámulatba ejtő szabadságunkkal, hogy újra rabságba kerülünk. Mindannyian hallottunk már ehhez hasonló érvelést: „Keresztyényként szabad va-

gyok. Mivel szabadságom van arra, hogy most kielégítsem testemnek ezt a kívánságát, meg is teszem.” Ne felejtjük el azonban, hogy arra is megvan a szabadságunk, hogy ne tegyük meg! Soha nem lenne szabad szabadságunkkal ürügyet adnunk testünknek, és engedni ösztöneinek. A Zsidók 12,1–2 azt mondja: „Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek akkora fellege vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezedő terhet, és a bennünket megkörményező bünt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére...”

SZABADON SZOLGÁLNI

Világos tehát, *hogyan nem* kellene használnunk szabadságunkat Krisztusban. A valódi kérdés azonban az, *hogyan* kellene használnunk? Hogyan élhetünk úgy szabadságunkkal, hogy az Isten dicsőségére váljon, és segítsen növekednünk a kegyelemben? Pál a Galata 5,13-ban adta meg erre a választ. Azt tanácsolta, szabadságunkat arra használjuk, hogy szeretetben szolgáljuk egymást: „Mert ti testvéreim, szabadságra vagytok elhívva; csak a szabadság nehogy ürügy legyen a testnek, hanem szeretetben szolgáljatok egymásnak”.

Az Ige szüntelenül emlékeztet bennünket arra, milyen nagy értéket tulajdonít Isten az alázatos szolgáltnak.

A Biblia újra és újra figyelmeztet arra, hogy ha valóban nagyvá akarunk válni Isten országában, szolgáljunk kell másokat. Jézus nagyszerű kijelentést tett tanítványainak az általunk nagy missziós parancsnak nevezett rész elején. Ezt mondta: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön” (Mt 28,18). El tudod képzelni, mekkora hatalma van Jézusnak? A világegyetem *minden* hatalma neki adatott. Jézusé az az erő, amely egykor az égre helyezte a csillagokat, és amely ma is összetartja az atomokat.

Mire használta Jézus a hatalmát? Hogy megrendesse a világegyetemet? Vagy hogy néhány új csillagrendszert szórjon az égre? Nem! Jézus levette a felsőruháját, körülkötötte magát, mint egy szolga, és

megmosta tanítványai lábát. Miután megmosott minden piszkos bokát és lábujjat, megkérdezte tanítványaitól: „Értitek, hogy mit tettem veletek? Példát adtam nektek. Ha én, az Úr szolgáltam nektek, nektek is szolgálnotok kell egymást...” (lásd Jn 13,12–15).

Mi lenne, ha most te is azt mondhatnád, hogy a világegyetem minden hatalma a tiéd? Mit tennél ezzel a hatalommal? Jézus vette a törölközőt és a vizet, és megmosta tanítványai piszkos lábát. A világegyetem minden hatalmával ő rendelkezett, mégis mire használta azt? Megmosta a tanítványok lábát.

Kevesen hajlandóak szolgálni másokat. Inkább parancsokat osztogatunk, és élvezzük, ha kiszolgálnak bennünket. „Hozd már ide nekem! Add ide azt a szerszámot! Menj el oda!” Mennyire szeretünk parancsolgatni, és mennyire dühbe gurulunk, ha nem teljesítik utasításainkat! Megsértődünk, és mogorvák leszünk. Szeretünk másokon uralkodni. Isten legnagyobb áldásai azonban nem ebben rejlenek. Nem azért lettünk szabadok, hogy másokat ugráltassunk, hanem, hogy szeretettel szolgáljuk egymást.

Kétségtelen, hogy ehhez az áldáshoz Isten Lelkének munkája szükséges a szívünkben. Testies természetem nyilvánvalóan lázadni fog az ellen, hogy szeretettel szolgáljak valakit. Gyakran még a legapróbb kérésre is először így reagálok: „Ha szükséged van egy pohár vízre, menj, és hozz magadnak! Mi vagyok én? A rabszolgád?” A testem szereti, amikor kiszolgálják, sőt meg is követeli mások szolgálatát. Én azonban már megszabadultam testem rabságából, és képessé váltam arra, hogy szeretettel szolgáljak másokat. Micsoda öröm szeretetben szolgálni! Az egész törvény egy mondatban foglalható össze: „Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Mt 22,39).

SZABADON SZERETNI

Ötszáz évvel Jézus előtt Buddha a következőket mondta: „Ne tedd másokkal azt, amit nem szeretnél, hogy mások veled tegyenek!” Figyeld

meg a felszólítás negatív megközelítését! Ha nem akard, hogy valaki orrba vágjon, akkor te se vágd őt orrba! Ez egy negatív parancs.

AZ ARANYSZABÁLY NEM
PUSZTÁN AZ, HOGY KERÜLJÜK
A ROSSZAT, HANEM HOGY
KERESSÜNK ALKALMAT A SZERETET
GYAKORLATI KIFEJEZÉSÉRE.

Sokan összetévesztik Buddha tanácsát az aranyszabállyal. Azt hiszik, amiatt igazak, amit *nem* tesznek. Lehet, hogy ezt mondják: „Ő, én nem ártok senkinek. Soha nem öltem meg senkit, és nem fekszem le mindennap valaki mással.” Életük olyannyira a tiltásokra épül, hogy szó szerint „haszontalanok”.

Figyeld meg azonban, hogy Jézus a következő erkölcsi felszólítást egyértelműen pozitív megközelítéssel fogalmazta meg: „És amint szeretnétek, hogy az emberek veletek bánjanak, ti is úgy bánjatok velük” (Lk 6,31). Úgy kell szolgálnom, ahogyan szeretném, hogy engem is szolgáljanak. Úgy kell szeretnem, ahogyan szeretném, hogy engem is szeressenek. Úgy kell adnom, ahogyan szeretném, hogy engem is megajándékozzanak.

Úgy szerethetjük felebarátunkat, mint önmagunkat, hogy a kezdeményezést magunkhoz ragadva kreatívan, aktívan és örömmel teszünk értük dolgokat. Az aranyszabály nem pusztán az, hogy kerüljük a rosszat, hanem hogy keressünk alkalmat a szeretet gyakorlati kifejezésére.

Jézus azt mondja, hogy a törvényt azáltal töltjük be, hogy először szeretjük Istent, majd szeretjük felebarátainkat, és úgy bánunk velük, ahogy mi is szeretnénk, hogy ők bánjanak velünk. Szeretjük, amikor jót mondanak rólunk, mondjunk hát mi is jót másokról! Szeretjük, amikor mások elnézik a hibáinkat, legyünk hát mi is ugyanilyen elnézőek másokkal szemben!

KANNIBALIZMUS AZ EGYHÁZBAN

Miért van az, hogy amikor valaki valami kellemetlen dolgot mond rólunk, első reakciónk gyakran az, hogy szeretnénk, ha leszálna a magas lóról? Mi is odaszúrunk néhány megjegyzést, hogy a többiek megtudják, bírálóink nem is olyan szentek, mint amilyenek mondják magukat. „Én csak az igazságot szeretném neked elmondani róla” – mondjuk. Amikor pedig a fülükbe jut, amit róluk mondtunk, egy újabb kör veszi kezdetét a rágalmazás és a rosszindulat végtelen körforgásában.

Ellenkező esetben, ha valakiről megtudom, hogy kedvel, és szépeket mond rólam, azt mondom: „Biztos kitűnő emberismerő. Nagyszerű ember!”

Régen az volt a szokásom, hogy amikor valaki megpróbált egy másik embert lejáratni előttem, megtréfáltam az illetőt. Miután rám zúdította rágalmait, azt mondtam: „Nagyon érdekes! Bizonyára nem tudad, hogy ő az én nagybátyám!” Érdekes volt látni a reakciójukat.

Pál figyelmeztetett bennünket: „Ha pedig egymást marjátok és falfátok, vigyázatok: el ne emésszétek egymást!” (Gal 5,15). Ha azon kapjuk magunkat, hogy marjuk, szinte felfaljuk egymást, sértően, rombolóan vagy gúnyosan beszélünk egymásról, éppen az ellenkezőjét tesszük annak, amit szeretetnek nevezünk. Ilyenkor sajnálatos módon az egyik ember felfalja a másikat, azaz egyfajta kannibalizmus veszi kezdetét. Pusztító ördögi körbe kerülünk. Féltekenység és keserűség lesz úrrá rajtunk, a gyülekezet pedig gyorsan felemészti önmagát. Az emberek tönkreteszik egymást.

Olvastam egyszer egy történetet egy angol férfiről, akinek sikerült kitenyésztenie egy különösen agresszív harci kakasfajtát. Kakasai szinte legyőzhetetlennek bizonyultak, ő pedig nagyon büszke volt képességeire és elért hírnévre. Minden reggel kiment, és megcsodálta harcospapagájait. Egyik nap azonban megdöbbenésére a ketrecben csak tollat, vért és tetemeget talált. Drága madarai cafatokra tépve heverték szerteszét. Gyorsan fölhívta egyik munkását, és megkérdezte, mi történt.

- Ki volt az az őrült, aki ezeket a harcias állatokat egy ketrecbe zárta? – dühöngött. A szolga ezt válaszolta:
- Én voltam, uram.
- És miért tettél ilyen őrütséget? – kérdezte a tulajdonos.
- Gondoltam – hümmögte a munkás –, mostanra talán már megtanulták, hogy mind ugyanazon az oldalon harcolnak.

A madarak persze túl buták voltak ahhoz, hogy felismerjék az igazi ellenséget.

Sajnos az egyházban olykor mi sem viselkedünk ennél sokkal intelligensebben. Gyakran megfélemedezünk arról, hogy ki is az igazi ellenség. Nem a baptisták vagy a reformátusok! Az igazi ellenségünk nem más, mint a sötétség, amely az embert a megtevesztés és a bűn rabságában tartja. Fel kell hagynunk az önpusztító versengéssel, és el kell kezdenünk a mindenki javát szolgáló közös munkát Isten országáért. Azzal, hogy marjuk és marcangoljuk a másikat, csak elemésztjük egymást, és egy nap csak egy véres és összetört egyházat találunk majd, a világ pedig így szól: „Ez lenne a kereszténység!”

Tragikus, hogy az egyháztörténelem során milyen hosszú ideig marták egymást a keresztények. Túlságosan sokat foglalkozunk azzal, hogy megbélyegezzük és lenézzük azokat, akik más közösséghez tartoznak. Semmi nem akadályozhatja azonban ennél jobban Isten országának épülését.

Mivel Krisztusban szabaddá váltunk, a Lélekben kell járnunk – szeretetben, megbocsátásban, kedvességben. Az Úrra kell néznünk, hogy kegyelmet és erőt kapjunk. Nincs más választásunk. Hol is találnánk máshol erőt ahhoz, hogy szembeszálljunk ezzel a pusztító áramlattal, és arra figyeljünk, ami jó és dicséretre méltó másokban? Még azokban is, akikkel nem értünk egyet!

A SZABADSÁGGAL JÁRÓ FELELŐSSÉG

A szabadsággal nagy felelősség jár. *Mindig*. Valaki egyszer azt mondta, hogy a szabadság állandó éberséget követel. Ahhoz, hogy megtart-

suk szabadságunkat, ébereknek kell lennünk, hiszen nagyon könnyen elveszíthetjük. Ne csapd be önmagad: szabadságodat ne testi vágyaid kielégítésére használd! Igen, Krisztusban szabadok vagyunk arra, hogy úgy viselkedjünk, ahogy akarunk. Habár Isten nem küldi lelked a pokorra egy vitatható cselekedeted miatt, mégis tedd fel magadnak a kérdést: Nem veti ez vissza a fejlődésemet? Nem gátol a növekedésben?

Életem legfőbb vágya és célja, hogy Krisztusban maradjak, és Benne teljessé legyek. Pál ezt mondta: „Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek!” (1Kor 9,24). „... egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenesen a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért” (Fil 3,14). „Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtévőknek akkora fellege vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezedő terhet, és a bennünket megkörményező bünt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére...” (Zsid 12,1–2).

Nem akarom, hogy bármi is lefékezzen. Nem akarom, hogy bármi is meggátolja a növekedésemet. Lehet, hogy valaki ezt mondja: „De hát Chuck, semmi baj nincs X.Y.-nal. Keresztényként megteheti ezt a dolgot.” Igen, megteheti. De az is lehet, hogy az megakadályozza növekedését: „Minden szabad nekem, de nem minden használ” (1Kor 6,12). Néhány ilyen szabad dolog azonban csak tönkretesz, és árt Krisztussal való kapcsolatodnak. „Minden szabad nekem, de ne váljak semminek a rabjává” (1Kor 6,12).

Ha szabad akarok maradni, vigyáznom kell, hogy szabadságomban ne tegyek olyasmit, ami a hatalmába keríthet. Abban a pillanatban, hogy beadom a derekam, már nem vagyok szabad. Ha szabadságomat olyan területeken akarom gyakorolni, amelyek rabul ejtenek és fogva tartanak, már nem is vagyok szabad. Esztelenül éltem szabadságommal, ezért újra rabságba sodortam magam. Így pedig nem lehet élni.

Hála Istennek Krisztusban szabadok lettünk! Hála az Úrnak, Isten képessé tett bennünket arra is, hogy szabadok maradjunk! Szavakkal leírhatatlan, mit jelent igazán *szabadnak* lenni.

Bárcsak szabadon szeretnénk és szolgálnánk egymást az Úr segítségével, és szabadságunkban egymás javát keresnénk! Mert akkor végre képesek lennénk megtapasztalni azt a semmihez sem hasonlítható örömet, amelyet csak Isten hatalmas kegyelmének szabadságában találhatunk meg.

ÉS NEM VADULNAK MEG?

Sokan alaptalanul attól félnek, hogy Isten kegyelme bűnös élethez vezet. Attól tartanak, hogy a hívők megvadulnak, ha megértik, hogy Isten nem cselekedeteik alapján ítéli meg őket, hanem Krisztusba vetett hitük által. Az ilyen emberek rendszerint azt mondják nekem: „Álljunk csak meg egy percre, Chuck! Ha szabadjára engeded az embereket, mindenféle gonoszságot és szörnyűséget követnek majd el, és arra hivatkoznak, hogy Isten kegyelme minden tettüket elfedi.”

Ez a fajta érvelés nem új keletű. Amikor Pál a kegyelem evangéliumát hirdette a pogányok között, a zsidók azonnal tiltakozni kezdtek. Azt hitték, hogy ekkora szabadságban a pogányok megvadulnak majd. Péter is látta, milyen veszély rejlik abban, ha valaki félremagyarázza a Pál által hirdetett evangéliumot, ezért levelében ezt írta: „A mi Urunk hosszú tűrését pedig üdvösségnek tartjátok, ahogyan szeretett testvéreink, Pál is megírta nektek – a neki adott bölcsesség szerint –, szinte

minden levelében, amikor ezekről szól. Ezekben van néhány nehezen érthető dolog, amelyeket a tanulatlanok és az állhatatlanok kiforgatnak, mint más írásokat is a maguk vesztére” (2Pét 3,15–16).

Sajnos mindig is voltak olyanok, akik saját vesztükre elferdítették Isten Igéjének valódi jelentését. Ők Pál evangéliumát használják kifogásul lázadó és bűnös életükre. Az evangélium lényege azonban így soha nem tárulhat fel előttünk igazán.

HALOTT VAGY!

A Róma 5-ben Pál erőteljes, csodálatos szavakkal tárja elénk, milyen az Istennel való, kegyelmen alapuló kapcsolat. A 20. versben azt mondja: „... ahol megnövekedett a bűn, ott még bőségesebben kiáradt a kegyelem”. A következő fejezet első versében Pál elképzeli, amint egyesek így szólnak: „Akkor menjünk, és vétkezzünk, hogy még nagyobb legyen a kegyelem? Isten bőséges kegyelme olyan csodálatos! Adjuk hát meg a kegyelemnek a lehetőséget, hogy igazán bővülködhessen?” Pál erre így válaszol: „Szó sincs róla! Akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne?” (Róm 6,2). Pál válaszában a keresztény élet egyik kulcselemét találhatjuk.

Tegyük fel, hogy bankrablás közben elkapnak, börtönbe zárnak, és bíróság elé állítanak engem. Néhány hét múlva az esküdtszék meghozza a döntést: bűnösnek találják. Ekkor a bíró kitűzi az ítélet kihirdetésének napját. Öt évtől életfogytig terjedő börtönbüntetésre számíthatok, mert fegyvert is használtam, amellyel átluggattam a menynyezetet, és halálra rémítettem az alkalmazottakat. Végül eljön az ítélethirdetés napja.

A törvény megtette kötelességét: letartóztatta és elítélte a bűnöst. A bíróság elé járulok.

– Álljon fel! – mondja a bíró. – Önt a bíróság bűnösnek találta, és ötévi börtönbüntetésre ítéli, amit egy állami fegyházban kell letöltenie.

Az ítélet annyira megvisel, hogy szívrohamot kapok, és a helyszínen meghalok.

A bíróság ezek után öt évig börtönben tartja a holttestem? Nem. Halálom azonnal felment a törvény ítélete alól. Az ítéletnek nincs többé hatalma felettem, mert meghaltam.

Erre mutat rá Pál velünk kapcsolatban is, akik Jézus Krisztusba vetett hitünk által megigazultunk Isten előtt, most pedig az ő nagyszerű kegyelmében élünk. Már nem test szerint élünk, az óemberünk halott. A törvény halálra ítélt bennünket. A törvény követelése azonban beteljesedett, amikor Krisztussal együtt az óemberünk megfeszítettetett. Ha tehát az óemberünk halott, hogyan élhetnénk továbbra is a bűnben? Meghaltunk a régi életünk számára.

Pál így ír: „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem” (Gal 2,20). Többé már nem a régi, önző életünket éljük. Énközpontú napjainknak vége, már nem a test kívánsága szerint cselekszünk. Megszabadultunk a törvénytől, bűnös természetünktől és szörnyű büntudatunktól, mert bűnös óemberünk Krisztussal együtt megfeszítettetett. Krisztusban bízva most már Istent követjük.

HA HALOTT VAGY, VISELKEDJ IS ÚGY!

Az a fajta hit, amely által Isten előtt megigazulok, Istennek kedves cselekedetekben is megnyilvánul. Ha változatlanul óemberem mocska és romlottsága szerint élek, Isten kegyelmét pedig kifogásként használom bukásaim elkendőzésére, csak önmagamat csapom be. Nem is vagyok ez esetben igazán Isten gyermeke. A Jakab 2,26 ezt mondja: „Mert ahogyan a test halott a lélek nélkül, ugyanúgy a hit is halott cselekedetek nélkül.”

Az Isten Lelke által újjászületett ember életében nyilvánvalóan meglátszik, hogy új emberré lett. Jézus ezt mondta: „Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondom? Aki hozzám jön, hallja beszédeimet, és azok szerint cselekszik: megmutatom nektek, kihez hasonló. Hasonló ahhoz a házépítő emberhez, aki leásott,

mélyre hatolt, és a kősziklára alapozott: amikor árvíz jött, beleütközött az áradat abba a házba, de nem tudta megingatni, mert jól volt megépítve. Aki pedig hallotta beszédeimet, de nem azok szerint cselekedett, az hasonló ahhoz az emberhez, aki alap nélkül a földre építette a házat: beleütközött az áradat, és azonnal összeomlott az a ház, és teljesen elpusztult” (Lk 6,46–49).

János apostol a következőket írta: „És abból tudjuk meg, hogy ismerjük őt, ha megtartjuk az ő parancsolatait. Aki azt mondja: ismerem őt, de nem tartja meg parancsolatait, az hazug, és abban nincs meg az igazság” (1Jn 2,3–4). Levelében még kétszer hozzáteszi, hogy aki a Lélektől született, nem élhet bűnben (1Jn 3,9 és 5,18). Ne élj vissza Isten kegyelmével! Higgy, és bízz Jézus Krisztusban, Uradban és Megváltódban, és megújult éned szerint élj ebben a kapcsolatban!

SZERESD ISTENT, ÉS TÉGY, AMIT AKARSZ!

Egyesek erre azt kérdezik: „Ha nem a jó cselekedeteink váltanak meg bennünket, mégis mi tart vissza bennünket attól, hogy dohányozzunk, dőzsöljünk, és naphosszat a kocsmában üldögéljünk?” Nem arról van szó, hogy nem tehetném meg ezeket, hanem hogy egyszerűen már nem vágyom rájuk. Krisztus szeretete arra indít, hogy neki tetsző életet éljek. Miután megízleltem szeretetét, nem akarok elfordulni tőle. Olyan közel akarok kerülni hozzá, amennyire csak lehet, mert szeretem őt, és ő is szeret engem. Nem akarok semmi olyat tenni, amivel szégyent hoznék rá.

Furcsa, de most sokkal tisztább életet élek a kegyelem alatt, mint régen a törvény alatt. Egy törvényre épülő kapcsolatban mindig feszegeti az ember a határokat. Folyamatosan tisztázni akarom, hogy egy-egy cselekedetem helyes-e, vagy sem. Mindig kibúvókat keresek, megpróbálok megmagyarázni és igazolni tetteimet. Elmegyek, ameddig csak lehet, vagy még egy kicsit tovább is.

ISTEN NEM AKAR MEGKÖTÖZNI
BENNÜNKET A TÖRVÉNNYEL,
HANEM A SZERETETÉVEL AKAR
MAGÁHOZ VONNI. EZ A KEGYELEM
EVANGÉLIUMA.

Az Úrral való szeretetkapcsolat merőben eltér ettől. Nem vitatkozom többé azon, hogy ez vagy az jó-e, vagy rossz, hanem inkább ezt kérdezem: „Kedves-e mindez az én Atyámnak? Szeretem őt, és a kedvében akarok járni. Isten annyira szeret engem, hogy nem akarom megbántani. Örülne, ha ezt most megtenném?” Előfordul, hogy a törvény hallgat valamivel kapcsolatban, a szívem mégis azt súgja, ne tegyem meg, mert megszomorítanám vele Istent.

Isten szeretetkapcsolatra vágyik mindannyiunkkal. Nem akar megkötni bennünket a törvénnyel, hanem a szeretetével magához szeretne vonni. Ez Isten kegyelmének evangéliuma. Ilyen igazságot kapunk Istentől a törvény cselekvésétől függetlenül.

Sokan nem értik, hogy valójában csakis a szeretet képes bennünket a jóra motiválni. A keresztyén élet elsődleges hajtóereje soha nem a félelem. Ha csak azért vagyunk jók, mert félünk rosszak lenni, az nem valódi jóság. Lehet, hogy kívülről óvatosnak és körültekintőnek tűnő életünk helytelen és torz szándékokat takar. Ha csak a következményektől való félelem tart vissza bennünket a rossztól, csupán arra vagyunk jó példák, hogyan lehet féken tartani magunkban a gonosztságot. Az igazi jóság nem ilyen. Az igazi jóságot mindig és kizárólag a szeretet motiválja. Amikor erkölcsi döntéseinket odaadó szeretet diktálja, és az a vágy, hogy távol tartsuk magunkat mindattól, ami megszomorítaná Isten szívét, akkor a megfelelő dolgok motiválnak bennünket az igaz életre.

A Lélek gyümölcse a szeretet. A szeretet egyik kiemelkedő jellemzője a jóság. Amikor tudatában vagyunk a szeretetnek, örömet tapasztalunk. Amikor a szeretet uralkodik az életünkben, békességünk van. A szeretet mindig türelemben és hosszútűrésben mutatkozik meg. A

szeretetet gyengédség és kedvesség jellemzi. A lényeg az, hogy amikor a Lélek megtermi gyümölcsét az életünkben, a terhes külsőségekre, mint például a törvényre, többé nincs szükség. *A törvényt a szeretet tölti be.*

Csodálatos felfedezésben lehet részünk: az igaz élet innentől kezdve nem terhes számunkra, hanem örömteli, mert szeretetkapcsolatban vagyunk Jézussal.

EGY VISSZATÉRŐ PROBLÉMA

Isten kegyelmét mi is megismerhetjük és megtapasztalhatjuk. Mi is részesülhetünk abban az örömben és békességben, amit a Jézus Krisztusban való hit általi megigazulás nyújt. Biztosak lehetünk abban, hogy igazak vagyunk Isten előtt. Ez a bizonyosságom abból fakad, hogy tudom, Krisztussal együtt megfeszítettem. Régi életem, amelyet a test uralt, véget ért, és most már új életet élek Jézus Krisztus Lelkének uralma alatt. Új természetem van: Jézus Krisztus természete. „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre” (2Kor 5,17). Micsoda felszabadító igazság!

Mégis van egy kis problémám: még mindig ebben a fizikai testben vagyok. Amíg pedig ebben a testben élek, alá vagyok rendelve testies vágyaimnak. Ezért szüntelenül harc folyik bennem. Testies természetem fegyvert ragad, és lövöldözni kezd. Testem, az óemberem már halott, mégis olyan, mintha szüntelenül magammal kéne cipelnem halott testemet, amitől képtelen vagyok megszabadulni.

Fontos emlékeznünk arra, hogy az Ige egy fontos különbségre hívja fel a figyelmünket: a lelkem megváltást nyert, testem azonban még nem. Ez óriási konfliktushoz vezet. Pál ezt mondta a Róma 8,22–23-ban: „Hiszen tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és együtt vajúdik mind ez ideig. De nem csak ez a világ, hanem még azok is, akik a Lélek első zsengejét kapták, mi magunk is sóhajtozunk magunkban, várva a fiúságunkra, testünk megváltására.” Olyan gyakran sóhajtozom, és sírok Isten előtt testem gyengeségei miatt!

Miután Jézus imádkozott a Gecsemáné-kertben, visszament tanítványaihoz, de alva találta őket. Majd ezt kérdezte Pétertől: „Simon, alszol? Nem voltál képes egyetlen órát virrasztani? Virrasszatok és imádkoztatok, hogy kísértésbe ne esetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlen” (Mk 14,37–38). Ennél nagyobb igazságot senki sem mondott még. A lelkem valóban kész, a testem azonban erőtlen. Vajúdom, sóhajtozom, és ezt mondogatom: „Ó, Uram, hozd el minél hamarabb azt a napot, amikor megszabadítasz ettől a romlandó testtől!” Alig várom már, hogy letehessem ezt a holttestet.

GYENGESÉGEM PILLANATÁBAN A
LÉLEK ERŐT AD, ELMÉM PEDIG AZ
ÚR FELÉ FORDUL.

Egy nap mindannyian megszabadulunk bűnös természetünktől. Az Ige ezt mondja: „Mert e romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és e halandónak halhatatlanságba. Amikor pedig (ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és) ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: »Teljes a diadal a halál fölött! Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?« A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény. De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!” (1Kor 15,53–57).

Azért mégsincs minden veszve. Gyengeségem pillanatában a Lélek erőt ad, elmém pedig az Úr felé fordul. Az ő segítségét és erejét keresem, és elkezdem megtapasztalni győzelmét. Rájöttem, hogy mindennap Isten erejére és hatalmára kell támaszkodnom ahhoz, hogy életem kedves lehessen Neki. Nincs olyan területe az életemnek, ahol erre ne lenne szükség, ahol csak úgy elvegetálhatnék. Abban a pillanatban, ahogy ezt teszem, testies természetem feleszmél, és megpróbálja átvenni az uralmat. Folyamatosan uralkodnom kell testi kívánságaim felett, máskülönben azok uralkodnak rajtam.

Pál ezt írta: „...megsanyargatom és szolgálává teszem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre” (1Kor 9,27).

Nos, mi történik akkor, ha nem vigyázok eléggé, és újra engedek a testemnek? Talán elveszítem az üdvösségemet? Megint újjá kell születnem? Nem! Még mindig hiszek Jézus Krisztusban. Még mindig szeretem az Urat, és továbbra is a hitem által vagyok igaz Isten előtt. Éppen hitem és új életem nem engedi majd, hogy testem uralma alatt folytassam az utamat.

Lehet, hogy egy időre csapdába esem, mégsem maradok benne. Isten nem engedi, hogy ebben az állapotban maradjak. Nem nézi el nekem, hogy olyan bűnök után sóvárgok, amelyeket mások is gyakorolnak. Lehet, hogy a többiek megússzák, én azonban nem! Isten gondoskodni fog erről! Ha a világ szerint próbálok élni, és azt teszem, amit mindenki más, vagy felsülök benne, vagy megutálom, vagy lelepleződöm közben. Mivel Isten szeret bennünket, és a gyermekeivé tett, már nem úszhatjuk meg úgy a bűnt, mint a világ.

AKKOR EGYÁLTALÁN NINCSENEK MÉRCÉK?

Lehet, hogy valaki még mindig azon gondolkozik, vajon a kegyelem azt jelenti-e, hogy Isten mércéi figyelmen kívül hagyhatók az életünkben. Távolról sem! Istennel való új kapcsolatunk által részesültünk erejében, a Szentlélek pedig belénk költözött. Krisztusban új természetet kapunk, amely összhangra vágyik Isten szeretetével és szentségével. A Szentlélek ereje által többé már nem kell azért erőlködnünk, hogy azt tegyük, ami jó. Erre gondolt János is, amikor így fogalmazott: „...az az Isten iránti szeretet, hogy parancsolatait megtartjuk, az ő parancsolatai pedig nem nehezek” (1Jn 5,3). Isten életünket betöltő jelenléte erőt ad ahhoz, hogy a jó mellett döntsünk, és óvakodjunk a gonosztól.

Irodalmi tanulmányainkból bizonyára ismerős Odüsszeusz története. Odüsszeusz utazásai során hallott a szirének szigetéről, akik

gyönyörű énekükkel minden arra haladó hajóst rábírtak arra, hogy hajóikat a sziget felé fordítsák, és zátonyra fussanak a sziklákon. Aki csak hallotta a szirének énekét, mind odaveszett. Egy olyan vakmerő férfinak, mint Odüsszeusz, ez igazi kihívást jelentett. Elhatározta, hogy ő lesz az első, aki nem hal bele abba, hogy meghallja a szirének énekét.

Célja érdekében viaszt tetetett a legénység fülébe, és megparancsolta, hogy őt magát jó erősen kötözzék az árbochoz. Amint a sziget mellé értek, felcsendült a csábító ének. Odüsszeusz ki akarta szabadítani magát, hogy a part felé úszhasson. Átkozta legénységét, és könyörgött nekik, hogy hajózzanak a sziklák felé, emberei azonban a fülükben lévő viasz miatt nem hallották kiáltozását. Odüsszeusz egészen addig küzdött a kötelekkel, amíg biztonságosabb vizekre nem hajóztak. Hallotta a szirének énekét, és életben maradt, ettől fogva azonban folyamatosan kísértette őt az andalító zene emléke.

A görög mitológia még egy hajóról szól, amelyik elhajózott a sziget mellett úgy, hogy emberei életben maradtak. Amikor a szirének halálos éneke a katasztrófa felé csalogatta a legénységet, a fedélzeten lévő egyik leleményes ember, Orfeusz, elővette lantját, és elkezdett rajta játszani. Orfeusz zenéje messze fölülmúlta a szirének énekét, így a tengerészek – ettől az életet adó új, csodálatos dallamtól elbűvölve – elkormányozták a hajót a szikláktól, és biztonságban továbbhajóztak.

Amikor érezzük a kísértés vonzását, mindannyian bele tudjuk magunkat képzelni Odüsszeusz vagy Orfeusz helyzetébe. Egyesek számára a világ szirénéneke szinte ellenállhatatlan csábítást jelent. A törvénnyel lekötözik magukat, mégis a test csábításakor küszködnek a törvény szabályai ellen. Nincs más reményük, csupán az őket visszatartó törvény.

A KRISZTUSSAL VALÓ KÖZÖSSÉG
ÖRÖME MESSZE FELÜLMÚLJA
MINDAZT, AMIT A VILÁG ÉS A TEST
NYÚJTHAT.

Vannak azonban olyanok, akik hallottak egy új dalt a szívükben: a menny zenéjét. Ők látják, hogy Jézus Krisztus szeretete olyan erős és megalégítő, hogy minden vonzása ellenére szívesen maguk mögött hagyják a világot, hogy Krisztus az ő csodás jelenlétébe vonhassa őket. Nem kell őket megkötözni. Nem harcolnak a korlátok ellen, mert felfedezték, milyen csodálatos az Istennel való meghitt kapcsolat.

A Krisztussal való közösség öröme messze felülmúlja mindazt, amit a világ és a test nyújthat. A bűn csábítása és vonzása elveszítette erejét. Azoknak, akik felfedezték ezt a megalégedettséget, nincs szükségük törvényre. Ahelyett, hogy szolgálai módon követnék az effajta szabályokat: „ne üsd meg felebarátodat!”, eleve eszükbe sem jut ilyesmit tenni, mert szívüket megérintette Isten szeretete. Arra vágynak inkább, hogy felebarátjuk is üdvösségre jusson.

Pár nappal ezelőtt ezt a gyakorlatban is megtapasztaltam. Amint a gyülekezethez közeli forgalmas úton vezettem, bevágott élém egy kocsis, nekem pedig úgy kellett fékezni, hogy a kerekek majdnem leblokkoltak. Az autót egy öreg, ősz hajú néni vezette. Nem látott sem engem, sem a többi autóst, akikbe majdnem behajtott. Ha a többiek nem figyelnek, a néni szörnyű balesetet okozott volna. Sok meggondolatlan mozdulata láttán elkezdtem érte imádkozni: „Uram, kérlek segíts ennek az öreg hölgynek, hogy biztonságban hazaérjen.” Akik ismernek, bizonyíthatják, hogy a néni iránti aggodalmam bizony nagy csodának számított. Annyira fantasztikus megtapasztalni mindazokat a változásokat, amiket Isten szeretete munkál ki bennem Jézus Krisztuson keresztül!

ÁLLANDÓ SZERETET

Krisztus lehetővé tette számunkra, hogy igazán egyek lehessünk Istennel. Isten nem olyan, hogy egyik pillanatban közel van hozzánk, a másik pillanatban pedig távol. Ha el is bukunk, és sok területen gyengék vagyunk, Isten előtti igaz mivoltunk nem változik hozzáállásunk

vagy hangulatunk ingadozásával. Istennel való kapcsolatunk szilárd és biztos, mert nem ránk és cselekedeteinkre, hanem Jézus értünk végzett munkájára épül. Ő magára vette bűneinket, és meghalt helyettünk, hogy nekünk hit által valódi megváltásban lehessen részünk. Nyugodtan elvethetjük azt az elképzelést, miszerint Isten csak akkor szeret minket, ha „jók” vagyunk, és elutasít, ha „rosszul” viselkedünk!

Gyakran felhívom az unokámat. Szeretek vele reggelente beszélgetni, és megkérdezni tőle, hogy mennek a dolgok. Néha beszélgetés közben azt mondja: „Olyan nyűgös vagyok ma, nagyapa.” Emiatt vajon kevésbé szeretném őt? Tudja, hogy nincs jó passzban, ez azonban egy cseppet sem változtat a szeretetemen. Semmivel sem szeretem jobban akkor sem, amikor olyan, mint egy földre szállt angyal. Egyszerűen csak szeretem őt. Szeretem akkor is, amikor zsörtölődik, és akkor is, amikor aranyos.

Isten is így néz ránk. Amikor nyűgösködünk, hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy: „Isten ma biztosan nem szeret! Még magam sem tudom szeretni önmagamat! Szörnyű vagyok! Senkit nem akarok látni!” Hajlamosak vagyunk azt is gondolni, hogy Isten nem szeret bennünket, amikor elbukunk. Ez azonban egyáltalán nem így van! Ha Isten előtti igazságunk teljesítményünkön múlna, Jézusnak nem kellett volna meghalnia.

Azzal, hogy Jézus hitünk által igaznak nyilvánít bennünket, egy gyönyörű, szilárd és szeretetteljes kapcsolatot kínál fel nekünk Önmagával. Olyan jó, amikor azt mondja: „Gyere, ülj le nálam! Hadd segítsek, hadd erősítselek meg!”

Isten szeret téged. Annyira drága vagy neki, hogy kiválasztott, és elhívott, hogy egy örökkévalóságon át vele légy. Ez az oka annak, hogy Isten kegyelme nem indít bennünket kicsapongó életre. Végtelenül nagyobb öröm vár minket a Megváltóban, mint a bűnben.

REJTETT CSAPDÁK, ÁLCÁZOTT AKNÁK

Úgy tűnik, mindig akadnak olyanok, akik alig várják, hogy más megművelt földjére behatolva learathassák a termés egy részét.

A Calvary Chapel parkolójában is gyakran fülön csípünk olyan embereket, akik szórólapokat osztogatva furcsa tanításokat terjesztenek. Máskor a bejárathoz vezető úton próbálják tanításukkal befolyásolni a gyülekezetbe igyekvő hívőket. Ilyenkor mindig megkérdezzük tőlük, hogy miért egy másik gyülekezetben osztogatják szórólapjaikat. Ha különleges eseményt szervezünk, és szórólapokon szeretnénk azt hirdetni, fiatal testvéreinket mindig a tengerpartra vagy a bevásárlóközpontba küldjük osztogatni, nem pedig egy másik gyülekezetbe! Miért menne bárki is egy másik gyülekezetbe, hogy elcsábítsa onnan azokat, akik már odajárnak?

Ha van egy fontos tanításod, amit szerinted másoknak is meg kell érteniük, és el kell hinniük, akkor ahelyett, hogy megpróbálnál minket megtéríteni, inkább mutasd meg, hogyan tette ez az igazság Jézus Krisztuséhoz hasonlóbbá az életedet! Hadd lássuk ezt az igazságot az

életeden keresztül! Látván csodálatos elkötelezettségedet és szoros közösségedet az Úrral, bizonyára megkérdezzük majd tőled, mi történik veled, mert mindezekre mi is vágyakozunk.

Szomorú, de ezeknek az embereknek ennyi soha nem elég. Úgy érzik, isteni elhívást kaptak arra, hogy győzködésükkel darabokra szaggassák Krisztus testét. Ezért figyelmeztet az Újszövetség lépten-nyomon a hamis tanítók ravasz és csábító tanításaira.

BIZTOS LEHETSZ

Minden szekta hajlamos elferdíteni Krisztus evangéliumát. Általában nagy hangsúlyt fektetnek a cselekedetekre és a cselekedetek általi megigazulásra. Ha megkérdezel egy szektatagot, hogy újjászületett-e, minden bizonnyal azt válaszolja majd: „Testvér, ezt nem tudhatjuk egészen halálunk pillanatáig, mert csak akkor derül ki, milyen volt az utolsó cselekedetünk.” Nem lenne szörnyű, ha tényleg csak akkor tudhatnánk meg?

Isten azt szeretné, hogy biztosak legyünk üdvösségünkben, és ha Jézus Krisztus munkájában bízunk, meg is lehet ez a bizonyosságunk. Ha viszont üdvösségünk cselekedeteinken múlna, sosem lehetne ilyen bizonyosságunk. Ha üdvösségünk hitvallásunkhoz vagy bizonyos cselekedetekhez való hűségünktől függne, sorsunkban addig nem lehetnénk biztosak, amíg meg nem halunk. Akkor azonban már túl késő. Ha viszont üdvösségünk kizárólag Krisztusba vetett hitünkön és az ő elvégzett munkáján alapul, biztosak lehetünk benne.

A BIBLIA AZT TANÍTJA, HOGY
AZ ÜDVÖSSÉG ÚTJA VALÓBAN
KESKENY ÚT.

Nem bízom sem tetteimben, sem saját igazságomban. Az ő tetteiben és igazságában azonban igen. Ahogyan egy régi himnusz szerzője

írta: „Azon épül szilárd hitem, / Amit értem tett Istenem. / Egyéb eloszlik, mint a hab / Krisztus örök kőszirt marad.” Pál is olyannyira biztos ebben az igazságban, hogy ezt írja: „...ha még mi magunk, vagy egy mennyből való angyal hirdetne is nektek evangéliumot azonkívül, amit mi hirdetünk, átkozott legyen!” (Gal 1,8). Kemény szavak ezek! Pál az *anathéma* kifejezést használja, ami azt jelenti: a pokol legmélyebb bugyrába űzött.

Tegyük fel, hogy egy angyal ma éjjel odaül az ágyadra. Nyugtalan vagy, fölébredsz, és egy sugárzó lényt látsz a lábadnál ülni, aki mellesleg 210 cm magas. Aztán így szól: „Ne félj! Jó hírt hoztam. Különleges személy vagy, és Isten különleges munkára választott ki. Ezt a valamit azonban meg kell tenned Istenért ahhoz, hogy üdvözülhess.” Nos, milyen következtetést vonnál le? Egy biztos: ezt az angyalt nem Isten küldte. Átkozott legyen!

A Biblia azt tanítja, hogy az üdvösség útja valóban keskeny út. Pál szavai halálos csapást mérnek a napjainkban oly népszerű engedékeny vallásosság nézeteire, amelyek szerint, ha valaki azt teszi, amit szívében jónak lát, Isten elfogadja őt. Péter ezt mondta: „Ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők, megvetettetek, és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk” (ApCsel 4,11–12).

Manapság sokan így válaszolnának Péternek: „Ugyan már, Péter, olyan szűk látókörű vagy! Csak nem azt akarod mondani, hogy Jézus az egyetlen út? Ez olyan korlátolt, Péter! Ezt képtelen vagyok elfogadni.” Rendben, de akkor átkozott leszel. „De hát ezek nagyon kemény szavak – mondanák. – Ez túl merev. Jézus ennél bizonyára sokkal szélesebb látókörű volt!” Jézus azonban maga mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam” (Jn 14,6). Jézus mondta a következőket is: „Menjetek be a szoros kapun! Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a kárhozatba visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják” (Mt 7,13–14).

Pálnak mindvégig igaza volt. Szinte még ma is hallani, ahogy a galatákhoz könyörög: „Figyeljete, még egyszer elmondom! Ha én, vagy egy mennyből való angyal, vagy bárki más jönne, és arra buzdítana benneteket, hogy bízzatok magatokban, cselekedeteitekben, jóságotokban, igazságotokban, a törvény megtartásában, a körülmetélkedésben, különböző szertartásokban, abban, hogy egy csoporthoz tartoztok, vagy abban, hogy sokat adakoztok, az legyen átkozott!”

Miért volt Pál ilyen hajthatatlan ebben a kérdésben? Mert Isten úgy fogadott el bennünket, ahogy vagyunk, mivel hiszünk Fiában, Jézus Krisztusban. Krisztusba vetett hitünk által minden bűnünktől megtisztított, és elfogadott minket. Isten szeretné kiárasztani ránk szeretetének gazdagságát és teljességét. Nem azért, mert megérdemljük, hanem azért, mert szeret bennünket. Ez a kegyelem evangéliuma Jézus Krisztusban. Pál végül az életét is odaadta ezért az evangéliumért.

HIHETETLEN!

Elgondolkodtál már azon, miért vésődik be annyira az emberek fejébe az a tanítás, amely a cselekedetek általi megigazulást hirdeti? Bevallom, én eltűnődtem már rajta.

Kétségtelen, hogy Pál is, hiszen ezt írta a galatáknak: „Csodálkozom, hogy attól, aki Krisztus kegyelme által elhívott titeket, ilyen hamar más evangéliumhoz pártoltok” (Gal 1,6). Hihetetlen, hogy az emberek képesek elhagyni Krisztus kegyelmét egy másik evangéliumért, egy olyan „evangéliumért”, amely valójában nem örömhír!

Vigyázz, ha valaki ezt mondja: „Nagyszerű, hogy hiszel Krisztusban, ennél azonban többre van szükség”! Azzal, hogy azt mondd nekem, igaznak kell lennem, és szentségemet bizonyítanom kell Isten előtt, nem viszel közelebb Istenhez, épp ellenkezőleg: eltávolítasz tőle. Nem vagyok igaz, sem szent, nem is lehetek az, ezért amit mondasz, nem jó hír számomra. Távrolól sem az, inkább olyan, mint egy gyászjelentés.

Pálnak nem fért a fejébe, miért akarna bárki is elfordulni az Istenhez fűződő szeretetteljes kapcsolattól, és helyette a cselekedetekre, a

körülmetélkedésre vagy a törvény megtartására alapozni az Úrral való viszonyát. „De egyesek megzavartak titeket, és el akarják ferdíteni a Krisztus evangéliumát” – írja Pál (Gal 1,7).

A SZERETET MINT FEGYVER

Érthetetlen tehát, hogy az emberek képesek elhagyni az igazi evangéliumot egy hamisért, az azonban egyáltalán nem megfejthetetlen, hogyan gyűjtenek a tévtanítók új tanítványokat maguknak. Pál elmondja, hogy az egyik módszerük a buzgó ragaszkodás: „Nem jó szándékkal buzgólkodnak értetek, hanem el akarnak titeket tőlem szakítani, hogy aztán értük buzgólkodjatok” (Gal 4,17).

Azok, akik bekerülnek egy szektába, arról számolnak be, milyen óriási szeretettel és figyelemmel vették őket körül, amikor szemet vetettek rájuk. Amikor azonban elkötelezték magukat a csoportnak, a szektatagok már nem azért buzgólkodnak, hogy szeressék, hanem hogy átneveljék őket. Ahelyett, hogy szeretettel vennék körbe az újonnan megtértet, nyomasztó szabályokkal terhelik meg, végül pedig a teljes kimerültségig hajszoják. Az új tag minden önbizalmát elveszik, aki így feltétel nélkül magáévá teszi a csoport eltorzult szellemi látásmódját.

A kezdetben oly készségesen tanúsított szeretet csak eszköz arra, hogy az egyént elszigeteljék és megkötözzék. Ha valaki nem halad az elvárásoknak megfelelően, a szeretet gyorsan elillan, és az illetőt hamar kiközösítik maguk közül. Ha nem teszi magáévá a hitvallást, a „szeretet” rövid időn belül nyílt gyűlöletbe csap át.

Szolgálatom korai éveiben, Tucsonban, volt egy kellemetlen találkozásom a „Csak Jézus” (Jesus Only) nevű pünkösdi háttérű csoporttal. Ez a szekta azt tanítja, hogy az Atya, a Fiú és a Szentlélek csupán Jézus személyének különböző megnevezései. (Azt persze nehezen tudják megmagyarázni, kihez szólt Jézus, amikor az Atyához imádkozott, vagy ki szólt a mennyből Jézus megkeresztelésénél. Lehet, hogy a hang a Máté 3,17-ben, amely ezt mondta: „Ez az én szeretett Fiam, akiben

gyönyörködöm”, csak ügyes hasbeszélés volt?) Elméletük nyilvánvaló gyengesége ellenére e meggyőződés hívei határozott fellépésükkel mindenféle zavart keltenek.

Sajnos a gyülekezetünkben is néhány köztisztelőben álló család bedőlt ennek a tévtanításnak. Nem sokkal később, következő alanyuként engem is célba vettek, és elkezdtek „buzgón ragaszkodni” hozzám. Meghívtak ebédre, elkezdtek dicsérni nagyszerű szolgálatoimat, és elmondták, mennyire szeretik a gyülekezetünket.

Mindig is utáltam vitatkozni a Bibliáról. Általában megengedem, hogy a vitapartner kifejtse hibás nézeteit anélkül, hogy megpróbálnám azokat megcáfolni. Az előbb említett szekta tagjai azt az ígét idézték, ahol Jézus ezt mondta: „Én és az Atya egy vagyunk” (Jn 10,30). Én erre így válaszoltam: „Igen, így van. Ezt mondta Jézus.” Bármelyik igeverset is hozták elő, azt mondtam: „Igen, ezt mondja a Biblia.” Nem szálltam vitába velük. Természetesen mondhattam volna sok olyan igerészt, amelyek tisztázták volna a kérdést, de nem akartam vitatkozni velük. Jézus azt mondta: „Békülj meg ellenfeleddel hamar, amíg az úton együtt van veled” (Mt 5,25) – ezért egyetértettem az általuk idézet igeversekkel. Bár sajátos magyarázataikkal nem értettem egyet, magával az Igével igen. Mivel nem vitáztam velük, azt gondolták, sikerült meggyőzniük engem is.

Egy nap a felnőtteknek szóló vasárnapi iskolai alkalmon, előhozakodtak tanításukkal. Miután a tanító alaposan megcáfolta nézetüket, egyesek közülük arra hivatkoztak, hogy én is az ő táborukba tartozom. A tanító azonnal behívott, hogy véget vessen a vitának. Amikor elmondtam a csoportnak, hogy hitem szerint egy Isten van, aki mégis három személyben nyilatkoztatta ki magát – mint Atya, Fiú és Szentlélek –, akkor a „Csak Jézus” szekta tagjai elsápadtak.

Másnap felhívtak, és mondták, hogy szeretnének velem találkozni aznap este. Amikor meglátogattam őket, így szóltak: „Hogy gondoltad, hogy megtagadod az igazságot? Hogyan tagadhatod meg azt, amiben valóban hiszel?” Ekkor így válaszoltam: „Nem tagadtam meg sem

az igazságot, sem azt, amiben hiszek. Az órán pontosan azt mondtam, amiben valóban hiszek. Nem hiszem, hogy Jézus olcsó hasbeszélő trükkhöz folyamodott volna, és azt sem hiszem, hogy megpróbálta volna becsapni az embereket, amikor az Atyához imádkozott. Hiszem, hogy az Atya, a Fiú és a Szentlélek egymástól megkülönböztethető személyek, miközben egy Isten van.” Ekkor kivillant a foguk fehérje.

– Testvér – mondták fenyegetően –, Isten kijelentést adott nekünk, és láttuk, hogy egy fekete koporsóban visznek el, ha nem állsz a gyülekezet elé, és nem közlöd velük, hogy igazunk van!

Miközben szörnyű fenyegetéseikkel bombáztak, azon morfondíroztam, vajon hová lett az a nagy szeretet, amit eddig irántam tanúsítottak.

– Szombatig haladékot adunk neked, hogy elgondolkodj: színt valasz-e a gyülekezet előtt, vagy sem.

– Nem kell szombatig várnom, már most megmondhatom – válaszoltam.

– Ne szólj egy szót se többet, csak imádkozz, testvér, és ha szombat estig nem teszel ígéretet, hogy kiállsz a gyülekezet elé, nem megyünk többé a gyülekezetedbe – mondták.

A vasárnapi iskolában tanuló 53 gyermekből 11 a szekta vezetőjének gyermeke volt. Ez éppenséggel nem tett jót a gyermekszolgálat növekedésének, amit akkoriban célul tűztünk ki magunk elé.

Szombat este aztán csörgött a telefon.

– Nos, testvér, hogy döntöttél?

– Egyáltalán nem gondoltam meg magam – mondtam.

– Rendben van, mi figyelmeztettünk! – szólt, majd lerakta a kagylót. Nem jöttek a gyülekezetbe többé, sem ő, sem a gyermekei.

Ő és csoportja csak addig mutattak buzgó szeretetet irántam, amíg potenciális áttérőnek tűntem. Amikor azonban rájöttek, hogy nem dőlök be sem nekik, sem meggyőzéseiknek, úgy elfeledkeztek rólam és a gyülekezetről is, mintha sosem léteztünk volna.

Szeretetük nem igazi szeretet volt, csak képmutatás annak érdekében, hogy megtérítsenek. Ahogy Shakespeare mondta: „Az a szeretet,

amely megváltozik, amikor változást fedez fel, nem szeretet.” Amikor nem tértem át, akkor mutatkoztak meg igazi érzelmeik.

Ez igen gyakori taktikája a tévtanítóknak. Buzgó érdeklődéssel és szeretettel fordulnak feléd, hogy megtérítsenek. Ha azonban nem hajtasz fejet győzködésük előtt, hamar kiközösítenek maguk közül.

Nagyon magabiztosnak, szeretetteljesnek, kedvesnek, aranyosnak tűnhetnek, ennek egyetlen célja azonban az, hogy megnyerjenek a meggyőződésüknek. Ha ez nem sikerül, akkor légy óvatos! Tücsköt-bogarat mondanak rólad, mindenféle ítélettel és kárhooztatással ütlegetnek majd. Ez nem a kegyelem evangéliuma.

NE ESS CSAPDÁBA!

Mindig szomorú látni azt, hogy valaki hátat fordít az igazságnak egy hazugságért. Mivel szereted, megkímélnéd őt a rá váró fájdalmaktól, mégsem tehetsz túl sokat ellene. Pál jól ismerte ezt az érzést. A Galata 5,7 keserédes igeversében az apostol visszaemlékezik arra, milyen szeretetteljes közösségben volt a galatákkal. Ezt írja: „Eddig jól futottatok: ki akadályozott meg titeket abban, hogy az igazságnak engedelmesskedjete?”

A galaták előzőleg olyan nagy szeretetben jártak Istennel és egymással, hogy még a nehéz körülmények ellenére is teljesen nyíltan és önzetlenül szolgálták Pált. Még a saját szemük világát is odaadták volna Pálért. Mostanra azonban úgy megrekedt az Istennel való kapcsolatuk, hogy némelyek még Pált is ellenségnek tekintették. Miért? Mert törődött velük annyira, hogy elmondja nekik az igazságot.

Pál egy atlétikából vett hasonlattal élve a galatákat olyan futókhoo hasonlította, akik jól startoltak ugyan, a verseny során azonban teljesen összezavarodtak: „Ez a félrevezetés nem attól van, aki hív titeket” – írta (Gal 5,8). Pál kitartóan állította, hogy azok az „új és mélyebb igazságok”, amelyeket a júdaisták hoztak közéjük, nem Istentől valók.

MINDEN HÍVŐ FELELŐS AZÉRT,
HOGY KUTASSA AZ ÍRÁSOKAT,
ÉS MEGÍTÉLJE EGY TANÍTÁSRÓL,
IGAZ - E VAGY HAMIS.

Mégis hány embert becsap az ilyesfajta győzködés! Gyakran még a komoly hívőket is félrevezeti valamilyen evangélista a frappáns történeteivel. Bedőlnek a tévtanításoknak, de nem azért, mert tanulmányozták az Igét, hanem mert egy jól érvelő személy befolyásolta őket.

Az ilyen istentelen befolyás eredményeként az áldozatok rabságba kerülnek, és szinte elvesztik saját személyiségüket. Elgondolkodtál már azon, hogy látszólag normális emberek miként kerülhetnek olyan mértékben egy csoport befolyása alá, hogy a végén vezetőjük miatt virágot és földimogyorót árulnak a pályaudvaron? Ez a fajta vallásos meggyőződés biztosan nem Istentől való. Sőt, minden ilyen szabályközpontú rendszerben az emberek végül mások uralma alatt találják magukat.

Az ilyen csalás ellen a legjobb biztosíték ez: „...mindent vizsgáljatok meg, a jót tartsátok meg” (1Thessz 5,21). Függetlenül attól, hogy a vezetőt mennyire tisztelik, vagy milyen prominens személyiségek tartoznak népes táborába, nem tehetjük egyenértékűvé szavait az evangélium igazságával. Minden hívő felelős azért, hogy kutassa az Írásokat, és kiderítse, az adott tanítások valóban igazak-e.

Sajnos képesek vagyunk minden elővigyázatosságunkat félretéve elhinni mindent, amit egy tanító mond, csak azért, mert az illető így vagy úgy néz ki, vagy mert ékesszólóan beszél, vagy mert rádiós vagy televíziós szolgálata van. Ha nem vizsgáljuk meg az elénk tárt tanításokat, olyan meggyőző erők előtt tesszük védtelenné magunkat, amelyek nem Istentől származnak. Isten nem változtatja meg a véleményét. Isten nem szerkeszti át az igazságát, és nem fűszerezi meg új kijelentésekkel. A kegyelem evangéliuma nem változik, bár nem nehéz olyan lelkipásztorokat találni, akik azt állítják, hogy igen.

MINDEN MÁR NÉV RABSÁGOT HOZ

Még ma is sokan vannak, akik prédikálásukkal a törvényeskedést hirdetik. Ilyen kérdéseket tesznek fel: „Hogyan keresztelték meg, testvér? Ki keresztelt meg? Milyen szavak hangoztak el, amikor megkeresztelték?” Egyesek még efféléket is mondanak: „Ha nem a megfelelő módon keresztelték meg, az a keresztség érvénytelen. Csak meghintettek vízzel, vagy víz alá is merítették?”

Ebben az a szörnyű, hogy ezek a tanítások csak arra szolgálnak, hogy elidegenítsenek bennünket Isten munkájától, amelyet szívünkben végez Jézus Krisztusba vetett hitünk által. Sem a keresztelés, sem az úrvacsora, sem a lábmosás, sem semmilyen más rituálé nem tesz minket igazzá. Hit által vagyunk teljesen igazak Isten előtt, ez a hitünk pedig szeretetben nyilvánul meg. Ez a kulcsa annak, hogyan lehet igazi erőnk és békességünk az Istennel való kapcsolatunkban. Nem csoda, hogy a nagy apostol ezt mondta: „Csodálkozom, hogy attól, aki Krisztus kegyelme által elhívott titeket, ilyen hamar más evangéliumhoz pártoltok” (Gal 1,6).

Az igazi evangélium *valóban* jó hír: Isten kegyelmének és a bűnök bocsánatának jó híre Jézus Krisztus befejezett munkája által. Istennel való kapcsolatod nem saját igazságodra, tetteidre vagy bizonyos szabályok betartására épül, hanem arra, hogy hitedet Isten áldozatába vedd. Ha hiszel abban, amit Isten elvégzett érted, Jézus Krisztus által gyönyörű és töretlen kapcsolatod lehet vele. Ő minden bűnödet elmossa, és megszabadulhatsz a bűntudattól, ami tökéletlenséged, botlásod és hozzáállásod miatt gyötör. Mindezek nem léteznek többé, mert Jézus Krisztusba vetett hited által Isten igaznak tart téged.

Pál tudta, milyen hiábavaló az embernek cselekedetei által közeledni Istenhez. Tudta, mi ennek az eredménye, mivel ő is így kezdte. „Ne beszélj nekem a törvényről – mondaná –, mindent tudok róla! Ismerem azt az igazságot, amely a törvényből fakad. Farizeus voltam, buzgó voltam, még a testvéreimnél is buzgóbb. Ne beszélj nekem a törvényről, tudom, miről szól! De hála Istennek, hogy ő megszaba-

dított tőle, amikor a Jézusba vetett hit által új kapcsolatba kerültem Istennel!”

Mi is megszabadultunk a törvénytől. Ezért, mivel meggyökereztél a kegyelem evangéliumában, ne engedd, hogy emberek terheket rakjanak rád, és büntudatot okozzanak a cselekedetek általi megigazulással! Nem éri meg. Egyikünknek sem hiányzik, hogy az *anathéma* szót kapcsolják a nevéhez.

MINDENT VAGY SEMMIT

Egyszer Oregonban részt vettem egy lelkipásztor-találkozón. Mielőtt elkezdődött a program, valaki megkérdezte, hogy hallottam-e már arról az autóstopposról, aki miután az Úr visszajöveteléről beszélt, eltűnt. Mondtam, hogy igen, hallottam róla, de még 1944-ben a kaliforniai Burbank városában. A történet mindig ugyanúgy végződik: a házaspár, aki felvette a stoppost, megáll egy benzinkútnál, ahol az alkalmazott elmondja nekik, hogy ők aznap a kilencedikek, akik ugyanazzal a történettel jönnek. A lelkipásztor, aki a kérdést feltette, nevetve így válaszolt: „Látod, ez is csak azt mutatja, milyen messze van Oregon. Ötven év kellett ahhoz, hogy ez a mendemonda ideérjen!”

Mennyire hajlamosak vagyunk lényegtelen dolgokkal foglalkozni! Olyan hálás vagyok, hogy hitünk Isten Igéjének biztos alapjára épül! Jobban szeretném az Úr üzenetét a Szentírás kipróbált, igaz lapjairól megérteni, mint valamilyen természetfeletti, különleges kinyilatkoztatást kapni. Még ha egy angyal jelenne is meg nekem azt bizonygatva, hogy valami szenzációs igazság van a birtokában, akkor is megfontolnám, hogy üzenete Istentől származik-e.

Nem kényszerülünk találgatásokra, ha az Úr Igéjét hívjuk segítségül. Hitünk és keresztény életünk egyedüli biztos alapja a Biblia. Ha életünk Isten Igéjének igazságára épül, nem sodor majd magával a legújabb tanítás szele vagy az evangélium valamilyen „új, javított” kiadása. Rendkívül fontos, hogy szilárdan álljunk Isten Igéjének igazságán! Ez az egyedüli módja annak, hogy megőrizzük azt a dicsőséges szabadságot, amelyet Krisztusban kaptunk.

HOGYAN ÁLLHATUNK MEG SZILÁRDAN?

Fontos megértenünk, hogy azok, akik nem állnak szilárdan, hiányos bibliaismeretük miatt könnyen kibillenthetők a Krisztusba vetett egyszerű hitükből. Csak az Ige alapos ismerete hozhat igazi stabilitást életünkbe.

Pál megfigyelte, hogy Isten a gyülekezetnek apostolokat, prófétákat, evangélistákat és pásztor-tanítókat adott, „hogyan felkészítse a szenteket” (Ef 4,11–12). Felkészültségünk abból látható, hogy egyek vagyunk hitünkben, amely olyan szilárd, hogy már nem vagyunk „kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródhatnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától” (Ef 4,14). Nagyon fontos, hogy életünket az Igére építsük, különösen ezekben a megtévesztésekkel teli időkben!

Manapság már nem ritka kivételek az olyan torz tanítások, mint például a materialista beállítottságú bővülködés-teológia („Isten azt akarja, hogy gyermekei Mercedesszel járjanak! Csak Toyotád van? Akkor biztos nem vagy elég lelki ember!”) vagy a keresztység egyedül helyes módjáról szóló „új” kinyilatkoztatások.

Pál a Galata 5,1-ben így figyelmezteti testvéreit: „...álljatok meg tehát szilárdan [a szabadságban], és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni” – üzenete pedig ma is ugyanolyan aktuális számunkra, mint amilyen a levél megírásakor volt. Gyakran maga a gyülekezet ad rossz példát arra, hogyan kell törvényeskedő szabályokkal

meghatározni, ki számít igaznak. Az emberek ezeket a szabályokat és törvényeket általában pozitívan fogadják, mert a jól megfogalmazott korlátok egyfajta biztonságérzetet nyújtanak számukra. A szekták túlzott mértékű személyes vezetést kínálnak az embereknek, és azt a „biztonságot”, amely a vezetőknek való vak engedelmességből fakad.

Akik azonban az ilyen szigorúan irányított életet választják, személyes szabadságukkal fizetnek érte. Nem veszik észre, hogy a csoport által nyújtott biztonságérzet mellett súlyos kárhozhatásban is részük lehet, ha megszegik az elvárásokat. Sokan, akik ilyen rabságában éltek, arról számolnak be, hogy azt hitték, a csoporttal való szakítás egyenlő Isten elhagyásával. Ha egy tagnak kétségei merülnek fel a csoporttal kapcsolatban, vagy máshová szeretne járni, azt mondják neki, hogy a pokolra jutás veszélye fenyegeti. Az ilyen diktatórikus csoportokat az jellemzi, hogy a tagokra nyomást gyakorolnak, és merészen azt állítják: kizárólag náluk található meg az igazság.

Ezzel szemben az a gyülekezet, amely arra bátorít mindenkit, hogy találja meg a számára megfelelő helyet, ahol növekedhet az Úrban, a lelki egészség jeleit mutatja. Mi a Calvary Chapelben gyakran azt tanácsoljuk az embereknek, nézzenek szét, és találják meg azt a közösséget, amelyik a legtöbbet adja nekik. Vannak olyanok a gyülekezetünkben, akik több érzelmi megnyilvánulást szeretnének látni az istentiszteleteken. Őket arra bátorítjuk, hogy a szabadságukkal élve keressenek egy olyan gyülekezetet, amely jobban megfelel az elvárásaiknak. Nem szeretnénk senkit sem saját gyülekezetünkhöz láncolni.

LÉTFONTOSSÁGÚ, HOGY
MEGÉRTSÜK: HA HITÜNKET
BÁRMILYEN CSELEKEDETBE
VETJÜK, AZ ELSZAKÍT BENNÜNKET
ISTEN KEGYELMÉTŐL.

Amikor Pál a „szolgaság igája” kifejezést használja, valószínűleg Simon Péter szavaira utal, amelyek az első jeruzsálemi gyűlésen hang-

zottak el. Az ApCsel 15. fejezetében Péter elmondta, hogyan hívta el Isten, hogy a Kornéliusz házában levő pogányoknak szolgáljon. Azt tanácsolta, hogy a gyűlés a nem zsidók nyakába ne tegyen olyan igát, „amelyet sem atyáink, sem mi nem tudtunk elhordozni” (ApCsel 15,10). Pál Péter szavait idézve hangsúlyozza, hogy a kegyelemből fakadó szabadság üzenetét nem ő találta ki. A Krisztusban található szabadság a korai egyház szilárd meggyőződése volt.

A RITUÁLÉK NEM ÜDVÖZÍTENEK

A jeruzsálemi gyűlésen elutasított tanítás lényege abból állt, hogy a pogányoknak is el kell végezni a körülmetélkedés szertartását ahhoz, hogy üdvözüljenek. A jelenlévők egyetértettek Pállal abban, hogy a cselekedetek senkit sem tehetnek igazzá. Pál később azt állította, hogy a rituálékba vetett hit ellentétben áll az evangéliummal. Azt írta: „Íme, én, Pál mondom nektek, hogy ha körülmetélkedtek: Krisztus semmit sem használ nektek” (Gal 5,2).

Ezért teljes bizonyossággal kijelenthetjük: ha hitünket bármilyen cselekedetbe vetjük, az elszakít bennünket Isten kegyelmétől. Életbevágó, hogy ezt megértsük. Ma már nem sokan hirdetik, hogy a körülmetélkedés szükséges lenne az üdvösséghez, hányszor halljuk azonban őszinte szándékú emberektől azt, hogy ha üdvözülni szeretnénk, előbb meg kell keresztelkednünk?

Némelyek ezt egészen a végletekig viszik. Egyes szekták azt tanítják, hogy az üdvösséghez nem csak az szükséges, hogy megkeresztelkedjünk, hanem az is fontos, hogy helyesen legyünk megkeresztelve. Egyesek ragaszkodnak ahhoz, hogy csak Jézus nevében szabad megkeresztelkedni. Mások úgy tartják, hogy csak az ő felekezetük erre felszentelt szolgálója keresztelhet meg valakit. Néhány ember miatt pedig gyülekezetek szakadtak szét, mert hatalmas problémát csináltak bizonyos részletkérdésekből: például víz alá kell-e meríteni, vagy elég vízzel meghinteni a keresztelkedőt, illetve bemerítés esetén előre vagy hátra kell-e dönteni az illetőt.

Minden szakadás abban gyökerezik, hogy az ember a bizalmát helytelenül valamilyen cselekedetbe veti, hogy ezáltal igazzá válhasson Isten előtt. A Biblia egyértelműen azt tanítja, hogy ha cselekedeteinkben bízunk, akkor Krisztus semmit sem használ nekünk. Nem ülhetünk meg egyszerre két lovat, azaz nem bízhatunk egyszerre Krisztusban és jó cselekedeteinkben is. Ha azt hisszük, hogy a keresztség által üdvözülünk, saját tetteinkben bízunk. Lelki házunkat homokos talajra építjük, amely képtelen lesz megtartani bennünket.

Néhány évvel ezelőtt odajött hozzám egy fiatalember, és azt mondta, hogy már nem keresztény, mert csatlakozott a Mormon Egyházhoz. Amikor megkérdeztem tőle, milyen alapon reméli, hogy örök élete lesz, azt válaszolta, hogy Jézus Krisztusba vetett hite és a Mormon Egyházhoz való hűsége alapján. Őszintén megmondtam neki, hogy tragikus döntést hozott. Abban a pillanatban célt tévesztett, ahogy Jézus Krisztus befejezett munkáján kívül másba helyezte hitét.

Elég Krisztusban hinnünk ahhoz, hogy Isten előtt igazak lehessünk. Ha ragaszkodunk ahhoz, hogy Jézuson kívül valami másban is hinnünk kell – a körülmétkedésben, a keresztségben, a tizedben vagy valamilyen egyházhoz való tartozásban stb. –, Krisztus számunkra semmit sem ér.

MINDENT VAGY SEMMIT

Akik cselekedetekre támaszkodva akarnak megigazulni, képtelenek elfogadni a szabadságot. Ha csak egy cselekedetet is szükségszerűnek tartunk az üdvösséghez, az egész törvény adósaivá válunk, és a teljes törvényt meg kell tartanunk. Amint Pál rámutatott a Galata levélben: „Mert a törvény cselekedeteiben bízók átok alatt vannak, amint meg van írva: »Átkozott mindenki, aki nem marad meg abban, amiről meg van írva a törvény könyvében, hogy azt kell cselekedni«” (Gal 3,10). Jakab még jobban kifejtette ezt az igazságot, amikor ezt mondta: „Mert aki valamennyi törvényt megtartja, de akár csak egy ellen is vét, az valamennyi ellen vétkezett” (Jak 2,10).

Ha a törvényben keressük a megigazolást, nemcsak hogy Krisztus nem használ nekünk semmit, hanem ráadásul minden parancsolatot teljes egészében meg is kell tartanunk. Istennel való kapcsolatunk vagy a törvényen vagy a kegyelmen alapul.

Pál nem volt kíméletes a júdaisták tévtanításaival szemben. Ezt írta: „Akik a törvény által akartok megigazolni, elszakadtatok a Krisztustól, a kegyelemből pedig kiestek” (Gal 5,4). Azok, akik magukat szentebbnek gondolják másoknál, keresztény életükben elutasítják a kegyelmet.

Segít, ha emlékezetben tartjuk, hogy senki sem a cselekedetei miatt kerül majd a mennybe. Nem kell majd végighallgatnunk Ábrahámot, Dávidot vagy Pált, amint elmesélik, milyen nagyszerű tettekkel érdemelték ki Isten előtti igazságukat. Egyszerűen csak hittek Istenben, és Isten a hitüket számította be igazságul. A mennyben senki sem hasonlítgatja majd össze jó cselekedeteit a másikkal, hiszen csakis egy valaki munkája lesz elismert Isten királyi trónja előtt: a mi Urunk, Jézus Krisztusé. Egyedül Jézusé lesz majd a dicsőség az üdvösségünkért. Jézus nélkül egyikünk sem kerülhetne a mennybe.

Ahogy Pál mondta: „Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjével, aki által kereszt-re feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára” (Gal 6,14). Függetlenül attól, mennyi jót tettünk érte, hány embert vezettünk hozzá, vagy hány gyülekezetet alapítottunk, csakis az értünk meghalt Krisztussal dicsekedhetünk. Igazságunk nem jótetteinken, igyekezetünkön, bizonyos szertartások és étkezési szokások megtartásán múlik, hanem az Isten Fiába, Jézusba vetett egyszerű hitünk eredménye, most és mindörökké.

A hit általi megigazolás lehetetlenné tesz mindenféle különbségtételt azok között, akik Krisztushoz tartoznak. Semmivel sem vagyok jobb nálad, és te sem vagy jobb nálam. Mindannyian bűnösök vagyunk, akik kizárólag Isten dicsőséges kegyelme által menekülünk meg. Semmilyen más módon nem lehetünk igazak Isten előtt. Isten

számára csakis egyféle igazság elfogadható: Jézus Krisztus nekünk tulajdonított igazsága.

Ez számunkra, hívők számára egyáltalán nem mellékes. Szilárdan meg kell állnunk abban a szabadságban, amelyre Krisztus elhívott bennünket. Nem szabad megengednünk, hogy kárhozható szabályok uralják életünket, hogy végül úgy érezzük, ha naponta nem imádkozunk hét órát, vagy nem olvasunk el huszonöt fejezetet az Igéből, nem is vagyunk igazak. Igaz mivoltunk nem attól függ, mennyit olvasunk, imádkozunk, böjtölünk vagy adakozunk, hanem attól, hiszünk-e Jézusban, aki megmosott és megtisztított bennünket minden bűnünktől, és Isten szemében tisztává tett.

Az üdvösség munkája befejeződött. Egyetlen tettünkkel sem javíthatunk rajta. Azért teszünk jót, mert Isten elfogadott és szeret bennünket, nem pedig azért, hogy kiérdemeljük szeretetét. Nem igazabbak leszünk attól, hogy Krisztus parancsolatai szerint járunk, hanem boldogabbak és teljesebbek. Van-e annál jobb, mint odaadni az életet annak, aki már most nagyon szeret engem, és aki megígérte, hogy örökké gondomat viseli?! Nincs semmi a világon, ami nagyobb megelegedést nyújthatna, mint az, hogy Isten vezet minket!

CSAK KÉT LEHETŐSÉG KÖZÜL VÁLASZTHATUNK

Vagy cselekedeteinkkel próbáljuk elnyerni Isten tetszését, vagy hittel és bizalommal Istenre bízunk azt, amit mi soha nem tudtunk volna megtenni önmagunkért. Életünk minden pillanatában vagy az egyik, vagy a mások úton járunk. Ha még mindig azon igyekszünk, hogy jóságunkkal nyerjük el Isten jóindulatát, kudarc és csalódás vár ránk. Ha azonban abban bízunk, hogy Isten kegyelme átformál, hogy Krisztushoz hasonlóvá tesz bennünket, örülni fogunk az életnek, és békességünk lesz.

MEGTANULTAM AZT AZ ÖRÖK
ÉRVÉNYŰ LECKÉT, HOGY A
TÖRVÉNYEK ÉS SZABÁLYOK
MEGTARTÁSA SOHASEM LESZ KÉPES
MEGVÁLTOZTATNI A SZÍVÜNKET.

Emlékszem, amikor egyszer otthon nem a legmegfelelőbb eszközökkel próbáltunk meg krisztusibb légkört teremteni. Ahogy a gyermekeink nőttek, a közöttük levő versengés minden korábbinál élesebb lett. Valahogy rászoktak a csúfolódásra. Láttuk, milyen sűrűlódásokhoz vezet, hogy ha lükének, hülyének vagy idiótának nevezik egymást. Megpróbáltuk valahogyan kezelni a helyzetet, ezért bevezettünk néhány szabályt.

Egy kétszintes házban a legutálatosabb dolog a lépcsők porszívóvá tétele. Az otthoni légkör javítása érdekében elhatároztuk, hogy felírjuk azoknak a nevét, akik megbántották a másikat. Annak kellett a lépcsőket felporszívóznia, akinek a legtöbbször szerepelt a neve a listán. Ez akkor nagyon jó ötletnek tűnt, most azonban már erős a gyanúm, hogy mégsem volt az.

Egy nap a két fiú rossz fát tett a tűzre. Amikor a szobába léptem, és megláttam a romhalmazt, kifakadtam: „Ki volt az a hülye, aki ilyen rendetlenséget csinált?” Könnyen kitalálhatjátok, végül ki porszívóztatta fel a lépcsőt.

Valami jó azonban mégis volt ebben. Újra megtanulhattam az örök érvényű leckét, hogy a törvények és szabályok megtartása nem változtathatja meg a szívünket. Szándékaink jók voltak. Mindannyian küszködve igyekeztünk, hogy igazak legyünk, mégis siralmas kudarcot vallottunk.

Úgy tűnik, hogy bármennyire is törekszünk a szent életre, szembe kell néznünk a ténnyel, hogy az Úr szemében saját igazságunk szennyes ruhával egyenértékű. Isten egy másik úton biztosította számunkra a megigazulást, mégpedig a vele való kapcsolaton keresztül,

amit ajándékként kell elfogadnunk. Isten Jézus Krisztusba vetett hitünk miatt tekint minket igaznak, és mert tudjuk, hogy képtelenek vagyunk megfelelni a tökéletesség mércéjének. Megpróbálhatjuk kitisztítani régi, szennyes ruháinkat, hogy szalonképessé tegyük magunkat a mennyhez, vagy úgy döntünk, hogy hit által magunkra öltjük Krisztus teljes igazságát. A porszívó mindig arra emlékeztet, hogy egyetlen választási lehetőségem van: a kegyelem.

ELTÉVEDVE

Mindig elcsodálkozom azon, hogy a keresztyén életben milyen könnyű letérni a helyes útról. Akár egy jelentéktelennek tűnő hiányosság a hit vagy a gyakorlati élet egy mellékterületén is elég ahhoz, hogy eltávolodjunk Istentől! Ezért napról napra egyre fontosabbá válik az, hogy az egészséges, tiszta tanítást megőrizzük.

Nemrég lehetőségem nyílt arra, hogy szellemi kérdéseket vitassak meg valakivel, aki szerint az egyház is jelen lesz a nagy nyomorúság időszakában. Csodálkozott azon, miért foglalkok ilyen határozottan állást az eszkatológia (az utolsó időkkel foglalkozó teológiai tudományág) szerinte ilyen jelentéktelen kérdésében. Válaszul megkérdeztem tőle: „Ha az egyház jelen lesz a nagy nyomorúság idején, ki az a 144 000 ember, akiket a Jelenések könyve említ?” Azt válaszolta, hogy ők az egyház tagjai, mert az egyház a szellemi értelemben vett Izráel. Akkor megkérdeztem tőle, hogy azok az ígéretek, amelyeket Isten népének, Izráelnek tett, valóra váltak-e valahogy szellemi értelemben az egyházban. Igennel felelt. „Érdekes – mondtam erre – hogy az eszkatológiának ez az úgymond jelentéktelen területe teljes mértékben befolyásolta az egyháztól alkotott nézeteket is.” Ahogy Pál mondaná: „Egy kevés kovász az egész tésztát megkeleszti” (Gal 5,9).

Közelítsük meg ugyanezt egy másik oldalról! Tétélezzük fel, hogy Los Angelesből a Hawaii-szigetekre repülsz. Felszállás előtt a pilóta bejelenti: „Kedves utasaink, némi meghibásodást észleltünk az irányí-

tórendszerben, de cseppet se aggódjanak! Legfeljebb két fokkal térünk majd el a kitűzött iránytól.” Két fokos eltérés Los Angeles peremén még nem is volna olyan sok, 5 000 km-rel odébb, a Csendes-óceán fölött azonban már eredeti útirányunktól teljesen távol járnánk, és sehol sem találnánk a szigetet.

A legjobb természetesen az, ha még a legkisebb iránybeli eltérést is kiküszöböljük. A tanítást illetően az Ige felszólít bennünket, hogy kutasuk az Írásokat, vizsgáljunk meg mindent, és ne higgyünk a emberek meggyőző érveinek. Így állhatunk meg a kegyelemben.

KÖLTSÉGES ÉBERSÉG

Ne hagyj magad becsapni: az éberségnek ára van! Az evangélium hirdetését kezdettől fogva üldöztetés és viták kísérték. Ahogy Pál is megjegyezte a Galata 5,11-ben: „Engem pedig, testvéreim, ha még mindig a körülmetélkedést hirdetem, miért üldöznek? Hiszen akkor megszűnik a kereszt botránya.” Ha Pál azt hirdette volna, hogy sorozatos jó cselekedetek által megigazulhatunk, senki sem támadta volna a kereszténységet. Krisztus keresztje azonban mindig megbotránkozást eredményezett.

A kereszt megmutatja, hogy csak egyféleképpen lehetünk igazak Isten előtt. Az igazi evangélium, miszerint egyedül Krisztus által lehet üdvösségünk, megbotránkoztatja az embereket, mert ez az út nagyon keskeny, és kizár minden más lehetőséget. A kereszt azt hirdeti a világnak, hogy csak egy alapon remélhetjük, hogy örök életünk lesz: Jézus Krisztus halála és feltámadása által. Pál ezzel lényegében a következőket mondja: „Ha liberális akarnék lenni, azt mondanám, hogy a körülmetélkedés is jó, ha nálad bevált, és így senki sem üldözne engem. Most azonban üldöznek, mert fontos számomra, hogy kiálljak az evangélium igazságáért.”

Pál sohasem szépítgette a mondanivalóját. Az igazsághoz való teljes elkötelezettségét láthatjuk abban is, ahogy szembeszállt azokkal, akik elvakultak voltak a körülmetélkedés kérdésében. „Bárcsak ki is

metszenék magukat, akik lázítanak titeket” (Gal 5,12). A „kimetszeni” kifejezés eredetije szó szerint azt jelenti: „kasztrálni”. Pál ez alatt a következőt értette: „Ha ezek a tévtanítók azt hiszik, hogy a test kismértékű megcsonkítása által igazzá válhatnak, miért nem végeznek teljes csonkítást magukon?” Pál állításának mai megfelelője ez lenne: „Bárcsak azok, akik azt mondják, hogy a keresztség által válik igazzá az ember, olyan mélyre merülnének a víz alá, hogy bele is fulladnának!” Pál szabadjára engedte érzéseit azokkal szemben, akik arra vetemedtek, hogy elferdítsék a kegyelem dicsőséges evangéliumát.

El tudjátok képzelni, mennyire fájó lehetett ez az apostol számára? Volt egy közösség, ahol a Lélek munkálkodott, és ahol az emberek szerették Istent és egymást. Egységben éltek, és örömeük volt az Úrban, amíg a tévtanítók meg nem jelentek. Az evangélium önkényes magyarázatával megosztották a gyülekezetet, és hamarosan különálló csoportok alakultak. A csodálatos szeretet és közösség, amely a gyülekezetben uralkodott, rövid időn belül emlék volt csupán. Nem csoda, hogy Pál ilyen nyíltan támadta tanításukat!

KÖSZÖNJÜK, PÁL!

Mi, akik megismertük Jézus Krisztus üdvözítő kegyelmét, óriási hálával tartozunk Pálnak. Pál nélkül az egyházból sokan csak egy újabb zsidó szekta tagjaivá váltak volna. Pál azonban határozottan kitarzott, és az újonnan megtérteket megszilárdította Krisztus kegyelmében. Kitartásáért azonban nagy árat fizetett. Rágalmazták, üldözték, és szolgálata nagy részében kegyetlenül bántak vele. De megérte! Élete végén leírhatta ezeket a lelkesítő szavakat: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetre elértetted nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon; de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését” (2Tim 4,7–8).

Adjon Isten kegyelmet ahhoz, hogy kiálljunk az igazságért, és adjon bölcsességet, hogy szeretettel átadhassuk azt másoknak! Adja meg nekünk, hogy szilárdan megálljunk Jézus Krisztusban és az igazság ismeretében! Bárcsak megláthatnánk, milyen gazdag áldással és szabadsággal ajándékozott meg bennünket Isten önmagában! Bárcsak nap mint nap megtapasztalnánk ezeket az áldásokat, amint Isten csodálatos szeretetében járva megállunk dicsőséges kegyelmében!

A KIRÁLYI CSALÁD TAGJAI

Gondolkodtál azon gyermekkorodban, hogy milyen lett volna királyi családba születni? Akik szegényebb családból származunk, biztos sokat álmodoztunk arról, milyen lenne, ha gazdagok lennénk.

Talán nem gazdag családba születünk, a Biblia azonban határozottan állítja, hogy Krisztussal való közösségünk révén hit által lelki örökösök lettünk. Ahogyan Pál a Galata 3,29-ben írja: „Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai vagytok, és ígéret szerint örökösök.” Amikor valódi származásunkat kutatjuk, nem Európában, Afrikában vagy Ázsiában találjuk meg azt. Kegyelem által Krisztushoz vezethetjük vissza eredetünket, Isten Ábrahámnak tett ígéretének beteljesüléséhez. E különleges kapcsolat révén most Isten királyságának közvetlen örökösei vagyunk.

MIT JELENT ÖRÖKÖSNEK LENNI?

Egy hat- vagy hétéves gyermek, aki nagy örökséget kapott, tulajdonképpen nagyon gazdag személy. Nagykorúságáig azonban, szülei végrendelete szerint, semmivel sem különb a ház szolgáinál. Az örökösnek természetesen minden fizikai szükségletéről gondoskodnak, nincs azonban semmi beleszólása abba, hogyan bánnak örökségével, mindaddig, amíg felnőtt nem lesz.

Pál korától napjainkig az örökösök helyzete nem sokat változott. „Azt mondom pedig, hogy ameddig az örökös kiskorú, addig semmi- ben sem különbözik a szolgától, jöllehet ura mindennek, hanem gyámok és gondozók fennhatósága alatt áll az apa által megszabott ideig” (Gal 4,1–2). Pál elmagyarázza, hogy az örököst egy szolga alá rendelték, akit azzal bíztak meg, hogy kezelje az örökös vagyonát. Általában gyámot is fogadtak, hogy nevelje és tanítsa a gyermeket a jó és a rossz megkülönböztetésére, és felügyelje neveltetését, amíg fel nem nő.

A római társadalomban a fiúkat hét éves korukig kisdedeknek tekintették. Hét éves kortól tizenhét éves korig egy ruhán körbefutó kis lila szalag jelölte azt, hogy a ruha viselője már gyermek. Tizenhét éves korban egy lila szalag nélküli tógát kaptak annak jeleként, hogy férfiak lettek. Huszonöt éves korig azonban nem volt joguk üzleti ügyekkel foglalkozni.

A zsidó kultúrában ez némileg egyszerűbben zajlott. A tizenhárom éves és egy napos fiú részt vett a *bár micvá* nevű szertartáson, és ezzel „vallási parancsolatok teljesítésére kötelezett ifjúvá” vált. A fiú apja felállt, és egy hálaadó imában megköszönte, hogy többé nem felelős fia tetteiért. Ezt követően a fiú is elmondott egy imát, hogy férfiúként most már ő vállalja önmagáért a felelősséget.

Pál a felnőtté válás jól ismert átmenetét használja példaként, hogy rámutasson a törvény és Isten népe közötti kapcsolatra. Amikor Izráel a törvény alá került, Isten ígéreteinek örökösévé vált. Dicsőséges örökségük ígérete azonban nem teljesedhetett be mindaddig, amíg a nép a törvény alatt állt. A zsidók várták azt a napot, amelyet az „idők teljes-

ségének” neveztek, amikor Isten minden egyes ígérését betölti Fián keresztül. Mindaddig Izráel olyan volt, mint a törvény hatalma alatt álló kisgyermek.

A TÖRVÉNY RABSÁGA

A törvény az élet szinte minden egyes részletével foglalkozott: az étkezéstől kezdve az üzleti ügyeken át a házastársi kapcsolatokig. Szigorúan őrizte Isten népét a felnőtté válás pillanatáig, amikor végre szabadon élvezhetik a megígért örökség áldásait. Izráel ígéretet kapott arra, hogy Isten az eljövendő Messiáson keresztül új és csodálatos kapcsolattal ajándékozza majd meg őket, ez az ígérlet azonban nem teljesedhetett be az Atya által kijelölt időpontig.

A törvény szabályozta az egyéni és a közösségi élet kereteit, hogy az emberek rendezetten és harmóniában élhessenek. Ha azonban csak ilyen külső korlátozásokból áll az Istennel való kapcsolatunk, rabságban találjuk magunkat. Ezért írta Pál: „Így mi is, amikor kiskorúak voltunk, a világ elemei alá voltunk vetve szolgaságra” (Gal 4,3).

A TÖRVÉNY SOHA NEM KÉPES
MEGADNI NEKÜNK AZT A GAZDAG,
TELJES ÉS SZABAD ÉLETET,
AMELLYEL A SZENTLÉLEK AKAR
MEGÁLDANI MINKET.

Pál a „világ elemei” alatt az élet alapvető szükségleteit érti. A mózesi törvények igen hatékonyan szabályozták, hogy a mindennapi élet során mit szabad, és mit nem szabad tennie az embernek.

Mindig érdekesnek találtam, hogy az első apostoli gyűlés, amelyről az ApCsel 15 számol be, olyan határozottan foglalt állást a hívő életet szabályozó törvényekkel kapcsolatban. Annak ellenére, hogy leszögezték, a hívő nem köteles többé rabszolgaként betartani a külsőségekre

vonatkozó előírásokat, manapság mégis sok olyan gyülekezet van, ahol hasonló szabályokat próbálnak az emberek életére erőltetni.

Én egy olyan gyülekezetben nőttem fel, amely úgy gondolta, isteni felhatalmazása van arra, hogy meghatározza a nők öltözködését, illetve, hogy mi számít megfelelő és nem megfelelő hajviseletnek. A vezetők látszólag abban is hittek, hogy Isten kijelentette nekik, mit gondol a sminkkel kapcsolatban. Minket, gyerekeket, pedig folyton arra utasítottak, mit szabad, és mit nem. Nem azt mondom, hogy a gyülekezet Mózes törvényeivel terhelt meg bennünket, mindez mégis olyan súlyos kárhozzátással és rabsággal járt, amit már nem tudtam elviselni. Újból és újból megtértem, mert képtelen voltam megfelelni azoknak az elvárásoknak, amelyeket velem szemben támasztottak.

A törvény soha nem képes megadni nekünk azt a gazdag, teljes és szabad életet, amellyel a Szentlélek akar megáldani minket. Csak büntudatot, kárhozzátást és csalódást eredményez. Szerencsére a törvénnyel még nincs vége a történetnek.

A KIRENDELTE IDŐBEN

Pál idejében az öröklést szabályozó jogi eljárásokat nagyon pontosan meghatározták. Amikor a gyermek elérte azt a kort, amelyet a végrendeletben előírtak, többé nem volt szüksége gyámra vagy gondozóra, hogy az felügyeljen rá. Az örökös megkaphatta a megígért örökséget, amikor az „idő teljességében” elérte a meghatározott kort.

Erre gondolt Pál, amikor a következőket írta: „De amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve” (Gal 4,4). Jézus eljövetele óta tapasztalhatjuk meg az Isten által megígért áldások teljességét. Az „idők teljessége” azonban mást is jelent. Gondolkodtál már valaha azon, miért engedte meg Isten azt, hogy népe majdnem 1400 évig a törvény alatt éljen, mielőtt elküldte volna Fiát? Őszintén szólva, talán soha sem fogjuk megérteni Isten időzítését. Az ő útjai nem a mi útjaink, és az ő gondolatai nem a mi

gondolataink. Ha azonban egy pillantást vetünk a történelemre, több nyilvánvaló okot is találhatunk arra nézve, miért volt Jézus megérkezése éppen akkortájt olyan időszerű.

Először is, Krisztus éppen egy békés időszakban született, ami akkoriban nem volt túl gyakori. Jézus születésekor a római Janus-templom kapui már tizenhárom éve zárva voltak, és Krisztus egész életén keresztül zárva is maradtak. Amikor Róma háborúba indult, e templom mindig megtelt emberekkel, akik Janushoz imádkoztak győzelemért. Krisztus idejében volt azonban az ókori Pax Romana, a római béke kora.

A Római Birodalom uralma alatt a közlekedés sokat fejlődött: jól megtervezett útvonalak hálózták be az egész birodalmat. A jól érthető, kifejező és rendkívül gazdag görög nyelv pedig az egész birodalomban használatossá vált.

Ezek a tényezők mind hozzájárultak az evangélium rohamos terjedéséhez az első században. Lehet, hogy Isten azért várt erre a pillanatra, hogy szeretetének és megbocsátásának üzenete, amely minden embert érint, az egész világra hatást gyakorolhasson.

Azt is figyeld meg, hogy Pál azt mondja Krisztusról, hogy az Atya küldte őt. Ezzel nem csak Krisztus örökkévaló létezésére utal, hanem arra is, hogy Jézus konkrét céllal jött. Azzal a céllal, hogy megváltsa az emberiséget, és új szövetséget kössön, amelynek alapján az ember bensőséges kapcsolatba kerülhet Istennel, és részesülhet Isten megígért áldásainak teljességében.

Pál azt is mondja, hogy Jézus „asszonytól született a törvénynek alávetve”. Azzal, hogy a szűztől való születésre utal, a Messiásról szóló első bibliai ígéretre mutat rá. Az 1Mózes 3,15-ben Isten megígérte, hogy az „asszony magva” a kígyó fejére tapos, és legyőzi a halál és az Istentől való elszakadás következményeit, amelyet a Sátán hozott be az Éden kertjébe. Jézus zsidóként maga is a „törvénynek alávetve” született meg, és azért küldték, hogy először a zsidókat váltsa meg. Azért jött, hogy Isten népe végre eljusson a lelki nagykorúságra, és ré-

szesülhessen a teljes szellemi örökségben. A zsidók csak Jézuson keresztül kaphatják meg mennyei örökségüket az Atyától.

MICSODA APA!

Gyakran érzem egy már eltávozott szent, Iva Newman hiányát, aki kezdettől fogva gyülekezetünkben szolgált. Ez az istenfélő asszony több évig járt Istennel, mint ahány éves vagyok. Szerettem hallgatni, ahogy imádkozott. „Drága Atyám...” – mondta. Mennyire szerettem ezt hallani! Gyönyörű, bensőséges kapcsolata volt Istennel. Istent „drága atyjának” nevezte.

Tudtad, hogy Krisztus halála és feltámadása ugyanezt a gazdag és meghitt kapcsolatot tette lehetővé a számodra is? Ezt akarta Pál is kihangsúlyozni, amikor így írt: „Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldötte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: »Abbá, Atya!«” (Gal 4,6).

Ebben a részben csodálatosan megmutatkozik az, hogy az egész Szentháromság munkálkodik a keresztyén életében: az Atya Isten elküldi Fiának Lelkét a mi szívünkbe. A Róma 8,16 azt mondja, hogy maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. Ez a fajta kapcsolat csak akkor lehetséges, ha lelkileg teljesen újjászületünk. Ahogyan Jézus maga mondta: „Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újjonnan kell születnetek” (Jn 3,6–7). Amikor lelkileg újjászületünk, felhatalmazást kapunk arra, hogy csodálatos kapcsolatba kerüljünk Istennel, amelyet Pál az Abbá megszólítással fejezett ki.

Az abbá az „apa” megszólítás egy kedveskedő formája. A szó arám eredetű, és ha elmész Izraelbe, még ma is hallani fogod, hogy a kisgyerekek ezt kiáltják: „Abbá! Abbá!” Azt mondják: „Apu! Apu!”

Jézus gyakran használta ezt a kifejezést. A tanítványai minden bizonynyal olyan sokszor hallották ezt imáiban, hogy le se fordították görögre. Megtartották az arám kifejezést, mert vissza akarták adni azt a meleget és meghittséget, ami Jézus kapcsolótát jellemezte az Atyával.

ISTENNEK AZ A VÁGYA, HOGY
SZERETŐ ATYÁNKKÉNT,
APUKÁNKKÉNT ISMERJÜK MEG ŐT.

Olyan csodálatos, hogy Isten velünk is ilyen szerető és személyes kapcsolatot akar kialakítani! Sokszor hajlamosak vagyunk arra, hogy Istent távoli, mindenható Teremtőnek lássuk, holott neki az a vágya, hogy szerető Atyánkként, Apukánkként ismerjük meg őt.

Egyesek ezt a közelséget tiszteletlennek tartják, pedig maga Isten hív bennünket erre a meghitt kapcsolatra. Emlékszem, amikor egyszer egy csoport olasz hívővel találkoztam, hogy együtt imádkozzunk. Irántam való tiszteletből angolul imádkoztak, ez azonban nem gátolta őket abban, hogy Istent papának szólítsák. Először ezt túlságosan személyeskedőnek tartottam, később aztán megértettem, hogy a szó mélységes szeretetet és közelséget sugároz, ami összecseng az Igével.

Olyan fantasztikus, hogy Isten mint szeretett gyermekeit hív minket a jelenlétebe, nem pedig mint szolgákat, akiknek rettegniük és félniük kell, amikor hozzá szólnak. Az én gyerekeim sem úgy jönnek hozzám, hogy vigyázzba állnak, tisztelegnek, és a félelemtől remegve szólalnak meg. Nem efféle hatásvadász formalitással közelítenek hozzám: „Ó, magasztos atyám, add meg alázatos gyermeked kérését ezen a mai napon.” Hanem inkább így: „Apu, szükségem lenne öt dollárra! Most nem érek rá elmondani mire, majd később elmesélem.”

Isten azt szeretné, ha a vele eltöltött idő építően és nyugtatóan hatna szívünkre, ha otthon éreznénk magunkat a társaságában, ha őszinték és nyíltak lennénk vele. Már csak azért is, mert életünk nyitott könyv előtte. Jobban ismer minket, mint mi önmagunkat.

Isten nem akarja, hogy rideg, tartózkodó és távolságtartó kapcsolatunk legyen vele, hanem azt szeretné, hogy a szívünk mélyén, személyesen ismerjük meg szeretetét. Minden megszólítás teljesen helyénvaló, amely ezt a meghittséget fejezi ki, legyen az apa, apu vagy akár papa.

AZ IDEÁLIS APA

Isten a szó legtisztább, legigazabb és legszentebb értelmében a mi Atyánk. Ő az ideális apa. Tragédia, hogy romlott társadalmunk sok gyermek szívében mennyire tönkretette az igazi apaképet. Hálát adok Istennek istenfélő édesapámért, aki segített abban, hogy Istenhez meghitt módon tudjak viszonyulni. Nagyon sajnálom viszont azokat, akik rossz emlékeik miatt nem tudják meglátni, hogy Isten milyen nagyszerű Atya.

Akármit is tapasztaltál, Isten azt akarja, hogy a lehető legbensőségesebb kapcsolatba kerülj vele, és úgy ismerd meg őt, mint szerető, igaz, szent, tisztaszívű és gondoskodó Atyát. A bennünk lakozó Lélek pedig így kiált: „Abbá! Édesapám! Atyám!”

Isten képes kiárasztani ránk szeretetét, jóságát és kedvességét, hogy egyre jobban szerethessük őt. Ez Isten célja az emberrel. Életed mindaddig nem lesz teljes, amíg Isten terve meg nem valósul benned, amíg nem tudsz hozzá személyes, meghitt módon viszonyulni, amíg nem tudod ígéretéből átérezve azt mondani: „Ó, Abbá!”

Édesapák, emlékeztek az első alkalomra, amikor gyerekeitek azt mondta: „Apu”? Hát nem felejthetetlen? Tisztán hallottad. Az én kislányom olyan okos volt, hogy az első szó, amit kimondott ez volt: „apu”. Olyan tisztán mondta, hogy tisztábban már nem is lehetett. Megfordultam, és örömben felkiáltottam: „Mit mondtál?” Csak azt sajnáltam, hogy más nem hallotta, mert hát ki hitt volna nekem!? Megpróbáltam rávenni, hogy még egyszer mondja, de ő csak aranyosan mosolygott azzal a kis mindentudó mosolyával, és nem ismételte meg. Én mégis hallottam! Hamarosan mások előtt is mondta, aminek nagyon örültem.

Azon a napon, amikor Isten először hallja tőlünk azt, hogy „Ó, Abbá!”, nagyon örül. Olyan kapcsolatnak a kezdete ez, amelyben szívéből mondhatjuk: „Ő az én Abbám! Ő az én mennyei Édesapám!” A csodálatos az, hogy ez az Istennel való gazdag kapcsolatunknak csak a kezdete.

ISTEN ÖRÖKÖSEI

Bármilyen felfoghatatlanul nagyszerű is, hogy ilyen kapcsolatba kerülhetünk Istennel, ez csak a kezdet. Pál ezt mondja: „Úgyhogy már nem vagy szolga, hanem fiú, ha pedig fiú, akkor Isten akaratából örökös is” (Gal 4,7). Amikor Isten örökbe fogadott fiaivá leszünk, és az ő Lelke szívünkben ezt kiáltja: „Ó, Abbá!”, Isten örökösivé is válunk. Isten örökkévaló, dicső királyságának örökösivé.

Atyánk annyira szeret bennünket, hogy nagylelkűen örökösivé tett, és azt szeretné, hogy ez a szellemi örökség valódi áldásként legyen jelen az életünkben.

Vannak, akik tévesen azt gondolják, hogy egy hívőnek a mennybe kell jutnia ahhoz, hogy élvezhesse örökségét. De mi sem áll távolabb az igazságtól! A Biblia azt mondja, hogy Isten országának ismertetőjele az igazság, a békesség és a Szentlélekben való öröm (Róm 14,17). Itt és most megkaphatjuk ezeket a nagyszerű áldásokat. Isten békessége, amely minden értelmet meghalad, már itt és most megőrizheti szívünket és elménket. Lelkünk már most is csordultig lehet kimondhatatlan örömmel és dicsőséggel! Megszabadulhatunk a büntudattól és a félelemtől, mert Jézus Krisztus befejezett munkájába vetett hitünk által Isten teljesen igazzá nyilvánított bennünket.

ÉS EZ MÉG NEM MINDEN!

Mindez csupán töredéke annak a nagyszerű örökségnek, amely már a miénk, mert Isten Jézus örökostársaivá tett minket. Mennyei Atyánk csodálatos szeretete és kegyelme miatt miénk lehet a legáldottabb élet.

És ez még nem minden! Jézus azt állította, hogy egy nap azt mondja majd a jobb keze felől állóknak: „Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot” (Mt 25,34). Isten örököse vagyok, a Király örökbefogadott fia. Ha tehát az Atyám a világ-egyetem királya, én herceg vagyok.

Ez téged is herceggé vagy hercegnővé, a királyság örökösévé tesz. Azé a királyságé, amelyet Isten teljes egészében meg akar osztani veled, és azt szeretné, hogy élvezd mindazt, ami benne található. Akkor valósul meg Isten velünk kapcsolatos terve, amikor az ember teljes, töretlen és meghitt viszonyban lesz vele.

Szívünket hála tölti el azért a biztonságért, amely abból fakad, hogy ismerjük Isten határtalan szeretetét és gondviselését. Micsoda erő rejlik abban, hogy tudjuk: Isten gondunkat viseli, vigyáz ránk, és megtart minket szeretetében! Biztosak lehetünk abban, hogy olyan Atyánk van, aki velünk van, minden lépésnél támogat bennünket, és mindent biztosít számunkra, hogy ebben a megújult életben járhassunk vele.

A mi Abbánk vállalta, hogy megóv minket a botlástól, és feddhetetlenül állít dicsősége elé, ujjongó örömmel (Júd 24). Fiúságot és romolhatatlan örökséget adott nekünk Jézus Krisztuson, a mi Urunkon keresztül. Nem azért, mert megérdemeljük, nem is azért, mert megvásároltuk, hanem kizárólag az ő gazdag irgalma és kegyelme miatt.

Milyen csodálatos, hogy amikor újjászületünk, felfedezzük, hogy különleges módon lelkileg is gazdaggá váltunk, és a szó legszorosabb értelmében királyi sarjak lettünk! Mivel Isten gyermekei vagyunk, királyságának hercegeivé és hercegnőivé váltunk. Krisztus áldozata révén romolhatatlan, tiszta örökségben részesülünk majd, amely soha el nem múlik, és mindnyájunkra vár az örökkévalóságban!

EGYETLEN FELADATUNK

Az Újszövetség üzenete egyszerű, határozott és félreérthetetlen. Isten kegyelméből, hit által üdvözülünk, nem pedig jó cselekedeteink alapján. A keresztény ember egyetlen feladata, hogy higgyen Isten szeretetében és kegyelmében, amelyet ingyen kap tőle.

Ez a tiszta tanítás szöges ellentétben áll azok tanításával, akik azt akarják, hogy Krisztusban való hitünk mellett tegyünk eleget bizonyos szabályoknak is, vagy tartsunk be bizonyos szokásokat. Ezek a tanítók üzenetüket ugyan evangéliumnak nevezik, azonban amit mondanak, egyáltalán nem jó hír. Szerintük ahhoz, hogy Isten elfogadjon minket, meg kell tennünk bizonyos dolgokat. A kegyelmet és a törvényt úgy állítják egymás mellé, mintha a megigazuláshoz mindkettőre szükség volna. Ezekkel a tévtanítókkal ellentétben az Újszövetség egyértelműen hangsúlyozza, hogy nem a törvény és a cselekedeteink tesznek minket igazzá, hanem Isten kegyelme, amelyre hittel válaszolunk.

Vagyis választanunk kell: a megigazulás hit által, egyedül Krisztuson keresztül érhető el, vagy pedig Isten törvényének tökéletes megtartása

által. A hit általi megigazulás és a cselekedetek általi üdvösség egymást kölcsönösen kizáró fogalmak. Amikor Isten előtti igazságunkat keressük, e kettő között kell választanunk, nem próbálkozhatunk a kettő egymással való kibékítésével.

Ábrahám egyszerűen hitt Istenben, Isten pedig igaznak fogadta el őt. Mi is ugyanazon az alapon állunk, mint Ábrahám, és ugyanazokat az áldásokat és ígéreket örököljük, mint ő. Ebben a megtiszteltetésben egyedül hit által részesülhetünk, nem pedig a törvény vagy szabályok megtartása által. Ha cselekedeteink által akarunk megigazulni Isten előtt, nem pedig hitből, átok alatt találjuk magunkat. E szabály alól nincs kivétel.

Ha úgy tekintünk a törvényre, mint Isten előtti megigazulásunk reményére, csak úgy lehetünk biztonságban, ha tökéletesen megtartunk minden parancsolatot. Ahogy Pál írta: „Mert a törvény cselekedeteiben bízók átok alatt vannak, amint meg van írva: »Átkozott mindenki, aki nem marad meg abban, amiről meg van írva a törvény könyvében, hogy azt kell cselekedni«” (Gal 3,10). Ez azt jelenti, hogy amíg meg nem halunk, nem tudhatjuk biztosan, hogy üdvözülünk-e vagy sem. Ki tudna ilyen nyomás alatt élni?

Képzeld el, hogy tökéletes életet éltél, megtartottál minden parancsolatot, soha nem követtél el semmi rosszat. Egy nap a zöld jelzésen átkelsz az úton. Hirtelen egy autós száguld át a piroson, és elüt téged. Ahogy az autó maga alá gyűr, ökölbe szorul a kezed, és a sofőr vezetését becsmérlő szavakkal távozol el ebből a világból. Ezzel az apró tettel mindent elrontottál. Nem vagy többé tökéletes. Vétkeztél, a Biblia pedig azt mondja, hogy a bűn zsoldja halál.

Lehet, hogy a Tízparancsolatból kilencet tökéletesen megtartasz, ha azonban a tizediket elhibázod, hiába az egész! Vétkeztél. A rossz hír az, hogy ha nem tartod meg az egész törvényt és annak minden előírását, bűnös vagy. Mindegy, melyik parancsolatot szegted meg, egyetlen hibával mindent elrontottál (lásd Jak 2,10).

Látod, semmi esélyed sincs arra, hogy cselekedeteid alapján válj igazzá! Már is kiestél a versenyből, kudarcot vallottál, csupán a törvény átka vár rád. A cselekedetek általi megigazulás lehetetlen, mert tökéletlen emberi erőfeszítésre épül. A törvényeskedés az átok útja.

Ezzel szemben a hit az igazság és áldások útja, mert nem saját igyekezetedre épül, hanem Isten irántad való nagy irgalmára és bőséges kegyelmére Jézus Krisztusban. Habár elvettted a célt, és teljesen kudarcot vallottál abban, hogy saját magadat igazzá tedd, Isten mégis igazzá nyilvánított téged Fiában. Jézus vállalta a felelősséget hibáidért, és kifizette tartozásodat, amelyet sosem tudtál volna törleszteni. Neked adja tökéletes igazságát, ha hiszel és bízol benne. Most pedig, hogy Jézusban megbékéltél Istennel, az ő csodálatos áldásainak részesevé lettél.

EGY VÉGZETES HIBA

Az egyház azzal követheti el az egyik legtragikusabb hibát, ha azt hangsúlyozza, milyen cselekedeteket kell tennie a hívőnek Istenért. Hányszor hallottál már olyan kárhóztató tanításokat, hogy többet kellene imádkoznod, többet kellene adakoznod, többet kellene bizonysgot tenned vagy olvasnod a Bibliád, vagy még odaszántabban kellene szolgálnod Istent? Hányszor mérsz úgy el a gyülekezetbe, hogy bátorításra vársz, de csak azt hallod, mennyi hibád van, és mennyire csalódott benned Isten?

Semmi szükségem arra, hogy valaki kárhóztasson a hibáimért. Tisztában vagyok velem, hogy több mindent kellene tennem. Nem kell senkinek sem felvilágosítania arról, hogy nem elég az, amennyit imádkozom, olvasom a Bibliát, vagy adakozom. Ettől csak mérhetetlen bűntudatom lesz. Egyre nő bennem a feszültség, hiszen az a célom, hogy jobban szeressem Istent, többet imádkozzam, és mélyebb kapcsolatba kerüljek vele. Amikor a mulasztásokra helyezük a hangsúlyt, letaglózott, elbátortalanodott keresztényeket láthatunk majd magunk körül, akik feladják a harcot, és kiszállnak a versenyből.

Az Újszövetség üzenete azonban egészen más! Nem azt hangsúlyozza, hogy mit kellene tennünk Istenért, hanem azt, hogy Isten mit tett értünk. Mi képtelenek vagyunk eleget tenni Istenért. Tökéletlenségünk mindig bepiszkolja a megigazulásunkra irányuló erőfeszítéseinket. Amit azonban Isten tett értünk, az tökéletes, gyönyörű, teljes és fantasztikus. Olyan szomorú, hogy megfordítottuk az egyenletet, és folyton a mi felelősségünkön lovagolunk ahelyett, hogy Isten nagyszerű kegyelmével lennénk elfoglalva! Ezért látunk olyan sok haldokló gyülekezetet. Nem arra van szükségünk, hogy állandóan hibáinkra emlékeztessenek minket, hanem arra, hogy megmutassák a kivezető utat. Kegyelemre, nem pedig bűneink folyamatos felhánytorgatására van szükségünk.

EGYETLEN FELADATOD

Isten csak egyet kér tőled: higgy az ígéréteiben! Lehet, hogy nem imádkozol eleget, nem adakozol eleget, vagy nem hozol elég áldozatot, mégis élvezheted Istennel való kapcsolatodat, mert hiszel abban, amit ő már megtett érted.

Isten Jézust bűnné tette értünk, hogy általa mi Isten igazsága lehessünk. Jézus átadja neked saját igazságát, amikor egyszerűen hiszel és bízol az ő befejezett munkájában. Az ő munkája pedig teljes mértékben kegyelemből fakad.

Pál ezzel az üdvözléssel kezdte a Galatákhöz írt levelét: „Kegyelem néktek és békesség.” És ezzel fejezte be: „A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen a ti lelketekkel, testvéreim! Ámen.” Pál köszöntése és áldása még mélyebb értelmet nyer annak fényében, hogy a levél kifejezetten Isten csodálatos kegyelmére összpontosít. A galatáknak Jézus kegyelmére volt a legnagyobb szükségük, nem pedig Mózes törvényére. Elhívásuk arra szól, hogy a Lélek erejében járjanak, ne pedig a test hiábavaló cselekedeteiben.

Hogyan válaszoltak erre a galaták? Nem tudjuk. Talán azért, mert a Galáciában felmerült kérdés azóta is fennáll. Saját igazságodra támaszkodsz, vagy bízol Isten kegyelmében? Megmaradsz-e a kegyelemből való, hit általi üdvösség egyszerű üzenetében, vagy saját igaz cselekedeteidet Krisztus befejezett munkája mellé teszed? Testben fogsz-e járni vagy a Lélekben? Egyedül Krisztus keresztyével dicsekszel majd, vagy a világ jutalmát és elismerését keresed, hogy a testedben dicsekedhess?

Ezek olyan kérdések, amelyekkel minden hívőnek, minden nemzedéknek előbb vagy utóbb foglalkoznia kell. Válaszod meghatározza, hogy békességet vagy félelmet, büszkeséget vagy önzetlen alázatot, sőt lelki életet vagy lelki halált tapasztalsz-e meg.

Állj meg szilárdan Jézus Krisztus kegyelmében! Ne engedd, hogy az embereknek való megfelelés vágya kimozdítson erről a helyről! Úgy törődj az odafennvalókkal, hogy a legnagyobb földi ajándék lehess másoknak, aki az Élet Igéjét kínálja nekik e sötét és reménytelen világban! Egyedül azzal dicsekedj, amit Jézus tett érted!